

CLIFFORD GOLDSTEIN

EL LLIBRE DE JOB

CLIFFORD GOLDSTEIN

EL LLIBRE DE JOB

Guia d'Estudi de la Bíblia
(Lliçons de l'Escola Sabàtica)

Edició octubre-desembre 2016

El llibre de Job

Guia d'Estudi de la Bíblia
(Lliçons de l'Escola Sabàtica)
Edició per a Adults
Octubre-desembre 2016

Edició no autoritzada

Autors

Clifford Goldstein

Col·laborador

Mtin G. Klingbell

Director general

Clifford Goldstein

Director

Marcos G. Blanco

Traducció a l'espanyol i redacció editorial

Rolando A. Itin

Disseny

Romina Genski

Traducció (no autoritzada)

Joan Rosique Riudoms

(A partir de l'edició en espanyol d'Editorial Safeliz:

CLIFFORD GOLDSTEIN: *El libro de Job*.

Guía de Estudio de la Biblia [Lecciones de la Escuela Sabática].

Edición para Maestros, Octubre-diciembre de 2016.

Colmenar Viejo [Madrid]: Editorial Safeliz, S.L.)

SUMARI

Introducció. LA PREGUNTA PERENNE	7
Clau d'abreviatures	9
Bibliografia	10
1. La fi	11
2. La Gran Controvèrsia	18
3. “És que Job tem Déu de franc?”	25
4. Déu i el patiment humà	32
5. Maleit el dia	39
6. La maledicció, sense causa?	46
7. Càstig retributiu	53
8. Sang innocent	60
9. Indicis d'esperança	67
10. La ira d'Elihú	74
11. Des d'una tempesta	81
12. El redemptor de Job	88
13. El caràcter de Job	95
14. Algunes lliçons de Job	102

INTRODUCCIÓ

LA PREGUNTA PERENNE

Malgrat tota la propaganda popular en contra, els cristians tenen raons molt lògiques i racionals per a creure en Déu. Tot i que alguns dels “millors i més brillants” homes asseguruen que els conceptes evolucionistes de la “selecció natural” i de les “mutacions a l'atzar” poden explicar la complexitat, la meravella i la bellesa de la vida, moltes persones no ho creuen, i lògicament és així: Malgrat les últimes afirmacions “científiques” que l'univers va sorgir del “no res”, la major part de la gent troba que la idea d'un Déu que existeix eternament en oposició al “no res”, és l'explicació més natural i satisfactòria per a la Creació.

I no obstant, encara amb la lògica i la raó fermament del nostre costat, encara està el sempre present problema del mal. I d'aquest fet es planteja la pregunta perenne: *Si Déu existeix, i és tan bo, tan amant i tan poderós, per què hi ha tant patiment?*

D'aquí sorgeix l'estudi d'aquest trimestre: el llibre de Job. És un llibre fascinant, un dels primers llibres de la Bíblia en escriure's, i tracta aquesta persistent pregunta. Déu ens va donar, des de molt aviat, *algunes* respostes al més difícil de tots els problemes.

Algunes respostes, no totes. Cap dels llibres de la Bíblia podria contestar per ell mateix tots els nostres interrogants i, probablement, fins i tot la Bíblia com un tot no els respon. Malgrat això, Job descorre una cortina i revela al lector l'existència d'una realitat que es troba més enllà d'allò que els nostres sentits, fins i tot amb l'auxili de dispositius científics, ens poden revelar. Ens porta a un àmbit que, encara que està molt allunyat de nosaltres en un sentit, està increïblement proper en un altre. El llibre de Job ens mostre molt del que la resta de la Bíblia també manifesta: allò natural i allò sobrenatural estan inseparablement vinculats. Job és un drama personificat del principi i l'advertiment que milers d'anys més tard expressarà Pau: “Perquè la nostra lluita no és contra sang ni carn, sinó contra els principats, contra les potestats, contra les potències còsmiques de la tenebra d'aquest segle, contra els esperits de la maldat en els *àmbits* celestials” (Efesis 6:12, *SBT*).

Encara que majoritàriament es refereix a un home, el llibre de Job és la història de cada un de nosaltres, en el sentit que tots patim sota maneres que, ben sovint, semblen no tenir cap sentit. I, fins i tot la història dels quatre homes que s'apropen a ell també reflecteix la nostra situació, perquè qui no tractat d'abordar el problema del patiment dels altres?

No obstant això, deixariem de veure un problema fonamental en el llibre de Job si ens limitéssim només als intents de la humanitat sofrent de comprendre el patiment de la humanitat. La història apareix en un context, el del gran conflicte, la gran controvèrsia, entre Crist i Satanàs, que és descrit aquí en els termes més literals. I això és perquè és la més literal de totes les batalles, la que va començar al cel, i aquí es desenvolupa en els cors, les ments i els cossos de cada ésser humà.

L'estudi d'aquest trimestre considera la història de Job, tant des de prop, en el drama immediat de la narració, com des de lluny, perquè no només sabem de quina manera acaba el llibre, sinó que també coneixem el teló de fons en el qual es desenvolupa. Llavors, per nosaltres, com a lectors amb el coneixement no només del llibre de Job, sinó també de tota

la Bíblia, un tema vital és intentar comprendre el conjunt. Tractem d'entendre, tant com sigui possible, no només per què vivim en un món de maldat sinó, més important, de quina manera hem de viure en aquest món.

Per descomptat, fins i tot després d'estudiar a Job, inclús en el context de la resta de la Bíblia, roman la pregunta perenne. Però se'ns assegura la resposta perenne: Jesucrist, “en qui tenim la redempció per la seva sang” (Efesis 1:7, *SBT*), és aquell de qui vénen totes les respostes.

Clifford Goldstein és el director general de la Guia d'Estudi de la Bíblia en l'àmbit mundial. Treballa a l'Associació General des de 1984.

CLAU D'ABREVIATURES

AFV	<i>A fin de conocerle</i>
BCI	<i>Biblia Catalana Interconfessional</i>
BEC	<i>Biblia Evangèlica Catalana, “La Bíblia del 2000”</i>
BM	<i>La Biblia [dels monjos] de Montserrat</i>
CBA	<i>Comentario bíblico adventista, 7 volums</i>
DMJ	<i>El discurso maestro de Jesucristo</i>
DTG	<i>El Deseado de todas las gentes</i>
Ed	<i>La educación</i>
GC	<i>La gran controversia*</i> [Edició en català d' <i>El conflicto de los siglos</i> . Safeliz, 2013]
MC	<i>El ministerio de curación</i>
MCP	<i>Mente, carácter y personalidad, 2 volums</i>
NVI	<i>La Biblia, Nueva Versión Internacional</i>
PP	<i>Patriarcas y profetas</i>
R&H	<i>Review and Herald [Revista Adventista, en anglès]</i>
SBT	<i>La Santa Biblia, versió de la Societat Bíblica Trinitària[#]</i>
SP	<i>Spirit of Prophecy, 4 volums</i>
TI	<i>Testimonios para la iglesia, 9 volums</i>
TTA	<i>Tratado de teología adventista</i>

Les cites bíbliques són reproduïdes, a no ser que es digui el contrari, de la Bíblia Evangèlica Catalana, “La Bíblia del 2000”. Institució Bíblica Evangèlica de Catalunya, 2000 (2a ed.).

En la transcripció de les cites bíbliques de l'Antic Testament, s'ha utilitzat “Jehová” en substitució de “el Senyor” i “Jahveh”.

* WHITE, Ellen G. *La gran controversia*. Colmenar Viejo (Madrid, España): Editorial Safeliz, 2013. ISBN: 978-84-7208-462-9. [La paginació entre claudàtors correspon a l'edició Biblioteca del Hogar Cristiano (en espanyol)].

[#] *La Santa Biblia*, editada per la Societat Bíblica Trinitària. <http://www.societatbiblicatrinitaria.cat>.

BIBLIOGRAFIA

- BOYD, Gregory A. *God at War*. Downers Grove, Ill.: InterVarsity Press, 1997.
- BROOKE, John Hedley. *Science and Religion*. Nova York: Cambridge University Press, 2006.
- CAMUS, Albert. *The Myths of Sisyphus and Other Essays*. Nova York: Vintage Books, 1955.
- . *The Plague*. Nova York: First Vintage International Edition, 1991.
- HARTLEY, John E. *The Book of Job*. NICOT, Accordance electronic edition. Grand Rapids, Mich.: Eerdmans, 1988.
- HAWPING, Stephen; MLODINOW, Leonard. *The Grand Design*. Nova York: Random House, 2010.
- LEWIS, C. S. *A Grief Observed*.
- TARNAS, Richard. *Passion of the Western Mind*. Nova York: Ballantine Books, 1991.
- WHITEHEAD, A. N. *Dialogues of Alfred North Whitehead*.

“REVIFATS PER LA SEVA PARAULA”

Seguiu el pla que consisteix a llegir la Bíblia sencera en cinc anys, juntament amb alguns dels llibres d'Ellen G. White.

Al peu de cada pàgina hi trobareu els capítols corresponents al dia.

LA FI

Dissabte 24 de setembre

LLEGEIX PER L'ESTUDI D'AQUESTA SETMANA: Job 42:10-17; Gènesi. 4:8; Mateu 14:10; 1 Corintis 4:5; Daniel 2:44; Job 14:14, 15.

PER MEMORITZAR:

“Jesús li digué: Jo sóc la resurrecció i la vida; el qui creu en mi, encara que mori, viurà” (Joan 11:25, SBT).

A les classes de redacció s'ensenya la importància que els textos tinguin un bon final. A les obres de ficció, on el contingut no és verídic però ha de ser versemblant, l'autor necessita completar la feina amb un acabament satisfactori. En el cas de les obres que no són de ficció també és important un bon final.

I a la realitat, què hi ocorre? Què passa a la vida mateixa, experimentada no a les pàgines d'una obra literària, sinó en carn i os? Què succeeix a les nostres pròpies vides? Quina mena de final tenim? El serrell, té un bon acabat, com en una bona redacció?

Aquest no sembla ser el cas. Com és possible que la nostra història acabi bé si la fi sempre és la mort? En aquest sentit, mai tenim finals feliços perquè, és feliç una mort?

Això mateix és cert a la història de Job. Encara que, sovint, se la presenti tenint un final feliç (en contrast amb tot el patiment que Job ha hagut de viure), en realitat no ho és perquè aquesta història també acaba amb la mort.

Aquesta setmana, a l'inici del nostre estudi del llibre de Job, començarem per la fi, per l'acabament; doncs planteja preguntes sobre la nostra pròpia fi, no només en aquesta terra sinó també a l'eternitat.

Revifats per la seva Paraula: Avui, 1 Cròniques 12 – Per al proper dissabte: *PP* cap. 33.

FELIÇOS PER SEMPRE?

Sovint, les històries per a nens conclouen amb un “... i van ser feliços”. En alguns idiomes, és una frase gastada. La idea és que sigui quin sigui el drama —el rapte d'una princesa, un llop ferotge, un rei malvat—, l'heroi i la seva flamant esposa al final acaben triomfant.

Així acaba el llibre de Job, almenys al primer cop d'ull. Després de les proves i calamitats que van caure sobre ell, Job acaba amb el que es podria descriure com una nota *relativament* positiva.

Llegeix Job 42:10 al 17, els versicles finals del llibre. Què ens diuen sobre la manera en que va acabar Job els seus dies?

No hi ha cap dubte: si demanes a algú que anomeni un llibre de la Bíblia on, després que el personatge principal hagi d'enfrontar-se a dificultats, tot acabi bé per a ell, i es podria dir: “i van viure feliços”, molts anomenarien el llibre de Job.

Fixa't amb tot el que tenia Job a l'acabar la història. Família i amics, que no van ser a la seva vora durant les tribulacions (amb l'excepció d'Elifaz, Bildad, Sofar, Eliú i l'esposa de Job), van venir i el van consolar. També van ser generosos, donant-li diners. A l'acabar la història, Job tenia el doble de riquesa material del que havia tingut en un principi (comparar Job 42:12 amb Job 1:3). Va tenir deu fills, set nois i tres noies, per reemplaçar als set fills i les tres filles que van morir (*veure* Job 1:2, 18, 19), i “en tots aquells indrets no hi havia unes donzelles tan belles com les filles de Job” (Job 42:15), quelcom que no es diu de les primeres. I Job, que havia estat molt segur de la seva mort, va viure uns altres 140 anys. “I morí vell i ple de dies” (Job 42:17). La frase “ple de dies” en hebreu (que a vegades es tradueix com “carregat d'anys”), s'utilitza per descriure els darrers dies d'Abraham (Gènesi 25:8), d'Isaac (Gènesi 35:29) i de David (1 Cròniques 29:28). Dóna la idea d'algú que està en un lloc relativament bo i feliç, en un esdeveniment clarament no feliç: la mort.

A tots ens agraden les històries que acaben bé. Quines són algunes de les històries amb final feliç que coneixes? Quines lliçons podem obtenir d'elles?

Revifats per la seva Paraula: Avui, 1 Cròniques 13 – Durant la setmana: PP cap. 33.

FINALS NO FELIÇOS

Quan acaba el llibre de Job, a ell li estava anant tot bé, i es diu que va morir “ancià i ple de dies” (Job 42:17, *SBT*). Com tothom sap, i massa bé, aquesta no és la manera que la història acaba per a molts. Fins i tot la fi d'aquells que van ser fidels, honrats i virtuoses no va ser com la de Job.

De quina manera va acabar la història per als següents personatges bíblics?

Abel (Gènesi 4:8)

Uries (2 Samuel 11:17)

Elí (1 Samuel 4:18)

El rei Josies (2 Cròniques 35:22-24)

Joan Baptista (Mateu 14:10)

Esteve (Fets 7:59, 60)

Com podem veure, la Bíblia en va plena d'històries que no tenen finals feliços; i això és perquè la vida mateixa està plena d'històries que no tenen finals feliços. Sigui que hagin estat martiritzats per una bona causa o hagin mort per una terrible malaltia, o hagin tingut una vida limitada pel dolor i la misèria, moltes persones no han passat les seves proves de la manera triomfal de com ho va fer Job. En realitat, i amb total honestat: com de sovint les coses no acaben bé? I no necessitem la Bíblia per saber aquesta terrible realitat. Entre nosaltres, qui no coneix finals no feliços?

■ Quines històries coneixes amb finals no feliços? Què vas aprendre d'elles?

Revifats per la seva Paraula: Avui, 1 Cròniques 14 – Durant la setmana: *PP* cap. 33.

LA RESTAURACIÓ (PARCIAL)

La història de Job va concloure amb una nota positiva, en contrast amb les d'altres personatges de la Bíblia. Els erudits bíblics, a vegades, parlen sobre la “restauració” de Job. I és veritat que, fins a un cert punt, moltes coses li van ser restaurades.

Però, si aquest fos realment la fi de la història, podríem dir, amb tota justícia, que està completa? És veritat que, després, les coses li van anar bé a Job, molt millor; però ell, finalment, hagué de morir. I tots els seus fills van morir, com també tots els fills dels seus fills, i així successivament. No hi ha dubtes que, fins a un cert punt, ells van afrontar els mateixos traumes i proves de la vida que a tots ens toquen; traumes i proves que són fets de la vida en un món caigut. I fins on coneixem, Job mai va saber les raons que hi havien darrera les calamitats que va patir.

Va tenir més fills, sí, però què passa amb la tristor i el dol per aquells que va perdre? Què succeeix amb les cicatrius que, sens dubte, va portar sobre seu la resta de la seva vida? Job va tenir una fi feliç, però no és un final completament feliç. Van quedar masses caps per lligar, masses preguntes sense respostes.

La Bíblia diu que “Jehovà va restaurar la situació de Job” (Job 42:10), i veiem que realment ho va fer, més encara quan es compara la fi de la història amb tot el que va succeir en ella. Però molta cosa coses van quedar incomplertes, sense resposta, sense compliment.

Per això, en un cert sentit, la conclusió de Job podria veure's com un símbol, encara que molt dèbil, del vertader final de tot dolor i patiment humans. Prefigura l'esperança i la promesa màxima que tenim mitjançant l'evangelí de Jesucrist, d'una restauració plena i completa de manera que, en comparació, faran empal·lidir la restauració de Job.

Llegeix 1 Corintis 4:5. Què ens diu aquest text sobre com, per ara, en aquesta vida, algunes coses encara queden sense resposta, sense complir-se i incompletes? En canvi, a quina esperança ens assenyalen?

Revifats per la seva Paraula: Avui, 1 Cròniques 15 – Durant la setmana: *PP* cap. 33.

EL REGNE FINAL

Entre altres coses, la Bíblia és un llibre sobre la història, però no és un llibre d'història. Parla de successos passats i els utilitza per presentar lliçons espirituals. Aquests esdeveniments del passat ens ensenyen veritats sobre la manera de com hem de viure aquí i ara (*veure* 1 Corintis 10:11).

Així com la Bíblia parla del passat, també parla del futur. Ens diu el que ha ocorregut i el que succeirà. Ens assenyala vers el futur, fins a la fi dels temps. El terme teològic per denominar els successos dels darrers dies és “escatologia”, que prové del grec i significa “darrer”, “últim”. A vegades, s'utilitza també per incloure les creences sobre la mort, el judici, el cel, l'infern. A més, se'l relaciona amb l'esperança d'una nova existència en un món nou.

La Bíblia diu molt sobre els darrers temps. Sí, el llibre de Job va acabar amb la seva mort i, si fos l'únic llibre que tinguéssim, podríem creure que la història de Job va concloure amb la mort, i res més. I punt. No hi hauria res més que esperar perquè, fins allà on podem veure, després no hi ha res més.

Però la Bíblia ensenya que, a la fi dels temps, s'establirà l'etern Regne de Déu, que existirà per sempre i serà la Llar eterna dels redimits. A diferència dels regnes terrenals que venen i van, aquest serà etern.

Llegeix Daniel 2:44 i 7:18. Vers quina esperança sobre la fi ens assenyalen aquests versicles?

“El gran pla de la redempció donarà per resultat el complet reestabliment del favor de Déu per al món. Serà restaurat tot allò que es va perdre a causa del pecat. No només l'home, sinó també la terra, seran redimits i aquesta serà el sojorn etern dels obedients. Durant sis mil anys, Satanàs va lluitar per mantenir la possessió de la terra. Però es complirà el propòsit original de Déu al crear-la. ‘I els sants de l'Altíssim rebran el regne fins al segle, i fins al segle dels segles’ (Daniel 7:18)*” (PP 355).

En realitat, el llibre de Job va acabar amb la seva mort. Les bones noves per a nosaltres, i per a Job, són que el final del llibre no és la fi de la història. I la nostra mort tampoc no és la fi de la nostra.

* La versió utilitzada en la traducció al català de Daniel 7:18 és la d'*SBT*. A la versió *BEC* hi trobem: “Després rebran el regne els sants de l'Altíssim i el posseiran eternament pels segles dels segles”. (Nota del traductor).

Revifats per la seva Paraula: Avui, 1 Cròniques 16 – Durant la setmana: *PP* cap. 33.

LA RESURRECCIÓ I LA VIDA

Llegeix Job 14:14 i 15. Què pregunta Job i quina és la resposta que es dona a ell mateix?

Un dels temes del llibre de Job és la mort. Com podria no ser-ho? Qualsevol llibre que considera el patiment humà, per descomptat, hauria de tenir en compte la mort, la font de molts dels nostres patiments. Job pregunta si els morts tornaran a viure, i després diu que ell espera el canvi que ha de venir. La paraula hebrea per a “esperar” també implica la idea d'esperança. No és, simplement, només esperar quelcom; és *estar a l'expectativa*.

I el que ell esperava era el seu “alliberament”*. Aquesta paraula ve d'un terme hebreu que pot donar la idea de “renovació” o “reemplaç”. Sovint, és el canvi d'una vestimenta. El significat de la paraula és, per ell mateix, ampli; però, tenint en compte el context –el preguntar quina “renovació” ve després de la mort, una renovació que Job espera–, quin altre alliberament podria ser, sinó un canvi de mort a vida, quan Déu “enyori l'obra de les seves mans” (Job 14:15)?

Per descomptat, la nostra gran esperança, la gran promesa que la mort no serà la fi, ens ve de la vida, la mort i el ministeri de Jesús. “[El Nou Testament] ensenya que Crist va derrotar a la mort, l'enemic més amarg de la humanitat, i que Déu ressuscitarà als morts per a un judici final. Però aquesta doctrina arriba a ser el centre de la fe bíblica... després de la resurrecció de Crist, perquè obté la seva validació en el triomf que va tenir Crist sobre la mort” (JOHN E. HARTLEY, *The Book of Job*, pàg. 237).

“Jesús li digué: Jo sóc la resurrecció i la vida; el qui creu en mi, encara que mori, viurà” (Joan 11:25, SBT). Què ens diu Jesús aquí, que ens dona esperança i confiança sobre “la fi”? És a dir, què sabem nosaltres que Job no coneixia?

* Al versicle 14, “relleu”. (Nota del traductor).

Revifats per la seva Paraula: Avui, 1 Cròniques 17 – Durant la setmana: PP cap. 33.

PER ESTUDIAR I MEDITAR: Malgrat les terribles calamitats que van caure sobre ell, Job es va mantenir fidel i Déu li va tornar molt del que havia perdut. Però, a gran part del llibre de Job, hi han preguntes que segueixen sense respostes..És cert, Job només és un llibre de la Bíblia, i edificar tota una teologia sobre un sol llibre seria una equivocació. La resta de les Escripures afegeixen molt a la nostra comprensió respecte a moltes de les difícils preguntes tractades en el llibre de Job. Especialment el Nou Testament fa llum sobre moltes de les coses que no van ser plenament compreses en temps de l'Antic Testament. Tal vegada, el major exemple seria el significat del servei del Santuari. Tot i que un fidel israelita hagués comprés molt sobre el servei dels sacrificis, només la revelació de Jesús i la seva mort a la creu dóna més llum al sistema. El llibre d'Hebreus ajuda a il·luminar el vertader significat de tot el servei. I encara que avui tenim el privilegi de conèixer la “veritat que teniu present” (2 Pere 1:12), i hem rebut més llum sobre els problemes que va tenir Job, encara hem d'aprendre a viure amb preguntes que no han obtingut respostes. El desenvolupament de la veritat és progressiu i, malgrat la gran llum que ara tenim, encara hi ha molt més per aprendre. Se'ns ha dit que “l'estol dels redimits recorrerà d'un món a l'altre, i s'utilitzarà molt del seu temps en investigar els misteris de la redempció. I al llarg de tota l'eternitat, aquest tema s'obrirà contínuament a les seves ments” (*R&H*, 9 de març de 1886).

PREGUNTES PER DIALOGAR:

1. Què significa “revelació progressiva”? Quins altres exemples hi ha de la manera en com actua aquesta idea? Per exemple, algú comença aprenent els nombres, a comptar. Després, aprenem com sumar, restar, multiplicar i dividir aquests nombres. Després, anem a coses més profundes com l'àlgebra, la geometria i el càlcul, i tot opera amb aquells nombres bàsics. De quina manera aquesta analogia ens ajuda a comprendre la idea de la revelació progressiva en la teologia?
2. Llegeix Job 42:11. Al llarg dels segles, els comentaristes s'han preguntat on estaven els parents i amics de Job durant l'època de la seva més gran necessitat. Ells van arribar *després* que la seva fortuna hagués canviat, quan les coses li anaven molt millor. Que hi ha de dolent en aquest marc?
3. Quants finals tristos coneixes ara, i quina esperança et dóna la Creu que aquests no són el final d'aquestes històries?

Revifats per la seva Paraula: Avui, 1 Cròniques 18 – Durant la setmana: *PP* cap. 33.

LA GRAN CONTROVÈRSIA

Dissabte 1 d'octubre

LLEGEIX PER L'ESTUDI D'AQUESTA SETMANA: Job 1:1-5; Job 1:6-12; Zacaries 3:2; Mateu 4:1; Ezequiel 28:12-16; Romans 3:26; Hebreus 2:14.

PER MEMORITZAR:

“I l'àngel de Jehovà digué a l'Acusador: ‘Que Jehovà et reprengui, Satanàs. Que Jehovà que ha escollit Jerusalem et reprengui. No és aquest una brasa treta del foc?’” (Zacaries 3:2).

“Disperses al llarg de les pàgines de l'Antic Testament i del Nou Testament, es troben moltes referències i al·lusions a una guerra constant entre Déu i Satanàs, entre el bé i el mal, tant a nivell còsmic com a nivell personal. Al comparar aquests passatges, armarem un *collage* amb les seves visions individuals, per a formar un *vitraux* de veritat a través del qual podrem percebre tot el missatge de les Escriptures amb major claredat de la que podríem tenir d'una altra manera” (TTA 1.085).

La gran controvèrsia és un eix que ens ajuda a entendre millor “el missatge total” de la Bíblia; en especial, el pla de salvació. Tot i que és més visible al Nou Testament, també hi apareix a l'Antic Testament. I en cap part d'aquest hi ha una besllum més clara de Satanàs i el conflicte, i com afecta a la nostra vida aquí, que en Job

Aquesta setmana veurem la veritat més àmplia que es troba darrera d'aquesta realitat immediata que és el focus principal en Job. I, encara que les nostres vides i històries siguin diferents de les d'ell, tenim una cosa en comú: com Job, tots estem involucrats en aquest gran conflicte.

Revifats per la seva Paraula: Avui, 1 Cròniques 19 – Per al proper dissabte: PP caps. 34-35.

UN PETIT CEL A LA TERRA

El llibre de Job comença amb un to relativament positiu. Almenys des de la perspectiva terrenal, veiem a un home beneït de moltes maneres.

Llegeix Job 1:1 al 4. Que revelen aquests textos sobre el tipus de vida que Job portava? Quins eren els aspectes positius de l'existència de Job?

Certament, sembla que Job ho tingués tot, incloent-hi un caràcter just. El mot traduït [en algunes versions espanyoles]* en Job 1:1 com “perfecte” [*perfecto*] ve d'una paraula que pot significar “complet”, o “ple d'integritat”. La paraula per a “recte” significa “dret”, i pot implicar la idea de caminar “rectament” sobre un sender. És a dir, el llibre comença amb una escena quasi edènica, que descriu a un home ric, fidel i íntegre, que tot ho tenia.

Però tot ho tenia en un món caigut.

Llegeix Job 1:5 i 6. Què revelen aquests textos sobre la realitat del món caigut en el que vivia Job?

“[Job] tenia temor que els seus fills i les seves filles haguessin pogut desagradar a Déu en alguna de les seves festes. Com a fidel sacerdot de la família, oferia sacrificis per a cada membre d'ella. Coneixia el caràcter ofensiu del pecat, i el pensament que els seus fills haguessin pogut oblidar les demandes divines l'encaminava a Déu com a intercessor a favor d'ells” (Comentarios de Elena G. de White”, a CBA 3:1.158).

Clarament, Job vivia en bones condicions, almenys tan bones com és possible en aquest món. Però, per més edènica que se'ns presenti aquesta escena –un home amb una vida plena, una família gran, un nom conegut i moltes possessions–, la vida encara era viscuda en un planeta caigut, submergit en el pecat; per tant, com ben aviat ho descobriria Job, ve amb tots els perills que l'existència porta amb ella mateixa.

Quines coses bones tens a la teva vida en aquest moment? De quina manera pots aprendre a tenir sempre una actitud de gratitud per a elles?

* [Text afegit pel traductor de l'edició en català].

Revifats per la seva Paraula: Avui, 1 Cròniques 20 – Durant la setmana: PP caps. 34-35.

UNA CONTROVÈRSIA CÒSMICA

El llibre de Job comença sobre la Terra, en un lloc de pau i tranquil·litat.

Però, en el versicle 6 del primer capítol, canvia l'indret. De manera instantània, veiem un aspecte molt diferent de la realitat, quelcom que els humans no percebem llevat que sigui per revelació divina. I és interessant: aquest altre aspecte de la realitat, el cel, no sembla ser tan tranquil i pacífic com l'escena que es descriu en la Terra, almenys de com apareix aquí en un primer moment.

Llegeix Job 1:6 al 12. Tot i que més endavant estudiarem aquests textos amb més detall, què succeeix aquí? En quin sentit presenta un contrast amb el que li succeeix a Job sobre la Terra?

Aquests pocs versicles contenen molt. Revelen aspectes del nostre univers que els nostres telescopis espacials no detecten i que la ciència humana ni tan sols comença a explorar. No obstant això, també donen a conèixer una controvèrsia còsmica. En aquest passatge no accedim a una conversa tranquil·la i pacífica. Déu parla sobre Job amb un cert orgull (per utilitzar un concepte humà), com un pare orgullós del seu fill. En contrast, Satanàs es burla del que Déu li diu respecte a Jacob. “I Satan va respondre a Jehovà, i digué: És que Job tem Déu de franc?” (Job 1:9, *SBT*). Quasi bé hom pot escoltar el to sarcàstic i burleta de Satanàs quan parla.

Encara que el text no diu explícitament que aquesta confrontació va ocórrer al cel, segurament que va ser allà on va passar. I tenim aquest ésser creat, un àngel, aturat davant Déu al cel, llançant-li un desafiament al seu rostre, davant altres “fills de Déu”. És fa difícil imaginar a algú parlant així a un dirigent mundial, però allà tenim a un ésser que ho fa davant mateix de Déu. Com pot succeir això?

La resposta apareix en tota la Bíblia, en diversos llocs i de diferents maneres. Es presenta com “la gran controvèrsia”, i és un concepte poderós, que no només ajuda a entendre el llibre de Job, sinó també tota la Bíblia, i la seva explicació de la trista història del pecat i el dolor sobre la Terra. I, encara més important. Ens ajuda a comprendre millor el que Jesús va fer per a nosaltres en la Creu a fi de resoldre el problema del pecat i el patiment sobre aquest planeta.

Revifats per la seva Paraula: Avui, 1 Cròniques 21 – Durant la setmana: *PP* caps. 34-35.

LA CONTROVÈRSIA SOBRE LA TERRA

El llibre de Job fa córrer el vel, i revela una dimensió de l'existència que els nostres ulls, oïdes i filosofies mundanes mai ens podrien mostrar; aquests versicles ens mostren com de limitats són aquells quan es tracta de comprendre el quadre més gran. Al seu torn, aquest llibre revela una controvèrsia entre Déu i aquest altre ésser, Satanàs; i tot i que al llibre de Job la Controvèrsia primer es presenta tal com va ocórrer en el cel, ràpidament es trasllada a la Terra. A tota la Bíblia hi trobem textos que assenyalen aquesta controvèrsia contínua, que també ens involucra a nosaltres.

Llegeix els següents textos. De quina manera revelen la realitat d'un conflicte que es lliura aquí sobre la Terra, amb poders sobrenaturals malignes?

Gènesi 3:1-4

Zacaries 3:2

Mateu 4:1

1 Pere 5:8

1 Joan 3:8

Apocalipsi 12:9

Aquests textos són tot just una petita mostra de molts altres que assenyalen, de manera explícita o implícita, a un diable literal, un ésser sobrenatural amb intencions malignes. Tot i que moltes persones consideren la idea de Satanàs com un mite primitiu, amb un testimoni bíblic tan clar és possible no caure en aquest engany.

Quines són algunes de les formes on avui veus la realitat de l'obra de Satanàs al nostre món?
Quina és la nostra única protecció?

Revifats per la seva Paraula: Avui, 1 Cròniques 22 – Durant la setmana: PP caps. 34, 35.

JOB COM A MICROCOSMOS

Les escenes inicials del llibre de Job ens mostren alguns punt vitals. Primer, revelen la realitat d'una altra dimensió més enllà del que podem conèixer, una dimensió superior amb éssers celestials diferents de Déu. Segon, mostren com d'interconnectades la nostra vida terrenal amb l'àmbit celestial. Tercer, revelen un conflicte moral en el cel, que està relacionat amb el que passa al nostre món.

És a dir, aquests primers versicles són una miniatura de la Gran Controvèrsia mateixa. Aquests textos mostren la manera com aquesta Controvèrsia, a escala còsmica, va manifestar-se en la vida d'un home, Job. I, com veurem, els temes involucrats ens inclouen a tots.

Al llibre de Job es veu a Satanàs enfrontant-se a Déu. El que no es mostre és com va començar tot plegat. De quina manera els següents versicles ens ajuden a comprendre quelcom sobre la Gran Controvèrsia? Isaïes 14:12-14; Ezequiel 28:12-16; 1 Timoteu 3:6.

Ellen G. White parla sobre la “lleï de l'amor” com a fonament del govern de Déu. Ella es va fixar que, pel fet que Déu no vol una “obediència cega”, “va atorgar [...] lliure albir” a totes les seves criatures morals. Però “n'hi va haver un que va pervertir la llibertat que Déu havia atorgat a les seves criatures. El pecat es va originar en aquell que, després de Crist, havia estat el més honrat per Déu, i que era el més exaltat en poder i en glòria entre els habitants del cel” (*PP* 12, 13). Després, fa citació dels textos d'Isaïes i Ezequiel per a descriure la caiguda de Satanàs.

Aquí el concepte vital és la “lleï de l'amor” i la realitat del lliure albir. La Bíblia diu que Satanàs va enorgullir-se a causa del seu esplendor i la seva bellesa. Per què va succeir això? No ho sabem; deu ser part del que 2 Tessalonicencs 2:7 anomena el “misteri de la impietat” [“misteri de la iniquitat”, *SBT*], quelcom que està estretament vinculat amb la Lleï de Déu, amb el fonament del seu govern. El punt és que, quan s'introdueix el personatge de Satanàs en la història de Job, la seva caiguda ja havia ocorregut i la controvèrsia que havia iniciat estava en plena activitat.

Quines són algunes opcions importants que afrontes en aquest moment, i quines promeses bíbliques pots reclamar per assegurar-te de prendre les decisions correctes?

Revifats per la seva Paraula: Avui, 1 Cròniques 23 – Durant la setmana: *PP* caps. 34-35.

RESPOSTES EN LA CREU

El llibre de Job planteja molts temes importants, però són molts els que allà no reben resposta. És necessari la resta de la Bíblia per comprendre, i tot i així “veiem confusament, com per mitjà d'un mirall” (1 Corintis 13:12).

Com abans hem vist, el llibre de Job no diu res sobre la manera en com es va iniciar la rebel·lió de Satanàs. A més, no aclareix de quina manera Satanàs seria derrotat definitivament a la Gran Controvèrsia. Malgrat el rol principal que té Satanàs en la història de Job, després d'aparèixer dues vegades (Job 1:6-12; 2:1-7), no torna a estar present en el relat. Senzillament, s'esvaeix; tot i que la destrucció que ell va causar subsisteix, la resta del llibre ni tan sols l'esmenta. En canvi, quasi tota la narració que segueix parla de Déu. I això té sentit perquè, en definitiva, el llibre de Job tracta de Déu i com realment és ell.

Això no obstant, la Bíblia no ens deixa sense resposta la pregunta sobre la derrota de Satanàs a la Gran Controvèrsia, doncs, en el centre d'aquesta derrota, està la mort de Jesús a la Creu.

De quina manera els següents textos ajuden a explicar que allò què Jesús va fer conduirà la finalització de la Gran Controvèrsia? Joan 12:31, 32; Apocalipsi 12:10-12; Romans 3:26; Hebreus 2:14

En la Creu, Satanàs va ser exposat a l'univers com allò que és: un assassí. Els qui van conèixer a Jesús quan regnava al cel deuen quedar astorats al veure'l tan degradat pels sequaços de Satanàs. Aquest és el “judici” sobre Satanàs del que en parla Jesús a Joan 12. Tan bon punt a la Creu, quan el Salvador va morir pels “pecats de tot el món” (1 Joan 2:2), el cel va poder proclamar que *la salvació ara ha vingut*. En aquell moment, la promesa divina, feta abans que comencés el món (2 Timoteu 1:9), va arribar a ser una realitat. Per causa de la seva mort en favor nostre, Crist pot ser el “just i justificador del qui té la fe en Jesús” (Romans 3:26, *SBT*). És a dir, a la Creu, Jesús va refutar les acusacions de Satanàs que Déu no podia complir la Llei (ser just) i, al mateix temps, salvar als qui l'havien trencat (ser qui justifica). Després del Calvari, el destí de Satanàs estava segellat.

De quina manera podem aprendre a alegrar-nos, fins i tot en mig de les proves que ara afrontem, en la Gran Controvèrsia, per allò que Crist va fer per a nosaltres a la Creu?

Revifats per la seva Paraula: Avui, 1 Cròniques 24 – Durant la setmana: *PP* caps. 34-35.

PER ESTUDIAR I MEDITAR: El concepte d'una lluita entre el bé i el mal es troba en moltes cultures. La idea ha persistit a través dels mil·lennis, i sovint es va expressar en mites. Avui, per raó de la influència de l'Alta Crítica i el racionalisme modernista, molts cristians neguen la realitat d'un diable literal i d'àngels dolents. Argumenten que aquests van ser, senzillament, símbols culturals de la maldat humana i el món natural. Des de la nostra perspectiva com adventistes, és difícil imaginar com algú pot trobar-li sentit a la Bíblia sense creure en la realitat del diable i els seus àngels.

No tots els cristians han caigut en aquest engany que nega la realitat d'aquesta controvèrsia còsmica entre les forces sobrenaturals del bé i del mal. Gregory A. Boyd, un erudit evangèlic, ha escrit molt sobre la realitat d'una batalla molt llarga (però no eterna) entre Déu i Satanàs. En el seu llibre *God at War [Déu en guerra]*. Boyd va escriure: “La Bíblia, de principi a fi, pressuposa éssers espirituals que existeixen ‘entre’ la humanitat i Déu, la conducta dels quals afecta significativament l'existència humana, per a millor o per a pitjor. De fet, precisament aquesta concepció, al·legat en aquesta obra, està en el centre de la cosmovisió bíblica” (GREGORY A. BOYD, *God at War*, pàg. 11). Com de correcte és tot això!

PREGUNTES PER DIALOGAR:

1. Quins altres textos parlen de Satanàs i altres poders demoníacs? Què es perd si són interpretats com mers símbols del costat fosc de la humanitat?
2. Nicolau Maquiavel, un escriptor florentí del segle XVI, va dir que era molt millor per a un governant ser temut pels seus súbdits que no pas ser estimat per ells. En contrast, Ellen G. White va escriure: “Fins i tot quan decidí que Satanàs no podia romandre per més temps al cel, la Saviesa infinita no el destruï. Com que Déu només pot acceptar el servei d'amor, la submissió de les seves criatures ha de provenir d'una convicció de la seva justícia i la seva benvolença. Els habitants del cel i dels altres mons, que no estaven preparats per comprendre la naturalesa ni les conseqüències del pecat, no podrien haver reconegut la justícia i la misericòrdia de Déu en la destrucció de Satanàs. Si hagués estat aniquilat immediatament, haurien servit Déu més per por que per amor” (GC 298 [552]). Per què Déu vol que el servim per amor i no pas per temor?

Revifats per la seva Paraula: Avui, 1 Cròniques 25 – Durant la setmana: PP caps. 34-35.

“ÉS QUE JOB TEM DÉU DE FRANC?”

Dissabte 8 d'octubre

LLEGEIX PER L'ESTUDI D'AQUESTA SETMANA: Job 1; 2; 1 Corintis 4:9; Gènesi 3:1-8; Filipencs 4:11-13; Mateu 4:1-11; Filipencs 2:5-8.

PER MEMORITZAR:

“Però ell li digué: Parles com parlen les dones nècies. ¿Acceptarem només el bé de Déu, i no acceptarem el mal? En tot això Job no va pecar amb els seus llavis” (Job 2:10, SBT).

El llibre de Job obre tota una dimensió nova de la realitat. Ens dona una besllum de la gran controvèrsia entre Crist i Satanàs. I, al fer-ho, ens ofereix un marc per comprendre millor el món on vivim; un món que, molt sovint, ens desconcerta, atordeix i atemoreix amb el que ens llença a cada pas. A més, el llibre de Job també mostra que aquesta gran controvèrsia no és la baralla d'altres i que no tenim res a veure amb ella. Lamentablement, aquest no és el cas: “Ai dels qui habiten la terra i el mar! Perquè ha baixat a vosaltres el diable amb gran furor, sabent que té poc temps” (Apocalipsi 12:12, SBT). Satanàs ha baixat a la Terra, i sabem per experiència pròpia que la seva ira és veritablement molt gran. Qui de nosaltres no ha sentit en ell mateix la seva ira?

Seguirem considerant els primers dos capítols de Job, mentre procurem entendre millor quin és el nostre lloc a la Gran Controvèrsia, que segueix rugint.

Revifats per la seva Paraula: Avui, 1 Cròniques 26 – Per al proper dissabte: PP caps. 36-37.

JOB, SERVENT DE DÉU

Llegeix Job 1. Concentra't específicament en les acusacions de Satanàs en relació a Job. Què està volent dir Satanàs? Què impliquen els seus atacs? A qui, al capdavant, ataca realment Satanàs?

“¿Que no l'has encerclat de protecció, a ell, la seva família i la seva hisenda? Has beneït tot el que ell fa, i els seus ramats s'escampen per tot el país” (Job 1:10). El llibre de Job s'inicia referint-se no només a la justícia i al bon caràcter de Job, sinó també a les seves benediccions materials i la seva fructífera família. Aquestes coses específiques feien que Job fos tingut com l'home “més gran que cap dels orientals” (versicle 3, *SBT*). I aquestes són les coses que Satanàs li retreu a Déu dient, bàsicament, que Job el serveix perquè ha estat obsequiat amb aquestes coses.

Llavors, què implica l'acusació de Satanàs quan ve a dir que, si Déu li treu a Job totes aquestes coses, “veuràs com et blasmarà a la cara!” (versicle 11)? L'atac és contra Déu mateix. (I d'això es tracta tota la gran controvèrsia). Si Déu era tan meravellós, tan bo, llavors Job l'obeiria, li tendria temença i l'adoraria només per aprecí i amor. Després de tot, qui no estimaria a un Déu que hagués fet tant per ell? En un cert sentit, Satanàs estava dient que Déu quasi havia subornat a Job per a que li fora fidel. D'aquesta manera, segons l'al·legació de Satanàs, Job era servent de Déu no per amor, sinó pels seus propis motius egoistes.

Pensa en alguns dels governants i polítics més detestables i odiosos que tingueren un grup de seuaços fidels fins a la mort, perquè aquells detestables són bons amb ells. Si el Senyor era tan bondadós i amant com es diu, llavors, tot i que Job perdés tots aquests bens, encara serviria a Déu. Però, a l'afirmar que Job no restaria fidel, Satanàs insinua que Job no confia plenament en Déu i que és lleial només per tot el que Déu li dona. Al cap i a la fi (d'acord amb el que diu Satanàs), la lleialtat de Job depèn molt de que sigui per a ell un bon negoci.

Per què servim a Déu? Suposant que els teus motius no siguin perfectes: si haguessis d'esperar fins que els teus motius fossin perfectes, què podria succeir amb tu i amb la teva fe?

Revifats per la seva Paraula: Avui, 1 Cròniques 27 – Durant la setmana: *PP* caps. 36-37.

PELL PER PELL: LA BATALLA CONTINUA

Job 2:1 al 3 comença repetint quasi bé quelcom ja dit a Job 1:6 al 8. El canvi es troba en la darrera part del versicle 3, on Déu mateix parla de com Job s'havia mantingut fidel, malgrat les calamitats sofertes. D'aquesta manera, quan arribem a Job 2:3, semblaria que les acusacions de Satanàs demostrin ser falses. Job va mantenir-se fidel a Déu i no el va maleir, com Satanàs va dir que faria.

Llegeix Job 2. Què hi passa en aquests textos? A més, per què és important el fet que, tant en Job 1 com en Job 2, aquests “fills de Déu” estiguin allà per presenciar el diàleg entre Déu i Satanàs?

“Pell per pell” és una expressió idiomàtica que ha deixat perplexos als comentadors. Però la idea és aquesta: “Permet que li succeeixi quelcom al mateix Job, i això farà que ell mostri on està realment la seva lleialtat. Arruïna el cos de Job i la seva salut, i veuràs el que passa”.

És interessant el fet que aquesta conversa no passa en el no-res. Com en el cas anterior, segons es revela aquí en el llibre de Job, es dona en el context d'una mena de reunió entre aquestes intel·ligències celestials i Déu. Satanàs acusa “públicament”; és a dir, ho fa davant d'aquests altres éssers. Aquesta idea es troba perfectament en consonància amb el que sabem sobre la Gran Controvèrsia. És quelcom que s'està desenvolupant davant l'univers sencer. (*Veure* 1 Corintis 4:9; Daniel 7:10; Apocalipsi 12:7-9).

“Però el pla de salvació tenia un propòsit encara més ampli i profund que el de salvar a l'home. Crist no va venir a la Terra només per aquest motiu. No va venir merament perquè els habitants d'aquest petit món acatessin la Llei de Déu com ha de ser acatada; sinó que va venir per vindicar el caràcter de Déu davant l'univers. [...] L'acte de Crist de morir per a la salvació de l'home no només va fer accessible el cel per als homes sinó també, davant tot l'univers, justificaria a Déu i al seu Fill en el seu tracte amb la rebel·lió de Satanàs. Demostraria la perpetuïtat de la Llei de Déu, i revelaria la naturalesa i les conseqüències del pecat” (*PP* 55).

Revifats per la seva Paraula: Avui, 1 Cròniques 28 – Durant la setmana: *PP* caps. 36-37.

SIGUI EL NOM DE JEHOVÀ BENEÏT

Després del primer atac de Satanàs a Job, després que li va arribar la notícia de totes les calamitats que li van sobrevenir, com va respondre Job? (Veure Job 1:20-22). Quina importància té el fet que, immers en aquesta tragèdia, Job “no va pecar ni va dir res d'ofensiu a Déu?”?

Al centre del govern de Déu, que es basa en l'amor, hi ha el lliure albir. Déu vol que el servim perquè l'estimem, no pas perquè estiguem forçats a fer-ho. “Satanàs insinuava que Job servia a Déu per motius egoistes [...]. Va procurar negar que la verdadera religió emana de l'amor i d'una apreciació intel·ligent del caràcter de Déu., que els vertaders adoradors estimen la religió per la religió mateixa i no per la recompensa; i que serveixen a Déu perquè un servei d'aquesta mena és correcte per ell mateix, i no només perquè el cel és ple de glòria; i que estimen a Déu perquè ell és digne del seu afecte i confiança, i no només perquè els beneeixi” (CBA 3:500).

Al seu llibre, Job demostra que les acusacions de Satanàs estan equivocades. Però, encara que Déu sabés el que succeiria, Job podria haver actuat d'una altra manera. Podria haver pecat, podria haver dit quelcom “d'ofensiu a Déu”. Déu no va forçar a Job a actuar com ho va fer. Considerant les circumstàncies, la seva fidelitat va ser un testimoni davant els homes i els àngels.

Compara Job 1 amb el que els va succeir a Adam i a Eva a Gènesi 3:1 al 8. De quina manera el contrast fa que el pecat d'aquests sembli tan terrible?

Adam i Eva, éssers sense pecat enmig d'un veritable paradís, van transgredir i van caure en el pecat per causa de l'atac de Satanàs; Job, enmig del dolor, la tragèdia i una ruïna terribles, va romandre fidel a Déu, malgrat els atacs de Satanàs. Tots dos són exemples dels grans temes que estan en joc respecte al lliure albir.

De quina manera la reacció de Job mostre com d'ordinàries, fàcils i falses poden ser, a vegades, les nostres excuses pel pecat?

Revifats per la seva Paraula: Avui, 1 Cròniques 29 – Durant la setmana: PP caps. 36-37.

L'ESPOSA DE JOB

Aquest és un bon moment per tractar amb una altra víctima en la història de Job. La seva esposa. Ella apareix només a Job 2:9 i 10. Després d'això, ella s'esvaeix del relat i de la història. No se'ns diu res més d'ella. Però, considerant tot el que va succeir, qui podria imaginar-se el dolor que va suportar aquesta dissortada dona? La seva tragèdia, la dels seus fills i la de les altres víctimes, al capítol 1, mostren la universalitat del patiment. Tots estem involucrats en la Gran Controvèrsia; ningú se n'escapa.

Compara Job 2:3 amb Job 2:9. Quina frase similar utilitzen Déu i l'esposa de Job, i quina importància té que tots dos la utilitzin?

No és coincidència que la mateixa frase respecte al fet que ell va retindre la seva “integritat” aparegui en ambdós textos. El mot traduït com “integritat” ve de la mateixa paraula utilitzada en Job 1:1 i Job 1:8, sovint traduïda com “perfecte”. La mateixa arrel del mot dóna la idea de ser “complet”, “ple”.

Malauradament la muller de Job va arribar a desafiar a Job en precisament allò mateix que Déu el felicita. En el seu dolor, en la seva tristesa, ella empeny a Job a fer exactament allò que Déu diu que no farà. Tot i que, per cert, no podem jutjar-la, és una lliçó per a tots nosaltres sobre com de curosos hem de ser a fi de no convertir-nos en causa d'entrebancs per a d'altres. (*Veure* Lluç 17:2).

Llegeix Job 2:10. Quin poderós testimoni ens dóna aquí Job? *Veure* també Filipencs 4:11-13.

Job revela com de genuïna és la seva fe. Ell servirà a Déu tant en els bons temps com en els dolents. Però el fascinant és que ara Satanàs desapareix de la història i no torna a presentar-s'hi més. I, encara que el text no ho anomeni, podem imaginar la frustració i l'enuig de Satanàs per la resposta de Job. Després de tot, mireu com de fàcilment va fer caure a Adam, a Eva i a molts d'altres. “L'acusador dels nostres germans” (Apocalipsi 12:10) hauria de buscar a un altre a qui acusar en comptes de culpar a Job.

De quina manera aprenem a ser fidels a Déu, tant en els bons temps com en els dolents?

Revifats per la seva Paraula: Avui, 2 Cròniques 1 – Durant la setmana: *PP* caps. 36-37.

OBEDIENT FINS A LA MORT

A Job 1:22 hi llegim: “En tot això, Job no va pecar ni va dir res d'ofensiu a Déu”; i Job 2:10 diu: “En tot això, Job no va pecar de paraula”. En tots dos casos, malgrat els atacs, Job es va mantenir fidel a Déu. Ambdós textos emfatitzen el fet que Job no va pecar, ja sigui en acció o en paraules.

Per suposat, els textos no diuen que Job no era un pecador. Mai dirien això, perquè la Bíblia ensenya que tots som pecadors. “Si diem que no hem pecat mai, el deixem per mentider, i demostrem que no tenim la seva paraula dins nostre”* (1 Joan 1:10). Ser “íntegre i recte”, témer a Déu i evitar el mal [“apartar-se del mal”] (Job 1:1), no fa que una persona sigui sense pecat. Com qualsevol altre, Job va néixer en pecat i necessitava un Salvador.

Però, malgrat tot el que li va sobrevindre, va romandre fidel a Déu. En aquest sentit, a la seva pròpia manera, es pot veure a Job com una mena de símbol, un dèbil exemple de Jesús (*veure* la lliçó 14), qui, enmig de proves i temptacions terribles, no va renunciar, no va caure en pecat, i així va refutar les acusacions de Satanàs contra Déu. Per descomptat, el que Crist va fer va ser molt més gran, més extraordinari i de conseqüències més grans que no pas allò que va fer Job. Però el senzill paral·lelisme subsisteix.

Llegeix Mateu 4:1 a l'11. En quin sentit l'experiència de Job reflecteix el que va succeir aquí?

Fins i tot en un ambient terrible i amb un cos debilitat per manca d'aliments, Jesús, en la seva humanitat, en “semblança de carn de pecat” (Romans 8:3, *SBT*), no va fer allò que el diable volia que fes, així com també ho va fer Job. I de la mateixa manera que Satanàs va desaparèixer de l'escena després que Job es mantingués fidel, també després que Jesús va resistir l'últim esforç de Satanàs contra ell, l'Escriptura diu que “llavors el diable el va deixar” (Mateu 4:11; *veure també* Jaume 4:7).

No obstant això, el que Jesús va afrontar al desert va ser només el principi. La seva veritable prova la va viure a la Creu, i aquí també, malgrat tot el que va patir (fins i tot pitjor que allò que va afrontar Job), Jesús va romandre fidel, fins a la mort.

Llegeix Filipencs 2:5 al 8. Quina esperança ens ofereix l'obediència de Jesús “fins acceptar la mort”, i què ens diu respecte la manera com hem de viure en resposta a la seva obediència?

* A la versió *SBT*: “Si diem que no hem pecat, el fem mentider, i la seva paraula no és en nosaltres”. (Nota del traductor).

Revifats per la seva Paraula: Avui, 2 Cròniques 2 – Durant la setmana: *PP* caps. 36-37.

PER ESTUDIAR I MEDITAR: Els estudiosos del llibre de Job troben un fenomen interessant en l'idioma hebreu. Allò que li va dir l'esposa a Job es tradueix com a “Maleeix Déu i mor” (Job 2:9, *SBT*). Job 1:5 ha estat traduït com a “Potser els meus fills han pecat, i han maleït Déu en llur cor” (*SBT*). Però, en cada cas, el mot traduït com a “maleir” prové d'una paraula que significa “beneir”. L'arrel *brk*, s'utilitza a tota la Bíblia per a “beneir”. Es troba a Gènesi 1:22, quan Déu va “beneir” les criatures que havia creat. També, al Salm 66:8: “Pobles, beneïu el nostre Déu”.

Per què el mateix verb que significa “beneir” es traduït com a “maleir” en aquests pocs textos? Primer, aquests textos en Job no tindrien cap sentit si la idea de “beneir” estigués en ells. A Job 1:5, per què oferia sacrificis a Déu si els seus fills hagueren “beneït” Déu als seus cors? El context demana un significat diferent. El mateix passa a Job 1:11 i 2:5. Per què Satanàs pensaria que, si una calamitat li sobrevingués a Job, aquest beneiria a Déu? El context demana el significat de “maleir” en aquell lloc. A més, per què Job hauria de reprendre a la seva muller per dir-li que beneeixi a Déu (Job 2:9, 10)? Donat el context, el text només té sentit si es refereix a la idea de “maleir”.

Per què a l'original, llavors, l'autor no va utilitzar una de les paraules més comunes per a “maleir”? Els erudits creuen que és un eufemisme, perquè el concepte de maleir a Déu era ofensiu a la sensibilitat religiosa de l'autor (el mateix passa a 1 Reis 21:10, 13, on la paraula traduïda com a “blasfemar”^{*} ve de *brk* “beneir”). Així, Moisès va utilitzar “beneir” en lloc de “maleir”, tot i que és obvi que la intenció del sentit era “maleir”.

PREGUNTES PER DIALOGAR:

1. En temps de crisi, per què és natural que la gent qüestioni la realitat de Déu, o com és Déu? Al viure en un món caigut on la Gran Controvèrsia és real, per què hem de recordar sempre la realitat de la Creu?
2. Tot i que nosaltres entenem el transfons d'allò que li estava passant a Job, fins on podem saber, Job no ho coneixia. Tot el que ell sabia era que li anaven sobrevenint calamitats. En quin sentit, enmig de les proves, necessitem recordar que hi ha un quadre més ampli que, sovint, no veiem o no entenem, i de quina manera podem obtenir consol d'aquest coneixement?

^{*} A les versions *BCI* i *BM*. (Nota del traductor).

Revifats per la seva Paraula: Avui, 2 Cròniques 3 – Durant la setmana: *PP* caps. 36-37.

DÉU I EL PATIMENT HUMÀ

Dissabte 15 d'octubre

LLEGEIX PER L'ESTUDI D'AQUESTA SETMANA: Romans 1:18-20; Job 12:7-10; Apocalipsi 4:11; Colossencs 1:16, 17; Mateu 6:34; Job 10:8-12; Romans 3:1-4.

PER MEMORITZAR:

“No us desficiu, doncs, pel demà, perquè el demà ja portarà el seu desfici. Cada dia en té prou amb el seu mal” (Mateu 6:34, SBT).

A diferència de qualsevol altre llibre de la Bíblia, el de Job està separat del context de la terra d'Israel i el seu poble. Directa o indirectament, des del Gènesi, amb la promesa a Abram que, en paraules de Jehovà, “faré de tu una gran nació” (Gènesi 12:2, SBT), fins l'Apocalipsi, que descriu la “ciutat santa” (Apocalipsi 22:19), el poble d'Israel i la seva relació de pacte amb Déu donen forma a cada llibre.

A Job no hi ha res d'això. Ni tant sols es fa esment de l'Èxode, esdeveniment bàsic de l'antiga història israelita. La raó més immediata és que Moisès, a Madià, va escriure el llibre de Job, juntament amb el de Gènesi (*veure CBA*, vol.3, pàg. 1.158); l'Èxode encara no havia ocorregut, el que explica perquè no se l'anomena.

Però potser hi hagi una altra raó, encara més important. Un dels temes clau de Job, el patiment humà, és universal. No es limita a cap poble o temps. Israelites o pagans, jueus o gentils, tots coneixem quelcom dels mals de Job, del dolor de l'existència en un món caigut. Més enllà de com de fort hagi estat el seu dolor, Job ens representa a tots en els nostres patiments.

Revifats per la seva Paraula: Avui, 2 Cròniques 4 – Per al proper dissabte: *PP* caps. 38-39.

DÉU EN LA NATURESA

Llegeix Romans 1:18 al 20. Pau, què ensenya aquí?

Són unes poques oracions molt intenses. Aquí es revela la realitat i l'existència de Déu “a través de de les coses creades”, és a dir, per mitjà del món creat, de manera que les persones “no tenen cap excusa” per a la seva incredulitat. Pau diu que, només per la Creació, els éssers humans poden conèixer bastant sobre l'existència i la naturalesa de Déu, i que amb justícia poden ser condemnats al Dia del Judici.

El món natural ens revela molt sobre l'existència de Déu. També la ciència moderna ens ha revelat detalls sobre les meravelles de la Creació que els nostres avantpassats, ni tant sols podien haver començat a imaginar. Aquí hi ha una ironia interessant: quant més complexa la ciència troba la vida, és menys probable que pugui afirmar quin va ser el seu origen, si un accident o l'atzar. Per exemple, un *smartphone* (telèfon intel·ligent), que sembla dissenyat, actua de manera dissenyada, revela disseny per dins i per fora, i actua només mitjançant el seu disseny, funciona així perquè va ser dissenyat així. Però ens asseguren que un ésser humà –que sembla dissenyat, revela disseny per dins i per fora, i actua només segons un disseny– és el producte exclusiu de l'atzar. Malauradament, molta gent creu això per engany.

Llegeix Job 12:7 al 10. De quina manera aquestes paraules reflecteixen la idea de Romans 1:18 al 20?

També aquí se'ns diu que la realitat de Déu es veu en el món creat. Tot i que la naturalesa, en la seva condició caiguda, no revela plenament el caràcter de Déu, sí revela el seu poder creador i alguns aspectes de la seva bondat.

Quines coses a la naturalesa et parlen del poder i la bondat de Déu? Com pots aprendre a obtenir força i ànim dels missatges que et dona?

Revifats per la seva Paraula: Avui, 2 Cròniques 5 – Durant la setmana: PP caps. 38-39.

RES VA APARÈIXER PER ELL MATEIX

Hi ha molts i poderosos arguments en favor de l'existència de Déu. A més del testimoni del món creat, també hi ha l'argument anomenat “cosmològic”. Bàsicament, és la idea que res va venir per si mateix, i que res es va crear a ell mateix. En canvi, tot allò que existeix ha estat creat per quelcom anterior, i això anterior, al seu torn, va ser creat per quelcom d'anterior. I així es segueix fins que arribem a quelcom no creat, que sempre ha existit, quelcom que mai va estar sense existir. I qui podria ser, sinó el Déu descrit a les Escriptures?

Què ens ensenyen els següents textos sobre l'origen de totes les coses?

Apocalipsi 4:11

Colossencs 1:16, 17

Joan 1:1-3

Aquests textos ensenyen el que és, realment, l'explicació més lògica per a l'univers: un Déu eternament existent. Alguns pensadors, completament oposats a la idea de Déu, han ofert un suggeriment alternatiu. En lloc d'un Déu totpoderós i etern que va crear l'univers, se'ns diu que “res” ho va crear. Fins i tot un científic tan famós com Stephen Hawking, que ara ocupa la càtedra que una vegada va ocupar Isaac Newton, al·lega que “res” va crear l'univers.

“Sent que hi ha una llei com la de la gravetat, l'univers pot crear-se a ell mateix del no-res, i ho farà” (STEPHEN HAWKING, LEONARD MLODINOW, *The Grand Design*, pàg. 180).

Encara que Hawking, de ben segur, aplica una gran quantitat de complexes matemàtiques per a descriure la seva idea, cal preguntar-se: aquí estem, després de més de quatre-cents anys de la revolució científica, i un dels millors científics al·lega que l'univers i tot en el que en ell existeix va sorgir del *no-res*? L'error és error, encara que ho digui un gran científic.

En aquest context, llegeix 1 Corintis 3:19. Per què sempre és important que els cristians recordin aquesta veritat vital?

Revifats per la seva Paraula: Avui, 2 Cròniques 6 – Durant la setmana: PP caps. 38-39.

ELS PRIMERS LLIBRES

Malgrat que molts no creguin en Déu, aquells que hi creuen tenen moltes bones raons per fer-ho. Però hi ha un problema perenne que molts van utilitzar, i utilitzen, per justificar la seva incredulitat: el problema del mal i del patiment humà. Com pot ser que Déu sigui amatent, bo i totpoderós, i permeti que el mal existeixi? A més, si som honestos, quin creient en Déu, que ha gaudit i experimentat la realitat de Déu i del seu amor, no ha lluitat amb aquesta pregunta?

És interessant que Ellen G. White va ensenyar el mateix que la tradició jueva: que Moisès va escriure el llibre de Job a Madià. “Els llargs anys passats en la solitud del desert no es van desaprofitar. Moisès no només estava adquirint una preparació per a la gran obra que estava davant seu, sinó que també durant aquest temps, sota la inspiració de l'Esperit Sant, va escriure el llibre de Gènesi i també el llibre de Job, [llibre] que llegiria amb el més profund interès el poble de Déu fins a la fi del temps” (“Comentarios de Elena de White”, CBA 3:1.158).

El llibre de Job, un dels dos primers llibres de la Bíblia que es van escriure, tracta el tema del dolor i el patiment humans. És a dir, Déu sabia que aquesta seria una gran pregunta per als humans i, des de el mateix principi, va fer que Moisès escrivís la història de Job. Déu ens va fer saber que no estem sols en el nostre dolor i patiment, sinó que ell està allà, que tot ho coneix i que podem tenir l'esperança que ho resoldrà.

Què ens ensenyen els següents textos sobre la realitat del mal? Mateu 6:34; Joan 16:33; Daniel 12:1; Mateu 24:7.

Per clar que sigui l'argument del mal en contra de l'existència de Déu, no té cap sentit a la llum de les Escripures. Tot i que la Bíblia ensenya la realitat d'un Déu omnisapient, totpoderós i amant, també ensenya la realitat del mal, del patiment i del dolor. El mal no és cap excusa per no creure en Déu. Al llegir el llibre de Job es veu que, fins i tot enmig del seu abatiment, Job mai va qüestionar l'existència de Déu. En canvi, la seva pregunta era: Per què em succeeixen aquestes coses a mi?

És natural tenir preguntes sobre el mal que veiem i experimentem. De quina manera podem aprendre a confiar en la bondat de Déu, malgrat el mal?

Revifats per la seva Paraula: Avui, 2 Cròniques 7 – Durant la setmana: PP caps. 38-39.

EL DILEMA

Llegeix els següents passatges de Job. Amb quin tema està lluitant? Quina pregunta no planteja? Job 6:4-8; 9:1-12.

Com es va afirmar a la secció d'ahir, el problema de l'existència de Déu mai apareix al llibre de Job. En canvi, la pregunta és: Per què Job està passant per aquestes proves? I, considerant tot el que va passar, és una pregunta justa, especialment perquè ell creia en Déu.

Per a un ateu que pateix o passa per proves, la resposta de per què pateix podria ser senzilla i directa per a ell. Vindria a ser quelcom així: Vivim en un món sense sentit i sense propòsit, i ningú s'interessa en nosaltres. És a dir, enmig de les forces aspres i fredes que ens envolten, algunes vegades som les víctimes de proves que no serveixen a cap propòsit ni tenen cap sentit. Com podrien tenir-ne? Si la mateixa vida no té cap propòsit, llavors les proves que l'acompanyen tampoc.

Molts troben que aquesta resposta no els satisfà ni els hi dóna esperança, però l'hi troben sentit, donada la premissa, que és que no hi ha Déu. Per altra banda, per algú com Job, el dilema és diferent.

Llegeix Job 10:8 al 12. De quina manera ens ajuden aquests textos a comprendre les terribles preguntes amb les que va lluitar Job?

La qüestió amb la que Job està lluitant és la mateixa que la majoria dels creients en Déu han afrontat i amb la qual encara lluiten: Si Déu, un Déu bo i amant, existeix, per què els humans pateixen? Per què, inclús “bones” persones, com Job, passen per calamitats i proves que, molt sovint, no semblen produir res de profit? A més, si l'univers no tingués a Déu, la resposta seria que és, senzillament, el resultat de viure en un cosmos purament materialista, on els éssers humans són mers subproductes accidentals d'àtoms i molècules.

Job sabia que no és així. També ho sabem nosaltres; per això tenim aquest dilema.

Revifats per la seva Paraula: Avui, 2 Cròniques 8 – Durant la setmana: *PP* caps. 38-39.

TEODICEA

Llegeix Romans 3:1 al 4. Tot i que el context immediat és la incredulitat d'alguns del poble del pacte de Déu, quin és el tema més ampli del que aquí parla Pau? Què ensenya Pau sobre Déu?

Citant el Salm 51:4, Pau diu de Déu: Per a que “siguis reconegut just en les teves paraules i triomfis quan et judiquin” (Romans 3:4). La idea que es presenta és un motiu que apareix a diferents parts de les Escripures. S'anomena “teodicea”, i tracta sobre comprendre la bondat de Déu enfront al mal. És la pregunta antiga que hem estat considerant tota aquesta setmana. De fet, tot el nostre concepte de la Gran Controvèrsia és en realitat una teodicea. Davant els humans, davant els àngels, davant l'univers sencer, la bondat de Déu es revelarà malgrat el mal que es desenvolupa al món.

“Tota qüestió de veritat i error en la controvèrsia que tant ha durat ha estat aclarida. Els resultats de la rebel·lió i d'apartar-se dels estatuts divins han estat exposats a la vista de tots els éssers intel·ligents creats. El desenvolupament del govern de Satanàs, en contrast amb el de Déu, ha estat presentat a tot l'univers. Satanàs ha estat condemnat per les seves pròpies obres. La saviesa de Déu, la seva justícia i la seva bondat queden completament reivindicades. També queda comprovat que tots els seus actes en la gran controvèrsia van ser executats d'acord amb el bé etern del seu poble i el bé de tots els mons que va crear” (CS 728).

Per difícil que sigui per a nosaltres comprendre-ho, immersos en aquest món de pecat i patiment (i molt difícil per a Job), quan tot hagi passat, podrem veure la bondat, la justícia i l'amor de Déu en el seu tracte amb la humanitat, amb Satanàs i amb el pecat. Això no significa que tot el que succeeix al món és bo. Només significa que Déu està tractant amb allò de la millor manera possible; i quan aquesta terrible experiència del pecat hagi acabat, podrem exclamar: “Grans i meravelloses són les teves obres, Senyor Déu totpoderós. Justos i veritables *son* els teus camins, Rei dels sants!” (Apocalipsi 15:3, *SBT*).

■ Per què és tan important lloar a Déu, des d'ara ja, enmig de les proves tan difícils de suportar?

Revifats per la seva Paraula: Avui, 2 Cròniques 9 – Durant la setmana: *PP* caps. 38-39.

PER ESTUDIAR I MEDITAR: L'apologista cristià C. S. Lewis va escriure un llibre sobre la mort de la seva esposa i la seva lluita per acceptar aquesta mort. En aquest llibre, hi va escriure:

“No és que estigui (crec) en gran perill de deixar de creure en Déu. El vertader perill és creure coses terribles respecte a ell. La conclusió que més temo no és ‘Així que, després de tot, no hi ha Déu’, sinó ‘Així és com realment Déu és. No t'enganyis per més temps’” (C. S. LEWIS, *A Grief Observed*, pàgs. 6, 7).

Aquest és l'assumpte amb el que Job va lluitar. Mai va dubtar de l'existència de Déu; va lluitar amb el tema del caràcter de Déu. Job l'havia servit fidelment i havia estat un home “bo”. Sabia que no era mereixedor del que l'estava succeint. Per això, plantejava la pregunta que moltes persones que creuen en Déu fan enmig de la tragèdia: *Com és realment Déu?* Perquè, és què potser no és sobre això que gira la Gran Controvèrsia? La qüestió no és sobre l'existència de Déu, sinó del seu caràcter. No hi ha dubte que la mort de Jesús a la creu, on el Fill de Déu “es va lliurar ell mateix per nosaltres, ofrena i sacrifici a Déu en olor agradable” (Efesis 5:2, *SBT*), revela al cosmos, més que qualsevol altra cosa, el vertader caràcter del nostre Creador. La Creu ens mostra que Déu és un Déu en qui tots podem confiar.

PREGUNTES PER DIALOGAR:

1. Medita en el tema del patiment dels qui no creuen en Déu. Ells no tenen que lluitar amb les preguntes que es fan els creients en Déu quan afronten tragèdies. Per altra banda, quina esperança tenen d'obtenir alguna vegada respostes o una solució? Imagina't passar per tot el que passem en aquest món, i després creure que tot acaba a la tomba. No és estrany que molts incrèduls no tinguin cap esperança en la vida, ni trobin cap sentit en ella. Les publicacions seculares en van plenes de les seves exclamacions i protestes sobre el poc sentit que té tot plegat. De quina manera podem nosaltres, fins i tot enmig de les tristors que aquí vivim i malgrat les preguntes difícils que encara queden sense resposta, obtenir esperança de la nostra fe?
2. Per què és tan important per a nosaltres, ara mateix, meditar en la Creu, la més poderosa revelació que tenim de com és Déu i del seu amor? Quan estem envoltats de dolor, de tragèdies, de malalties inexplicables, què ens diu la Creu sobre el caràcter de Déu? Si recordem sempre la realitat de la Creu, quina esperança podem assolir per a nosaltres mateixos sobre el resultat final de qualsevol cosa que ara afrontem?

Revifats per la seva Paraula: Avui, 2 Cròniques 10 – Durant la setmana: *PP* caps. 38-39.

MALEIT EL DIA

Dissabte 22 d'octubre

LLEGEIX PER L'ESTUDI D'AQUESTA SETMANA: Job 3:1-10; Joan 11:11-14; Job 6:1-3; 7:1-11; Jaume 4:14; Job 7:17-21; Salm 8:4-6.

PER MEMORITZAR:

“Ets digne, Senyor i Déu nostre, de rebre la glòria, l'honor i el poder, perquè tu has creat totes les coses, has volgut que existissin i foren creades” (Apocalipsi 4:11).

Al llegir la història de Job, tenim dos clars avantatges: primer, sabem com acaba; i segon, coneixem el transfons, la controvèrsia còsmica que actua darrera l'escena.

Job no sabia res d'això. Tot el que sabia era que vivia tranquil quan, de sobte, una calamitat rere l'altra, una tragèdia rere l'altra, li van caure al damunt. I després, aquest home, el “més gran que cap dels orientals” (Job 1:3, *SBT*), va quedar reduït a planys i dols sobre un munt de cendres.

Al seguir amb l'estudi de Job, tractem de posar-nos en la seva situació, perquè ens ajudarà a comprendre millor la confusió, la ira i la tristor per les que va passar. I en un sentit, això no és quelcom que ens resultarà difícil de fer. No perquè haguem experimentat justament el mateix que Job, sinó perquè, qui de nosaltres, nascuts en carn humana en un món caigut, no sap quelcom de la perplexitat que la tragèdia i el patiment produeixen, especialment quan procurem servir a Déu amb fidelitat i fer el que és correcte als seus ulls?

Revifats per la seva Paraula: Avui, 2 Cròniques 11 – Per al proper dissabte: *PP* cap. 40.

MORI EL DIA

Imagina't que ets Job. Inexplicablement, la teva vida –tot allò pel que has estat estat treballant, tot allò que has assolit, tot allò amb el que Déu t'ha beneït– s'enfonsa. Seria quelcom sense sentit; no sembla haver-hi cap raó per allò, sigui bona o sigui dolenta.

Fa anys, un autobús escolar es va sortir del camí, i van morir molts nens. En aquest context, un ateu va dir que aquesta és la mena de coses que pots esperar en un món que no té cap sentit, ni propòsit, ni direcció. Una tragèdia com aquesta no té sentit, perquè el mateix món no en té.

Aquesta resposta no serveix per al creient en Déu. I a Job, un fidel seguidor de Déu, tampoc li servia. Llavors, quina era l'explicació? Job no la tenia. L'únic que tenia era el seu extrem dolor i totes les preguntes que, inevitablement, l'acompanyen.

Llegeix Job 3:1 al 10. De quina manera expressa Job el seu dolor? De quina manera podem identificar-nos amb el que diu?

Per descomptat, la vida és un do de Déu. Existim només perquè Déu ens va crear (Fets 17:28; Apocalipsi 4:11). La nostra mateixa existència és un miracle que ha deixat confosa la ciència moderna. En realitat, els científics no es posen d'acord entre ells respecte quina és la definició de “vida”, i molt menys encara com va aparèixer o, encara més important, per què va sorgir.

Però, qui no s'ha preguntat, en moments de desesperació, si la vida val la pena? No estem parlant sobre els tràgics casos de suïcidis. Més aviat, què podem dir sobre les ocasions quan potser, com Job, desitjaríem no haver nascut?

Un clàssic grec va dir una vegada que el millor que li pot passar a una persona, a més de morir-se, és no haver nascut. En altres paraules, la vida pot ser tan miserable que hauria estat millor ni tan sols existir, i així estalviar-se l'angoixa que, inevitablement, arriba amb la vida humana en aquest món caigut.

Has sentit alguna vegada el mateix que Job; és a dir, desitjar no haver nascut? Després, a la llarga, que va succeir? Per descomptat, et vas sentir millor. Llavors, com d'important és que recordem, fins i tot en els nostres pitjors moments, que tenim esperança i una perspectiva que les coses milloraran.

Revifats per la seva Paraula: Avui, 2 Cròniques 12 – Durant la setmana: PP cap. 40.

DESCANS A LA TOMBA

Llegeix Job 3:11 al 26. Què està volent dir aquí Job? Com continua el seu lament? Què diu sobre la mort?

Només podem imaginar el terrible dolor que afronta el dissortat Job. Per dur que hagués estat el tenir una salut deteriorada i totes les seves possessions destruïdes, a més, Job va perdre a tots els seus fills. Tots ells. És molt dur imaginar el dolor de perdre un fill. Job els va perdre a tots. I en tenia deu! No és estrany que desitgés estar mort. A més, Job no sabia res del què passaria després d'aquesta escena, tot i que això no l'hauria fet sentir millor si ho hagués conegut.

Així i tot, fixa't el que Job diu sobre la mort. Si ell hagués mort, llavors, què? El goig al cel? L'alegria per la presència de Déu? Tocar l'arpa acompanyat dels àngels? Aquí no hi ha res d'aquesta mena de teologia. En canvi, què diu Job? “Ara jauria en la serenor, i dormiria el son del repòs” (Job 3:13).

Llegeix Eclesiastès 9:5 i Joan 11:11 al 14. De quina manera el que diu Job enquadra amb el que ensenya la Bíblia sobre el que passa després de la mort?

Aquí, en un dels llibres més antics de la Bíblia, tenim el que és, potser, una de les primeres expressions del que anomenem “l'estat dels morts”. Tot el que Job desitjava, en aquell moment, era “descansar”. La vida, de sobte, s'havia tornat tan difícil, tan dura i tan dolorosa que anhelava el que ell sabia que la mort era. Un afable descans en la tomba. Estava tan trist, tan ferit que, oblidant-se de tots els goigs que havia tingut en la vida abans que li sobrevinguessin les calamitats, desitjava haver mor al moment de néixer.

Com a cristians, certament, tenim promeses meravelloses per al futur. Al mateix temps, enmig dels patiments presents, de quina manera podem aprendre a recordar els bons moments que vam tenir en el passat, i obtindre consol i solaç d'ells?

Revifats per la seva Paraula: Avui, 2 Cròniques 13 – Durant la setmana: PP cap. 40.

EL DOLOR DELS ALTRES

El capítol 3 del llibre de Job registra la seva primera lamentació. Als següents dos capítols, un dels seus amics, Elifaz, li fa un discurs (tornarem a ell la setmana vinent). Als capítols 6 i 7, Job segueix parlant del seu patiment.

“Ai, si es pogués pesar exactament la meua angoixa, si els meus mals s'apleguessin a les balances! Pesarien més que la sorra del mar” (Job 6:2, 3). De quina manera Job expressa aquí el seu dolor?

Això ens dóna una idea de la manera en que percebia Job els seus patiments. Si tota la sorra del mar estigués a un braç de la balança, i la seva “angoixa” i els seus “mals” a l'altre, els seus patiments pesarien molt més que tota la sorra.

Així de real era per a Job el seu dolor, i aquest era només el dolor de Job, i de cap altre. A vegades, escoltem el concepte de “la suma total del patiment humà”. Però això no expressa realment la veritat. No patim en grup. No sentim el dolor d'algú altre, sinó solament el nostre. Només coneixem la nostra pròpia angoixa. El patiment de Job, per gran que fos, no era més gran que la que pogués sentir qualsevol altra persona. Algunes persones podrien dir-li a algú: “Sento el teu dolor”, però no el senten, no poden fer-ho. Tot el que poden sentir és el seu propi dolor, que pot aparèixer com a resposta al patiment de l'altre. Però això és tot; és el seu propi dolor, no pas el de l'altra persona.

Escoltem parlar de desastres, fabricats per l'home o de qualsevol altra mena, amb gran quantitat de morts. El nombre de morts ens atordeix. Tot just podem imaginar aquest patiment massiu. Però, com en Job, com en cada cas de la humanitat caiguda des d'Adam i Eva, a l'Edèn, fins a la fi del món, cada ésser humà només pot conèixer els seu propi dolor, i prou.

Per descomptat, mai volem menyscar el patiment humà i, com a cristians, som cridats a procurar ajut per alleugerir el dolor quan i com puguem (*veure* Jaume 1:27; 25:34-40). No importa la quantitat de patiment existent al món, quant d'agraïts hem d'estar que cap persona pateixi més del que ella pugui patir! (Hi ha una sola excepció; *veure* la lliçó 12).

■ Medita amb la idea que el patiment humà es limita a cada persona individual. De quina manera t'ajuda a considerar el tema del patiment humà sota una llum quelcom diferent?

Revifats per la seva Paraula: Avui, 2 Cròniques 14 – Durant la setmana: PP cap. 40.

LA LLANÇADORA DEL TEIXIDOR

Imagina't la següent conversa. Dues persones lamenten la sort de tota la humanitat: la mort. És a dir, no importa com de bona hagi estat la vida que hom va viure, no importa allò que s'hagi aconseguit, tot acabarà a la tomba.

—Sí —diu Matusalem a un amic seu—. Vivim a uns vuit-cents o nou-cents anys, i desapareixem. Què són vuit-cents o nou-cents anys comparats amb l'eternitat? (*Veure* Gènesi 5).

Segurament, és difícil per a nosaltres imaginar com seria viure centenars d'anys (Matusalem tenia 187 anys quan va engendrar el seu fill Lèmec, i després d'això va viure encara 782 anys); això no obstant, fins i tot els antediluvians, afrontant la realitat de la mort, durien d'haver lamentat el que els va poder semblar la brevetat de la vida.

Llegeix Job 7:1 a l'11. Quina és la queixa de Job? *Veure també* Salm 39:5, 11; Jaume 4:14.

Acabem de veure a Job procurant trobar el repòs i l'alleujament que vindrien amb la mort. Ara, es lamenta de la rapidesa amb que passa la vida. Està dient, bàsicament, que la vida és dura, plena de treball i dolor; i després? Mori'm. Aquí hi ha una endevinalla que sovint afrontem: lamentem com de ràpida i fugaç és la vida, fins i tot quan aquesta pot arribar a ser malaurada i miserable.

Una dona adventista va escriure un article sobre la seva lluita contra la depressió i els pensaments suïcides. Entre altres coses, va dir: “La pitjor part és que sóc adventista, i tinc un estil de vida que m'ajuda a viure ‘sis anys més’”. Això no tenia cap sentit. En moments de dolor i patiment, hi han moltes coses que no tenen cap sentit. A vegades, enmig de la nostra angoixa, la raó i la racionalitat s'esguerren, i tot el que sabem és el nostre dolor i temença, i no veiem cap esperança. Fins i tot Job, qui realment sabia més que altres (Job 19:25), va clamar en la seva desesperació i desesperança: “La meua vida és un sospir, [...] els meus ulls no tornaran a veure la felicitat” (Job 7:7). Job, a qui la perspectiva de la mort ara li semblava molt propera, encara es lamentava de la brevetat de l'existència, més enllà del miserable que hagi estat en aquell moment.

De quina manera la teua comprensió de la Caiguda, la mort i la promesa de la resurrecció hauria d'ajudar-te a posar en perspectiva tot el tema de la rapidesa amb que passa la vida?

Revifats per la seva Paraula: Avui, 2 Cròniques 15 – Durant la setmana: PP cap. 40.

MAH ENOSH? (QUÈ ÉS L'HOME?)

Una altra vegada hem de posar-nos en la situació de Job. *Per què Déu em fa tot això, o perquè permet que em passi a mi?* Job no ha vist el panorama complet. Com podria veure'l? Només ell sap el que li passa a ell i al seu voltant, i no entén res.

Qui no s'ha trobat en una situació semblant?

Llegeix Job 7:17 al 21. Què expressa Job aquí? Quines preguntes fa? Considerant la seva situació, per què les seves preguntes tenen lògica?

Alguns erudits han al·legat que Job estava ridiculitzant el Salm 8:4 al 6, que diu: “Què és l'home, perquè te'n recordis; i el fill d'Adam, perquè el visitis? Tanmateix, l'has fet una mica inferior als àngels, i l'has coronat de glòria i d'honor, li has donat domini sobre les obres de les teves mans, tot ho has posat sota els seus peus” (*SBT*; *veure també* Salm 144:3, 4). Però aquest no és el cas, perquè el llibre de Job va ser escrit molt abans que els Salms (Potser el salmista el va escriure com a resposta a la lamentació de Job).

La pregunta “*Mah enosh?*” (Què és l'home?) és una de les més importants que podem plantejar. Qui som nosaltres? Per què estem aquí? Quin és el significat i el propòsit de les nostres vides? Aquí Job, que va creure que Déu el va triar “com el seu blanc”, es demana per què Déu es fixa en ell. Déu és tan gran, la seva creació tant extensa; per què s'ocuparia de Job, després de tot? Per què Déu es fixaria en qualsevol de nosaltres?

Llegeix Joan 34:16 i 1 Joan 3:1. Com ens ajuden aquests textos a entendre per què Déu interactua amb la humanitat?

“Mentre Joan contemplava l'alçada, la profunditat i l'amplitud de l'amor del Pare vers la nostra raça finible, es va omplir d'admiració i reverència. No va poder trobar les paraules adients per expressar aquest amor, sinó que demana al món que el contempli: ‘Mireu quina prova d'amor tan gran ens ha donat el Pare: que siguem declarats fills de Déu’ (1 Joan 3:1). Quin valor se li concedeix a l'home! Per la transgressió, els fills dels homes van quedar subjectes a Satanàs; però, per l'infinit sacrifici de Crist i la fe en el seu nom, els fills d'Adam són fets fills de Déu. Assumint la naturalesa humana, Crist va elevar la humanitat” (*TI* 4:556).

Revifats per la seva Paraula: Avui, 2 Cròniques 16 – Durant la setmana: *PP* cap. 40.

PER ESTUDIAR I MEDITAR: “En una era sense precedents, il·luminada per la ciència i la raó, les ‘bones noves’ del cristianisme han arribat a ser una estructura metafísica més i amb menor convicció, un fonament menys segur sobre el qual poder edificar la pròpia vida, i menys necessària psicològicament. L'absoluta improbabilitat de tots els esdeveniments estava arribant a ser dolorosament òbvia: que un Déu infinit i etern, de sobte, s'hagi convertit en un ésser humà particular, en un moment i lloc específics, només per ser executat ignominiosament. Que una breu vida ocorreguda fa un parell de mil·lennis, en una fosca nació, sobre un planeta que ara se sap que és un tros insignificant de matèria que gira al voltant d'una estrella entre milers de milions en un univers inconcebiblement extens i impersonal, que aquest esdeveniment tingués un sentit còsmic o etern aclaparador, ja no podia ser una creença compulsiva per a un home raonable. No era molt plausible que l'univers com un tot tingués cap interès especial en aquesta diminuta part de la seva immensitat, si és que té algun ‘interès’. Sota les llums de la moderna demanda de corroboració pública, empírica i científica de totes les declaracions de creença, l'essència del cristianisme es va marcir” (RICHARD TARNAS, *Passion of the Western Mind*, pàg. 305). Quin és el problema amb aquest pensament? Què se li escapa a l'autor? Què ens ensenya aquesta cita sobre els límits del que “la ciència i la raó” pot saber de la realitat de Déu i del seu amor per nosaltres? Què ens mostra sobre la necessitat de la veritat revelada, que la “ciència i la raó” humanes no poden assolir per si mateixes?

PREGUNTES PER DIALOGAR:

1. Com a cristià, de quina manera respondries a la pregunta “Què és l'home?”? En quins aspectes la teva resposta seria diferent de la que aquells que no creuen en Déu?
2. “Com de veritat els morts estan més enllà de la mort”, va escriure Cormac McCarthy. “La mort és el que porten amb si els vius”. Per què la nostra comprensió del que succeeix després de la mort ens consola respecte als nostres estimats morts? No obtenim cap consol, sabent que estan en pau i descansen lliures de les penúries de la vida?
3. Per què creus que, fins i tot en les situacions més miserables, la major part de la gent s'aferra a la vida, no importa quant dolenta sembli ser?
4. Analitza el que ens va ensenyar la Creu respecte el valor de la humanitat, fins i tot d'una sola vida.

Revifats per la seva Paraula: Avui, 2 Cròniques 17 – Durant la setmana: PP cap. 40.

LA MALEDICCIÓ, SENSE CAUSA?

Dissabte 29 d'octubre

LLEGEIX PER L'ESTUDI D'AQUESTA SETMANA: Salm 119:65-72; Job 2:11-13; Job 4:1-21; Romans 3:19, 20; 1 Corintis 3:19; Hebreus 12:5; Mateu 7:1.

PER MEMORITZAR:

“Hi ha algun home que sigui just davant Déu? Pot ser pur davant d'aquell qui el va fer?” (Job 4:17)*.

La setmana passada, vam emfatitzar la importància de posar-nos en la situació de Job, almenys, fins allà on sigui possible. En un sentit, no hauria de ser tan difícil, perquè tots ens hem trobat immersos en patiments que, molt sovint, semblen injustos i sense sentit.

Encara que a la resta de la lliçó tractarem de mantenir aquesta perspectiva, també és necessari trobar la perspectiva de les altres persones d'aquesta història, els homes que van venir per lamentar-se i compadir-se de Job.

I això tampoc és molt difícil. Qui de nosaltres no ha vist el patiment dels altres? Qui no ha procurat consolar a altres en la seva pèrdua? Qui no sap què és mirar de trobar les paraules correctes per dir a aquells a qui el seu dolor ens trenca el cor?

Al llibre de Job hi ha molt del diàleg entre Job i aquests homes, mentre tracten d'entendre la lògica d'allò que, sovint, sembla no tenir cap sentit: una desfilada interminable de tragèdia i patiment humà en un món creat per un Déu amant, poderós i que s'interessa per nosaltres.

* A la versió *SBT*: “És el mortal més just que Déu? És l'home més pur que el qui l'ha fet?”. (Nota del traductor).

Revifats per la seva Paraula: Avui, 2 Cròniques 18 – Per al proper dissabte: *PP* caps. 41, 42

LES GRANS PREGUNTES

La major part de l'acció al llibre de Job passa als dos primers capítols. Aquí s'aixeca el vel entre el cel i la Terra, i s'ens dóna besllums d'un aspecte sencer de la realitat que, d'una altra manera, quedaria amagat de nosaltres. Per més lluny que els nostres telescopis puguin arribar al cosmos, ni tan sols s'han acostat a la revelació que se'ns ha mostrat en aquest llibre, escrit fa milers d'anys, en un desert que molt probablement estigui ubicat a l'actual Aràbia Saudita. Job també exposa l'estreta connexió entre l'àmbit sobrenatural, i l'esfera de Déu i els àngels amb el món natural, la Terra i els qui hi estan en ella.

Després dels dos primers capítols, una bona part del llibre de Job consisteix en allò que, a la televisió, s'anomena “caps parlants”; és a dir, senzillament, diàleg. En aquest cas, els caps que parlen són Job i els homes que venen per analitzar els grans temes de la vida: la teologia, el dolor, la filosofia, la fe, la vida i la mort.

I, per què no?, considerant tot el que li va ocórrer a Job. És molt fàcil embolicar-se en les coses mundanes de la vida, la tasca de viure dia rere dia, i oblidar quines són les grans i importants preguntes. No hi ha res com una calamitat, ja sigui nostra o d'altres, per sacsejar la nostra letargia espiritual i fer que comencem a plantejar-nos qüestions substancials.

Llegeix Salm 119:65 al 72. Què està volent dir el salmista?

El salmista va poder veure el bé que va sorgir de les proves que el van afligir. A vegades, les proves poden ser vertaderes benediccions disfressades, ja sigui perquè ens apropen de nou al Senyor o ens empenyen a ell per primer cop*. Qui no ha escoltat relats de persones les vides de les quals van arribar a un punt de crisi i, només llavors, la persona va tornar a Déu o es va entregar a ell per primera vegada? Algunes vegades les proves, per terribles i tràgiques que siguin, poden ser utilitzades per quelcom que, amb el temps, arribem a veure que era bo. Altres vegades, semblen arbitràries i sense sentit.

En quines circumstàncies, al mirar al darrera, vas veure el bé que van comportar les proves que vas passar? De quina manera tractes amb aquelles que no produeixen res de positiu?

* En aquesta frase he tingut dubtes a l'hora de traduir-la. Tot i que crec que no he traït el missatge que l'autor volia transmetre, reproduïxo el text de la versió espanyola: “*A veces, las pruebas pueden ser verdaderas bendiciones disfrazadas, ya sea porque nos traen de nuevo al Señor o nos llevan a él en primer lugar*”, i el text de la versió original (en anglès): “*At times, trials can certainly be blessings in disguise, in that they either lead us back to the Lord or bring us to Him in the first place*”. (Nota del traductor).

Revifats per la seva Paraula: Avui, 2 Cròniques 19 – Durant la setmana: PP caps. 41, 42.

PERDUT I TROBAT

Llegeix Job 2:11 al 13., Què ens diu això sobre la manera que veien els amics de Job la situació?

Assabentats del que li havia sobrevingut al seu amic Job, aquests homes “havien convingut” (Job 2:11) d'anar-hi junts a veure'l. Els versicles ens transmeten la idea que es van sorprendre pel que van veure, i van començar el procés de dol amb ell.

D'acord amb el text, es van asseure en silenci, sense dir ni una paraula. Després de tot, què li dius a algú que està en una situació com la de Job? Però, una vegada que Job hagués parlat, expressant les seves queixes, aquests homes van tenir molt a dir.

Llegeix Job 4:1 a l'11. Quina és l'essència de les paraules d'Elifaz a Job?

Potser, un bon principi per a un llibre de consells per a persones amb dolor seria presentar a Elifaz. El primer capítol podria dur per títol: “Allò que no s'ha de dir a una ànima dolorida”. Tot i que, òbviament, aquests homes simpatitzaven amb Job, aquesta simpatia no arribava molt lluny. Sembla que, per a Eliaz, la puresa teològica era més important que el consol bàsic. És difícil imaginar que algú s'acosti a una persona que pateix tot el que li va passar a Job, i bàsicament li digui: “Bé, segur que t'ho mereixes, perquè Déu és just, i només els malvats pateixen d'aquesta manera”.

Fins i tot que algú penses que, en el cas de Job, aquesta era la situació, quin bé podia fer-li que li digueren? Suposem que un conductor que va amb excés de velocitat pateix un accident i perd a tota la seva família; pots imaginar-te que immediatament algú s'acosti a ell i, enmig del seu dolor, li digués: “Déu t'està castigant per anar amb excés de velocitat”? El problema amb les paraules d'Eliaz no són només la seva qüestionable teologia; el tema més important és la seva manca de sensibilitat vers Job i tot allò que li estava succeint.

Pensa en una ocasió que et van consolar enmig d'una pèrdua i un dolor. Què et van dir, i de quina manera t'ho van dir? Què vas aprendre d'aquesta experiència que et pot ajudar quan tinguis que consolar a algú?

Revifats per la seva Paraula: Avui, 2 Cròniques 20 – Durant la setmana: PP caps. 41, 42.

UN HOME I EL SEU CREADOR

Elifaz no obtindria cap premi de tacte i simpatia per les seves paraules inicials. Bàsicament, està dient que era fàcil per a Job ser una llum i un consolador pels altres quan les coses li anaven bé. Però ara, quan el mal li va caure a sobre, “s'espanta”. Però no hauria d'espantar-se. Déu és just; per això, el mal que li esdevé és merescut.

Llegeix Job 4:12 al 21. Quin altre argument presenta Elifaz a Job?

Hi ha moltes coses fascinants que aquí poden observar-se, incloent que aquests homes comprenien la naturalesa i el caràcter del Déu vertader, fins i tot abans del sorgiment de la nació d'Israel. Tot el llibre ens mostre que, en realitat, a més dels patriarques, primer, i posteriorment els israelites, altres coneixien a Déu. Aquí, de fet, veiem a Elifaz tractant de defensar el caràcter de Déu.

Allò que Elifaz va escoltar en “visions nocturnes” era, en gran part, bona teologia (*veure* Salm 103:14, Isaïes 64:7; Romans 3:19, 20). Nosaltres els humans som argila, som molt temporanis, i podem ser esclafats tan fàcilment com una arna. I, per descomptat, quin home o dona pot ser més just que Déu?

D'altra banda, les seves paraules són trivials i no vénen al cas. El problema amb Job no era si Job era millor que Déu. Aquesta no era la queixa de Job. Ell parlava, principalment, sobre el miserable que era, quan estava patint; no va implicar, de cap manera, que ell fos més just que Déu.

No obstant això, Elifaz sembla haver llegit això en tot el que Job havia dit. Després de tot, si Déu és just i el mal ve només pel mal, llavors, Job hauria d'haver fet quelcom dolent per merèixer allò que li estava passant. Per tant, les queixes de Job són injustes. Ansiós per defensar a Déu, Elifaz comença a donar un discurs a Job. Més que qualsevol saviesa col·lectiva que cregués que tenia sobre Déu, Elifaz creia estar en possessió de quelcom més, una revelació sobrenatural d'alguna mena, per donar suport a la seva posició. Però l'únic problema és que la posició que va adoptar, va revelar una manca d'enteniment del problema.

Què podem aprendre d'aquest informe sobre la manera que, fins i tot estant en una posició correcta, és important expressar-la de la manera més beneficiosa i redemptora?

Revifats per la seva Paraula: Avui, 2 Cròniques 21 – Durant la setmana: PP caps. 41, 42.

EL NECI S'ARRELA

Al capítol 5, Eifaz segueix amb el seu argument. De fet, és el mateix que va dir al capítol anterior: el mal només els hi passa a les persones dolentes. Imagina't com s'hauria d'haver trobat Job, que sabia que això no podia ser correcte, i que ell no mereixia la seva present situació.

Però aquí hi ha un problema: no tot el que va dir Elifaz està equivocat. Al contrari, molts d'aquests mateixos pensaments estan reflectits en altres parts de la Bíblia.

De quina manera els següents textos són un reflex dels sentiments expressats a Job 5?

Salm 37:10

Proverbis 26:2

Lluc 1:52

1 Corintis 3:19

Salm 34:6

Hebreus 12:5

Osees 6:1

Salm 33:19

Revifats per la seva Paraula: Avui, 2 Cròniques 22 – Durant la setmana: *PP* caps. 41, 42.

AFANYAR-SE EN JUTJAR

Molt del que havia dit Elifaz era correcte. Va presentar molts punts vàlids, expressats més endavant a la Bíblia. Però quelcom de dolent hi havia en la seva resposta a Job: el context on va dir aquelles paraules. Aquestes, senzillament, no s'aplicaven en aquesta situació específica. (*Veure* la propera lliçó). El nostre món és complicat. És fàcil mirar una situació i, després, dir coses al respecte o citar textos bíblics que semblin aplicables. Encara que el que diguem sigui apropiat, sovint no ho és.

Considera aquesta afirmació d'Ellen G. White: “No hi ha veritat tan clarament ensenyada per la Bíblia com allò que el que fem és resultat del que som. En gran part, els incidents de la vida són el fruit dels nostres propis pensaments i accions” (*Ed* 146). Aquesta és una important veritat. Però a vegades algú benintencionat, davant una persona que es troba en una situació com la de Job, presenta aquesta declaració d'Ellen G. White. No seria millor fer cas del consell que segueix?: “Molts pensen que estan representant la justícia de Déu mentre que fallen per complet en representar la seva tendresa i el seu gran amor. Moltes vegades, aquells a qui tracten amb acritud i severitat estan passant per alguna violenta temptació. Satanàs s'està acarnissant amb aquestes ànimes, i les dures i despiadades paraules les desanimen, i les fan caure a les urpes del poder temptador” (*MC* 121).

En aquest moment, succeïen més coses de les que Elifaz i tots els altres, incloent-hi a Job, sabien. Així, les presses d'Elifaz a l'hora de jutjar, fins i tot si la seva teologia hagues estat correcta, difícilment eren correctes en aquestes circumstàncies.

Per què hauríem de recordar sempre els següents textos quan tractem amb qualsevol persona, o amb algú que creiem que ha pecat? Mateu 7:1, 2; Romans 2:1-3; 1 Corintis 4:5.

Fins i tot si Elifaz hagués estat en la certitud, i Job s'hagués traginat aquest patiment, les seves paraules haurien estat imprudents i inoportunes. Job és com un símbol de tota la humanitat, perquè tots estem atrapats en la Gran Controvèrsia i la patim. I tots, a vegades, necessitem compassió i simpatia, no que algú altre ens sermonegi. Però quan un home està assegut sobre cendres, la seva vida arruïnada, els seus fills morts i el seu cos ple de nafres, aquest no és el moment oportú.

Revifats per la seva Paraula: Avui, 2 Cròniques 23 – Durant la setmana: *PP* caps. 41, 42.

PER ESTUDIAR I MEDITAR: Com hem vist, Elifaz simpatitzava amb Job. Només que la seva simpatia va ocupar un segon lloc davant el que ell creia que era la seva necessitat de defensar el caràcter de Déu. Job patia terriblement, i Déu és just; per tant, per a Elifaz Job hauria d'haver fet quelcom per merèixer el que li estava passant. De ben segur, la conclusió d'Elifaz va ser que d'això es tracta la justícia de Déu. Per tant, Job estava equivocat en queixar-se.

Per descomptat, Déu és just. Però això no significa que automàticament veurem la seva justícia manifestada en cada situació en aquest món caigut. La justícia i el judici arribaran, però no necessàriament ara (Apocalipsi 20:12). Part del que significa viure per fe és confiar en Déu; en que, un dia, la justícia que aquí està mancant es revelarà i es manifestarà.

El que veiem en Elifaz també hom trobem en l'actitud d'alguns dels escribes i dels fariseus vers Jesús. Aquests homes estaven tant involucrats en el seu desig de ser “fídels” i religiosos que el seu enuig per les curacions fetes per Jesús en dissabte (*veure* Mateu 12) va excedir el que hauria d'haver estat la seva alegria perquè els malalts es guarissin i el seu dolor fos alleujat. El principi presentat en les següents paraules de Crist és un dels que sempre hem de recordar aquells que estimem a Déu: “Però ai de vosaltres escribes i fariseus, hipòcrites! Perquè pagueu el delme de la menta i del fonoll i del comí, i heu deixat les coses més importants de la llei: la justícia i la misericòrdia i la fe. Cal fer aquestes coses, sense deixar aquelles” (Mateu 23:23, *SBT*).

PREGUNTES PER DIALOGAR:

1. De quina manera podem saber la diferència entre el moment on algú necessita compassió i simpatia, i quan necessita un sermó i fins i tot una reprensió? Per què, generalment, és millor errar del costat de la compassió i la simpatia quan tractem amb els que pateixen, encara que sigui pels seus propis pecats i mals actes?
2. Llegeix una altra vegada les paraules d'Elifaz a Job als capítols 4 i 5. En quina altra situació aquestes paraules podrien haver estat més apropiades?
3. Si haguessis estat un amic de Job i hagueres anat a veure'l quan estava assegut sobre cendres, què li hauries dit, i per què? Si tu hagueres estat en el lloc de Job, què t'hauria agradat que la gent et digués?

Revifats per la seva Paraula: Avui, 2 Cròniques 24 – Durant la setmana: *PP* caps. 41, 42.

CÀSTIG RETRIBUTIU

Dissabte 5 de novembre

LLEGEIX PER L'ESTUDI D'AQUESTA SETMANA: Job 8:1-22, Job 11:1-20; Isaïes 40:12-14; Gènesi 6:5-8; 2 Pere 3:5-7.

PER MEMORITZAR:

**“Pretens trobar l'essència del Déu, copsar la grandesa del Totpoderós?”
(Job 11:7).**

El problema del patiment humà continua essent aterridor per a la humanitat. Veiem persones “bones” que pateixen tragèdies, mentre que persones dolentes no reben càstigs en aquesta vida. Fa anys es va publicar un llibre titulat *Per què coses dolentes hi passen a persones bones?* Va ser un altre intent, un més al llarg de mil·lennis, de trobar una resposta satisfactòria a aquest problema. No la va trobar. Molts altres pensadors han escrit sobre la seva pròpia lluita per arribar a entendre quelcom del patiment humà; però no semblen haver trobat respostes correctes.

Aquest assumpte, per descomptat, és el tema del llibre de Job, i en ell seguirem explorant per què persones “bones”, com Job, es veuen incloses en el patiment d'aquest món. La diferència vital entre el llibre de Job i els altres que s'han escrit sobre això és que el llibre de Job no està basat en les perspectives humanes del patiment (tot i que n'hi ha força d'això en aquest llibre); per trobar-se dins la Bíblia, podríem dir que ens presenta la perspectiva de Déu sobre el problema.

Aquesta setmana llegirem més sobre els discursos dels homes que es van apropar a Job en la seva misèria. Què podem aprendre dels seus errors mentre tracten de resoldre el problema del dolor?

Revifats per la seva Paraula: Avui, 2 Cròniques 25 – Per al proper dissabte: PP caps. 43, 44

MÉS ACUSACIONS

Com si escoltar un sermó d'Elifaz no hagués estat suficient, Job va rebre un altre de Bildad, que va dir quelcom de semblant. Bildad va ser més aspre i sever vers Job. Imagina't apropiarte a algú a qui se l'hi ha mort el fill i dir-li: “Si els teus fills van pecar contra ell [Déu], ja els ha deixat a mercè del seu delictes”^{*} (Job, 8:4).

És irònic, perquè el primer capítol de Job deixa ben clar que Job oferia sacrificis en favor dels seus fills, per si de cas algun d'ells hagueren pecat (Job 1:5). Aquí hi ha un contrast entre una comprensió de la gràcia (com es veu en els actes de Job) i les paraules de Bildad, que revelen un legalisme aspre i retributiu. Pitjor encara, Bildad parla d'aquesta manera en el seu intent de defensar el caràcter de Déu.

Llegeix Job 8:1 al 22. Quin és l'argument de Bildad, i quant del que diu és veritat? Si t'oblidessis del context immediat i només consideressis els sentiments expressats, quines faltes trobaries en les seves paraules, si hi són?

Qui pot trobar faltes en el que aquí diu: “Perquè nosaltres som d'ahir i no sabem res, els nostres dies sobre la terra són una penombra” (Job 8:9). Això és clar, cert i molt bíblic (Jaume 4:14), O, què hi ha de dolent en la seva advertència que els homes impius que posen la seva esperança en coses terrenals confien en quelcom que no és més ferm que una “teranyina” (Job 8:14)? Això és un pensament tan bíblic com el que més.

Potser el problema més gran és que Bildad està presentat només un aspecte del caràcter de Déu. És com estar davant d'una rasa al costat d'un camí, o en l'altre. En realitat, no hauríem d'estar en cap d'aquests llocs. Alguns es fixen només en la Llei, la justícia i l'obediència, i altres es concentren en la gràcia, el perdó i la Substitució. Qualsevol d'aquests èmfasis per separat, generalment, condueix a una visió distorsionada de Déu i de la veritat. Aquí hi veiem un problema similar.

Sempre hauríem procurar el correcte equilibri entre la Llei i la gràcia, en la nostra teologia i en el nostre tracte amb els altres. Però si hem d'equivocar-nos d'un costat o de l'altre (i ens pot succeir), de quin costat seria millor error quan tractem amb les faltes dels altres, i per què?

^{*} [Text afegit pel traductor]. A la versió en espanyol: “*“Si tus hijos pecaron contra Dios, él les dio lo que su pecado merecía” (NVT)*”. (Nota del traductor).

Revifats per la seva Paraula: Avui, 2 Cròniques 26 – Durant la setmana: PP caps. 43, 44.

MENYS DEL QUE LA NOSTRA INIQUITAT MEREIX

“Pretens trobar l'essència de Déu, copsar la grandesa del Totpoderós? És més elevada que el cel: què hi pots fer? És més profunda que el país dels morts: què ens pots esbrinar? És més extensa que l'amplària de la terra, i més ampla que la mar” (Job 11:7-9); *veure també* Isaïes 40:12-14). Per què és important que sempre recordem aquesta veritat?

Aquestes paraules expressen el fet que no coneixem massa sobre Déu, i que tots els nostres esforços per conèixer-lo afegiran poca cosa. És interessant que un filosof del segle XX, Richard Rorty, al·legava que mai coneixeríem la realitat i la veritat, així que hauríem de renunciar a intentar-ho. En lloc de tractar de comprendre la realitat, afirma Rorty, l'únic que podem fer és conformar-nos amb ella. Perfecte: 2.600 anys de tradició filosòfica culminen amb aquesta expressió de derrota. Si tota la nostra recerca ens deixa a les fosques sobre la naturalesa de la realitat en la que vivim, llavors, qui, “cercant”, comprendrà al Creador, que va fer la realitat, i és major que ella? Rorty, en essència, afirma el que acabem de llegir a la Bíblia.

Aquests textos van ser d'un discurs de Sofar, el tercer dels coneguts de Job, i són part d'un argument, contra Job, que té falles.

Llegeix Job 11:1 al 20. Què és correcte en el que diu Sofar, però està equivocat en el seu argument com un tot?

Es difícil entendre que algú pugui apropar-se a una persona que està patint com Job, i dir-li: “Estàs rebent el que mereixes. No, en realitat, estàs rebent menys del que et mereixes”. El que encara és pitjor, com els altres dos, és que Sofar afirma això en un intent de vindicar la bondat i el caràcter de Déu.

Algunes vegades, conèixer la veritat del caràcter de Déu no és suficient*. Què més necessitem fer per poder reflectir el vertader caràcter de Déu?

* A l'edició en espanyol: “[...] *la verdad del carácter de Dios no nos alcanza*.”. (Nota del traductor).

Revifats per la seva Paraula: Avui, 2 Cròniques 27 – Durant la setmana: PP caps. 43, 44.

RETRIBUCIÓ DIVINA

Sens dubte, els tres amics de Job tenien algun coneixement de Déu, i eren sincers en els seus esforços per defensar-lo. Com hem vist, per desencertades que hagin estat les seves paraules, especialment en aquest context, aquests homes expressen algunes veritats vitals.

En el seus arguments està la idea que Déu és un Déu de justícia: portarà retribució divina de càstig sobre el mal, i benediccions especials sobre la bondat. Encara que no sabem en quin moment van viure, com acceptem que Moisès va escriure el llibre de Job mentre estava a Madian, ells haurien d'haver viscut després del Diluvi i abans de l'Èxode.

Llegeix Gènesi 6:5 al 8. Tot i que no coneixem quant sabien aquests homes (Elifaz, Bildad i Sofar) sobre el Diluvi, de quina manera aquesta història va poder influir en la seva teologia?

Clarament, la història del Diluvi és un exemple de retribució divina pel pecat. Déu va castigar específicament als qui ho mereixien. Però, fins i tot allà es va revelar el concepte de gràcia, com es veu a Gènesi 6:8. Ellen G. White va escriure sobre el fet que “cada cop [del martell] donat sobre l'arca estava predicant a la gent” (*SP* 1:70). Però en aquesta història hi veiem un exemple del que aquests homes estaven predicant a Job.

De quina manera es veu aquesta mateixa idea de judici retributiu a Gènesi 13:13; 18:20 al 32; i 19:24 i 25?

Si Elifaz, Bildad i Sofar sabien molt o poc sobre aquests incidents, les seves paraules revelen la realitat del judici directe de Déu sobre el mal. Déu no estava abandonant als pecadors al seu pecat i permetent que el mateix pecat els destruís. Com en el Diluvi, Déu va ser l'agent directe del seu càstig. Aquí va actuar com jutge, i destructor de la iniquitat i el mal.

Si bé ens hem de concentrar en el caràcter d'amor, gràcia i perdó de Déu, per què no hem d'oblidar la realitat de la seva justícia? Pensa en tot el mal que encara no ha estat castigat. Què ens ha de dir això sobre la necessitat de retribució divina, quan i com sigui que això passi?

Revifats per la seva Paraula: Avui, 2 Cròniques 28 – Durant la setmana: *PP* caps. 43, 44.

SI JEHOVÀ FA UNA COSA NOVA

A les Escriptures, molt temps després que tots els personatges del llibre de Job haguessin mort, es van registrar nombrosos casos de càstig diví directe sobre el mal, així com també de benediccions per la fidelitat.

A Deuteronomi 6:24, 25, quina gran promesa es dona per als obedients?

L'Antic Testament n'està ple de promeses de benediccions i de prosperitat que Déu donaria directament al seu poble si l'obeïa. Aquí veiem exemples del que aquests homes li havien dit a Job respecte a les benediccions de la fidelitat dels qui procuren obeir a ell i als seus manaments, i viure una vida pietosa i recta.

Per descomptat, l'Antic Testament també està ple d'advertències sobre el càstig diví que vindria per la desobediència. En especial, després del pacte amb Israel al Sinaí, Déu adverteix als israelites allò que comportaria la seva desobediència. “Però si no escolteu la veu de Jehovà, i sou rebels al que Jehovà mana, llavors la mà de Jehovà estarà contra vosaltres, *com estigué* contra els vostres pares” (1 Samuel 12:15, *SBT*).

Llegeix Nombres 16:1 al 33. Què ensenya aquest incident sobre la realitat del càstig retributiu diví?

Donada la manera en que van ser destruïts els rebels, aquest incident no es pot aplicar a la idea que “el pecat porta el seu propi càstig”. Aquestes persones van afrontar la retribució divina i directa de Déu pel seu pecat i rebel·lió. En aquest cas, veiem les manifestacions sobrenaturals del poder de Déu; semblava que les mateixes lleis de la naturalesa haguessin canviat. “Però si Jehovà fa una cosa nova, i la terra obre la seva boca i els engoleix amb tot el que tenen, i baixen vius al sepulcre, llavors sabreu que aquests homes han menyspreat Jehovà” (Nombres 16:30).

El verb “fer” aquí ve de la mateixa arrel utilitzada per “crear”, a Gènesi 1:1. Déu volia que tots sabessin que ell mateix era qui portava immediatament aquest càstig sobre els rebels.

Revifats per la seva Paraula: Avui, 2 Cròniques 29 – Durant la setmana: *PP* caps. 43, 44.

LA SEGONA MORT

La manifestació més plena del judici retributiu succeirà a la fi del temps, amb la destrucció dels impius. A la Bíblia, se l'anomena “la segona mort” (Apocalipsi 20:14). Aquesta no s'ha de confondre amb la mort comú de tots els descendents d'Adam, doncs és la mort que el Segon Adam, Jesucrist, els evitarà als justos a la fi del temps (1 Corintis 15:26). Però la segona mort és el càstig directe de Déu sobre els pecadors no penedits.

Llegeix 2 Pere 3:5 al 7. Què ens diu Pere sobre la sort dels perduts?

“Déu farà descendir foc del cel. La terra s'esquerdarà. Les armes amagades a les profunditats sortiran a la llum. Arreu, les esquerdes vomitaran flames amenaçadores. Fins i tot les roques cremaran. Serà el dia en què cremarà tot com un forn. Els elements es dissoldran amb una calor abrasadora, i amb ells la terra. Les obres que hi ha en ella quedaran completament cremades (Malaquies 3:19; 2 Pere 3:10). La superfície de la terra sembla una massa fosa: un gran llac de foc bullint. És l'hora del judici i de la perdició dels homes malvats: ‘És el dia de la justícia del Senyor, l'any de demanar comptes als enemics de Sió’ (Isaïes 34:8)” (GC 403 [731]).

Tot i que el pecat pot portar la seva pròpia retribució, hi ha ocasions que Déu castiga directament als pecadors, com van al·legar els amics de Job. És cert que tot patiment en aquest món ha sorgit pel pecat. Però no és cert que tot patiment sigui un càstig de Déu pel pecat. Aquest no és el cas de Job, ni ni ho és en la majoria d'altres casos. El fet és que participem a la Gran Controvèrsia, i hi ha un enemic que ens vol fer mal.. Les bones noves són que sabem que Déu està a favor de nosaltres. Qualsevol que siguin les raons de les proves que afrontem, o els resultats d'aquestes proves, tenim la certitud de l'amor de Déu –un amor tant gran que Jesús va anar a la Creu per a nosaltres– i la seva promesa d'acabar amb tot patiment.

De quina manera podem estar segurs que el patiment d'algú és un càstig directe de Déu? Si no n'estem segurs, quina és la millor manera d'apropar-nos a aquesta persona que pateix (o fins i tot al nostre propi patiment)?

Revifats per la seva Paraula: Avui, 2 Cròniques 30 – Durant la setmana: PP caps. 43, 44.

PER ESTUDIAR I MEDITAR: Com hem dit abans, és important que tractem de posar-nos en el lloc dels personatges de la història, perquè això pot ajudar-nos a comprendre els seus motius i accions. Ells no van veure la batalla que es lliurava darrera l'escena com ara la veiem nosaltres. Si ens calcem les seves sabates, no ens seria tan difícil veure l'error d'Elifaz, de Bildad i de Sofar respecte el patiment de Job. Ells emetien un judici pel que no estaven capacitats. “És molt natural que els éssers humans pensin que les grans calamitats són un senyal segur de grans crims i enormes pecats; però els homes sovint s'equivoquen al mesurar així el caràcter. No estem vivint en el temps del Judici Final. [Ara] estan barrejats el bé i el mal, i les calamitats descendeixen sobre tothom. A vegades, certament, els homes traspassen la línia fins on actua l'atenció protectora de Déu, i llavors Satanàs exerceix el seu poder sobre ells, i Déu no s'interposa. Job va ser terriblement afligit, i els seus amics van procurar fer-li reconèixer que el seu patiment era el resultat del pecat, i van fer que ell es sentís sota condemna. Van presentar el seu cas com el d'un gran pecador; però el Senyor els va reprendre per la manera com jutjaven al seu fidel servent” (“Comentarios de Elena G. de White”, *CBA* 3:1.158).

PREGUNTES PER DIALOGAR:

1. Què ens ensenya la realitat del càstig retributiu sobre la confiança que podem tenir en la justícia definitiva de Déu, fins i tot malgrat la manera que ara veiem les coses?
2. Aquests tres homes, realment, no entenen tot el que li estava succeint a Job en el seu patiment. En certa manera, no és aquest també el cas de cadascú de nosaltres? No comprenem plenament les raons del patiment humà. Llavors, de quina manera hauria d'ajudar-nos aquesta comprensió a ser més compassius amb els que pateixen? Com abans s'ha afirmat, com d'important és que ni tan sols sabem les causes immediates?

Revifats per la seva Paraula: Avui, 2 Cròniques 31 – Durant la setmana: *PP* caps. 43, 44.

SANG INNOCENT

Dissabte 12 de novembre

LLEGEIX PER L'ESTUDI D'AQUESTA SETMANA: Job 10; Isaïes 53:6; Romans 3:10-20; Job 15:14-16; Job 1:18-20; Mateu 6:34.

PER MEMORITZAR:

“La fe és una garantia segura d'allò que s'espera, una prova de realitats que no es veuen” (Hebreus 11:1).

L'escriptor Albert Camus, nascut a Algèria, va lluitar amb el tema del patiment humà. Al seu llibre *La pesta*, va utilitzar una pesta com a metàfora dels mals que porten dolor i patiment sobre la humanitat. Va descriure una escena on un nen, afligit per la pesta, mor horriblement. Més tard, un sacerdot, que havia presenciada la tragèdia, li va dir a un metge que també havia estat allà: “Aquestes coses són repugnants perquè sobrepassen la nostra comprensió. Però potser hauríem d'estimar el que no podem entendre”. El metge, aïrat, va replicar bruscament: “No, pare. Tinc una idea molt diferent de l'amor. I fins el dia que no em mori, refusaré estimar un esquema on els nens són torturats” (ALBERT CAMUS, *The Plague*, pàg. 218).

Aquesta escena reflecteix el que veiem en Job: respostes insatisfactòries que no tenen una senzilla solució. Job sabia, com també sabia aquell metge, que moltes respostes que es donen no són adequades a la realitat circumstancial. El desafiament és, llavors, trobar respostes que tinguin sentit a les coses que, sovint, semblen no tenir-ne. Aquesta setmana continuarem aquesta recerca.

Revifats per la seva Paraula: Avui, 2 Cròniques 32 – Per al proper dissabte: *PP* caps. 45, 46

LA PROTESTA DE JOB

Elifaz, Bildad i Sofar tenien un punt vàlid: Déu castiga el mal. Lamentablement, aquest punt no s'aplicava en la situació de Job. El patiment de Job no era un cas de càstig retributiu. Déu no l'estava castigant pels seus pecats, com ho faria amb Corè, Datan i Abiron*. Job tampoc estava recollint allò que havia sembrat, que és quelcom que acostuma a succeir. No, Job era un home just –Déu mateix ho va dir (*veure* Job 1:8)– i, per això, no només no era mereixedor del que li havia succeït, sinó també ell sabia que no ho mereixia. Per això, la seva queixa va ser tan amarga i dura.

Llegeix Job 10. Què li està volent dir Job a Déu, i per què el que li diu té tanta lògica, considerant les circumstàncies?

En moments de grans tragèdies, no han plantejat els creients en Déu preguntes similars? “Per què, Senyor, et vas molestar en crear-me?”. O “Per què em fas això a mi?”. O “No hauria estat millor que mai hagués nascut, enlloc d'haver-me creat i que ara tingui que afrontar això?”.

El que fa que tot això sigui més difícil de comprendre per a Job és que ell sabia que havia estat fidel a Déu. Ell va clamar: “Sabent com saps que no sóc culpable, i que de la teva mà no hi ha qui s'escapi?” (Job 10:7).

Aquí hi ha una ironia difícil: contradient amb el que havien afirmat els seus amics, Job no estava patint a causa del seu pecat. El mateix llibre de Job ensenya el contrari: *Aquí, Job estava patint, precisament, perquè havia estat fidel*. Els primers dos capítols afirmen això. Job no tenia manera de saber que aquesta era la causa; i, si ho hagués sabut, probablement la seva amargor i la seva frustració hagueren estat pitjors.

Per singular que fos la situació de Job, també és universal, doncs està tractant amb la temàtica universal del patiment; en especial, quan aquest sembla ser desproporcionat respecte al pecat que algú pogués haver comès. (Una cosa és sobrepassar el límit de velocitat i rebre una multa per això; una altra cosa seria fer matar a algú per haver-se excedit en la velocitat).

■ Què li pots dir a algú que creu que està patint injustament?

* Abiron és anomenat en altres versions Abiram. (Nota del traductor).

Revifats per la seva Paraula: Avui, 2 Cròniques 33 – Durant la setmana: PP caps. 45, 46.

SANG INNOCENT?

Sovint, escoltem sobre el patiment “innocent”. La Bíblia inclús utilitza l'expressió “sang innocent” (Isaïes 59:7; Jeremies 22:17; Joel 3:19); generalment, en el context d'agressions, o fins i tot d'assassinats, de persones que no mereixien el que els hi va passar. Si utilitzem aquesta manera de comprendre el concepte de “sang innocent”, llavors el nostre món ofereix molts exemples d'això.

D'altra banda, la Bíblia parla sobre la pecaminositat i la corrupció humanes, fet que genera una pregunta vàlida sobre el significat d’“innocent”. Si tothom ha pecat i ha violat la Llei de Déu, llavors, qui és vertaderament innocent? Com algú va dir: “El teu certificat de naixement és prova de la teva culpabilitat”.

Tot i que els teòlegs i els erudits bíblics han debatut, durant segles, la naturalesa precisa de la relació humana amb el pecat, la Bíblia és clara: el pecat ha impactat a tota la humanitat. La idea de la pecaminositat humana no només es troba al Nou Testament. Al contrari, el Nou Testament escampa allò que es va escriure a l'Antic Testament.

Què ensenyen els següents textos sobre la realitat del pecat? 1 Reis 8:46; Salms 51:5; Proverbis 20:9; Isaïes 53:6; Romans 3:10-20.

A més del testimoni de les Escripures, qualsevol que hagi conegut al Senyor personalment, que hagi tingut una besllum de la bondat i la santedat de Déu, sap de la realitat de la pecaminositat humana. En aquest sentit, qui de nosaltres (de moment passarem per alt el tema dels nadons i els nens petits) és realment “innocent”?

D'altra banda, aquest no és realment el tema central. Job era un pecador; en aquest sentit, ni ell ni els seus fills eren innocents. Tot i això, que havien fet per merèixer la sort que va caure sobre ells? No és aquesta la pregunta màxima respecte al patiment? A diferència dels “arguments de fang” (Job 13:12, *SBT*) dels seus amics, Job sabia que allò que li passava no era quelcom que ell mereixia.

De quina manera l'experiència de conèixer a Déu i la seva santedat, que fa que la nostra pecaminositat sigui dolorosa, ens ajuda a veure la necessitat absoluta de la Creu?

Revifats per la seva Paraula: Avui, 2 Cròniques 34 – Durant la setmana: *PP* caps. 45, 46.

SORTS INJUSTES

Llegeix Job 15:14 al 16. Quina veritat presenta Elifaz a Job?

Elifaz, una altra vegada, declara una veritat respecte a la pecaminositat de la humanitat. El pecat és un fet uniuniversal sobre la Terra; també ho és el patiment. I tot patiment humà és resultat del pecat. Déu pot utilitzar el patiment per ensenyar-nos importants lliçons. “Déu va provar sempre al seu poble en el gresol de l’aflicció. És en el foc del gresol on l’escòria es separa de l’or pur del caràcter cristià” (PP 122).

Però hi ha un problema més profund. Què passa quan veiem que del patiment no surt res de bo? Què passa amb aquells on, en el seu caràcter, l’escòria no se separa de l’or perquè es moren instantàniament? Què passa amb els que pateixen sense conèixer al vertader Déu, o sense saber res d’ell? Què succeeix amb els que s’amarguen i s’enutgen, i arriben a odiar a Déu a causa del patiment? No podem ignorar aquests exemples; o agrupar-los tots dins una fórmula senzilla; si ho féssim, seriem culpables dels mateixos errors que van cometre els acusadors de Job.

A més, quin bé hi ha en que els animals siguin cremats vius en un incendi forestal? O què succeeix amb els milers de persones mortes en un desastre natural, o amb els civils que són morts en una guerra? Quines lliçons van poder aprendre? I un podria preguntar-se, no només pels deu fills de Job, sinó també pels servents que van morir “a tall d’espasa” (Job 1:15, *SBT*), o van ser “consumits” (versicle 16), o els altres criats morts (versicle 17).

Per a moltes lliçons que Job i els seus acusadors poguessin aprendre, i encara que Satanàs patís una derrota per la fidelitat de Job, La sort d’aquestes altres persones no sembla justa. El fet és que aquestes coses no van ser justes, ni correctes, ni bones.

Avui afrontem desafiaments similars. Un infant de sis anys mor de càncer; és just? Una jove universitària de vint anys, després d’obligar-la a sortir del seu cotxe, és víctima d’abusos; és just? I què dir dels 19.000 japonesos que van morir en el terratrèmol de 2011? Eren tots culpables d’alguna cosa, per tal que el seu càstig fos just? Si no, les seves morts tampoc van ser justes.

Aquestes són preguntes serioses i dures.

Revifats per la seva Paraula: Avui, 2 Cròniques 35 – Durant la setmana: *PP* caps. 45, 46.

COSES NO VISIBLES

Llegeix Proverbis 3:5. Tot i que sigui un text molt conegut, quin missatge vital té per a nosaltres, especialment en el context del que hem estat estudiant?

Si bé el cas de Job és extrem, reflecteix la trista realitat del patiment humà al nostre món caigut. No necessitem la història de Job, ni tan sols altres històries que podem llegir a la Bíblia, per donar-nos compte d'aquesta realitat. La veiem al nostre voltant. De fet, fins a cert punt, tots la vivim.

“El mortal nascut de dona, curt de dies i fart de neguits; brota com la flor i es marceix, fuig com l'ombra, sense aturar-se” (Job 14:1, 2).

Una altra vegada, la pregunta que ens afligeix és: De quina manera expliquem aquesta mena de patiment que sembla no tenir sentit per a nosaltres i on es vessa sang innocent?

Com els primers capítols de Job han mostrat, i la Bíblia revela en altres parts, Satanàs és un ésser real i és la causa, directa o indirecta, de molt patiment. Com hem vist abans en aquest trimestre (a la lliçó 2), l'esquema de la Gran Controvèrsia és apropiat per ajudar-nos a tractar amb la realitat del mal en el nostre món.

Però és difícil entendre per què les coses succeeixen. Algunes vegades –en realitat, moltes– les coses no tenen cap sentit. En ocasions com aquestes, quan succeeix allò que no entenem, és quan necessitem aprendre a confiar en la bondat de Déu. És més, necessitem aprendre a confiar en Déu no només quan les respostes no són promptament visibles, sinó també quan veiem que res de bo surt del mal i el patiment que ens envolta.

Hebreus 11:1 diu: “La fe és una garantia segura d'allò que s'espera, una prova de realitats que no es veuen”. Començant per les coses que veiem, de quina manera podem aprendre a confiar en Déu sobre aquelles que no veiem? Del que hem llegit fins aquí en el llibre de Job, en quin sentit va aprendre Job a fer precisament això? De quina manera nosaltres podem aprendre a fer el mateix?

* A *SBT*: “I la fe és el fonament de les coses que esperem, l'evidència de les coses que no veiem”. (Nota del traductor).

Revifats per la seva Paraula: Avui, Esdres 1 – Durant la setmana: *PP* caps. 45, 46.

PER ESTUDIAR I MEDITAR: Hem vist que Albert Camus va escriure sobre la seva recerca de respostes, no solament sobre el patiment; sinó també sobre el significat de la vida, a qui el patiment el fa més problemàtic. Com succeeix en la majoria dels ateus, Camus no va fer grans avenços en el tema. La seva cita més famosa mostra molt poc: “Només hi ha un problema filosòfic verdaderament seriós, i és el del suïcidi. Jutjar si la vida val la pena viure-la o no equival a respondre la pregunta fonamental de la filosofia” (ALBERT CAMUS, *The Myth of Sisyphus and Other Essays*, pàg. 3). El tema del patiment no és fàcil de respondre. El llibre de Job ens mostre un quadre més ampli que d'una altra manera no veuríem; tot i així, però, deixa moltes preguntes sense respondre.

Hi ha una diferència entre els que estudien el tema del patiment sense Déu en la equació i els que inclouen a Déu al fer-ho. És veritat que el problema del dolor i el patiment és més difícil si creiem en l'existència de Déu, pels problemes que la seva existència planteja respecte al mal i al dolor. Però els ateus, com Albert Camus, no tenen l'expectativa de respostes i solucions. (Hi ha evidències que, més tard, Camus va voler rebre el baptisme, però poc després va morir en un accident de cotxe). Tenim l'esperança que “Déu eixugarà tota llàgrima dels seus ulls, i la mort ja no existirà. I tampoc no hi haurà dol ni clam ni dolor, perquè les primeres coses han passat” (Apocalipsi 21:4, *SBT*). Fins i tot aquell que no cregui en les promeses bíbliques podria admetre que la vida amb aquesta esperança seria millor, en lloc de seguir vivint amb treballs i lluites, i després morir per sempre, on tot això significa el no res.

PREGUNTES PER DIALOGAR:

Alguna gent planteja, respecte al mal: “Bé, sí, és cert que al món existeix el mal, però també hi ha el bé, i el bé sobrepassa el mal”. La pregunta seria: “De quina manera un pot saber que el bé sobrepassa el mal?” De quina manera es fa aquesta comparació? Una altra pregunta seria: “Fins i tot si això fos cert, quin bé li faria aquesta idea a Job (i a d'altres) enmig del seu patiment?”. El filosof alemany Arthur Schopenhauer va donar un exemple per menyscar la idea d'alguna mena d'equilibri entre el bé i el mal. “Es diu que el plaer en aquest món –va escriure– sobrepassa el dolor, o que hi ha un equilibri entre tots dos. Si el lector desitja veure breument si aquesta afirmació és certa, que compari els sentiments respectius de dos animals, un dels quals s'està menjant a l'altre”. De quina manera respondries a la idea que el bé equilibra el mal?

Revifats per la seva Paraula: Avui, Esdres 2 – Durant la setmana: *PP* caps. 45, 46.

INDICIS D'ESPERANÇA

Dissabte 19 de novembre

LLEGEIX PER L'ESTUDI D'AQUESTA SETMANA: Proverbis 17:1-15; Job 31:1-15; Jaume 2:20-22; 1 Corintis 15:11-20; 1 Pere 1:18-20; Gènesi 22:8.

PER MEMORITZAR:

**“Ell també serà la meva salvació, perquè el profà no vindrà davant d’ell”
(Job 13:16, SBT).**

“L'home –va escriure l'assagista britànic William Hazlitt– és l'únic animal que riu i plora; perquè és l'únic animal que es sorprèn per la diferència entre el com són les coses i el que haurien de ser”.

Les coses realment no són com haurien de ser. Però, per a un cristià que viu amb la promesa de la Segona Vinguda, hi ha esperança: una gran esperança d'allò que les coses arribaran a ser (2 Pere 3:13). Arribaran a ser quelcom tan meravellós que nosaltres, amb ments enfosquides pel pecat (1 Corintis 13:12), amb prou feines ara podem imaginar. Aquesta és una esperança que la ment secularitzada, amb tota la seva estretor i mirada curta, ha perdut fa molt temps.

Aquesta setmana, mentre seguim explorant el tema del patiment en el llibre de Job, trobarem que, fins i tot enmig de la tragèdia injusta i sense sentit que li va sobrevindre, Job encara va poder pronunciar paraules d'esperança.

Quina era aquesta esperança, i què diu que també nosaltres podem esperar?

Revifats per la seva Paraula: Avui, Esdres 3 – Per al proper dissabte: PP caps. 47, 48

FORJADORS DE FALSEDAT

“També l'insensat, si calla, és tingut per savi: el qui tanca els seus llavis, és tingut per assenyat” (Proverbis 17:28, SBT).

Sigui el què sigui allò que vulguem pensar respecte a Job com a home, no podem dir que restaria assegut enmig del seu dolor i escoltaria tranquil·lament allò que els seus amics li estaven tirant en cara. Gran part del llibre de Job consisteix en la defensa contra el que ell sap que és una barreja de veritat i error. Com hem vist, aquests homes no van tenir gaire tacte i empatia; pretenien parlar en favor de Déu al justificar el que li havia succeït a Job i, bàsicament, deien que estava rebent el que es mereixia, o que es mereixia quelcom de pitjor! Qualsevol d'aquestes línies de pensament hauria estat prou dolenta; però tot plegat ja era excessiu, i Job els va respondre.

Llegeix Job 13:1 al 14. Quin enfocament va prendre Job a l'hora de respondre a allò que li havien dit?

Vam veure en el capítol 2, quant aquests homes van anar a veure a Job i el van trobar, que van restar durant set dies en silenci. Considerant allò que, finalment, va començar a sortir de les seves boques, aquest bé podria haver estat el millor enfocament. Això era, certament, el que Job va pensar.

Fixa't, també, que Job expressa que aquests homes no només menteixen, sinó també diuen mentides sobre Déu. (Això és interessant a la llum del que succeeix cap al final d'aquest mateix llibre [veure Job 42:71]).

De ben segur que és millor no parlar que equivocar-se al fer-ho (qui, d'entre nosaltres, no ha experimentat que això és cert?); i dir coses errònies respecte a Déu és molt pitjor. Per descomptat, la ironia és que aquests homes realment pensaven que estaven defensant a Déu i al seu caràcter contra les amargues queixes de Job sobre el succeït. Tot i que Job no podia comprendre perquè tot això li estava passant, sabia el suficient com per a reconèixer que el que aquests homes estaven dient els feia “forjadors de falsedat” (Job 3:4, SBT).

Quan va ser la darrera vegada que vas dir coses que eren equivocades, que no hauries d'haver dit? De quina manera pots aprendre d'aquesta experiència per a no tornar a cometre aquest error?

Revifats per la seva Paraula: Avui, Esdres 4 – Durant la setmana: PP caps. 47, 48.

NI QUE EM MATI

Al començar el trimestre, vam anar directament al final del llibre, i vam llegir que les coses van acabar molt bé per a Job. Vam veure que, enmig del seu terrible patiment, Job realment tenia alguna cosa que esperar. De fet nosaltres, coneixent el final del llibre sencer, és a dir, la Bíblia, podem veure que Job podia esperar més del que ell havia imaginat en el seu temps.

Però, quan van morir els seus fills, va perdre les seves propietats i va perdre la seva salut, Job no tenia l'avantatge de saber com acabarien les coses. En canvi, ell sabia que, de sobte, la seva vida s'havia tornat desagradable.

Però enmig de l'amargor dels seus laments sobre el desig de no haver nascut, o d'haver anat del bressol directament a la tomba, Job encara expressava esperança en Déu, el mateix Déu que ell pensava que l'estava tractant injustament en aquell moment.

Llegeix Job 13:15. Quina esperança es presenta aquí? Què vol dir Job?

“Ni que em mati, no tinc altra esperança”. Quina poderosa afirmació de fe! Amb tot el que havia succeït, Job sabia que l'única cosa que encara no l'havia enxampat era la mort, que ben bé podia arribar i que Déu també la podia causar. Però, encara que això passés, Job moriria –de totes maneres–confiant en Déu.

“Sempre has de recordar les riqueses de la gràcia de Crist. Atresora les lliçons que el seu amor proveeix. Permet que la teva fe sigui com la de Job, per a puguem afirmar: ‘Encara que em mati, esperaré en ell’. Aferrat en les promeses del teu Pare celestial, i recorda el seu tracte que, anteriorment, va tenir amb tu i amb els seus servents; perquè ‘totes les coses cooperen per a bé d'aquells que estimen Déu’” (*R&H*, 20 d'octubre de 1910).

Des d'una perspectiva purament humana, Job no tenia raó per esperar res. Però Job no estava mirant la situació des del seu costat purament humà (sinó, quina esperança podria haver tingut?); quan fa la seva sorprenent afirmació d'esperança i fe, la declara en el context de la seva confiança en Déu.

Una pregunta lògica podria ser: Com s'ho va fer Job per retenir la seva fe en Déu enmig de tot el que li estava succeïnt? Llegeix Job 1:1 i Jaume 2:20 al 22. De quina manera aquests versicles t'ajuden a respondre aquesta pregunta, i què hauria de dir-nos la resposta sobre la importància de la fidelitat i l'obediència en la nostra vida cristiana? (*Veure* Lliçó 13).

Revifats per la seva Paraula: Avui, Esdres 5 – Durant la setmana: *PP* caps. 47, 48.

INDICIS D'ESPERANÇA

“I això mateix em justificarà, perquè davant d'ell no gosa comparèixer un impiu” (Job 13:16). Aquest versicle segueix immediatament després al que vam llegir ahir. En quin sentit afirma encara més la idea que, malgrat tot, Job tenia esperança, i que aquesta esperança estava en Déu?

És molt interessant aquesta continuació del que Job venia dient abans. Tot i que Job hagués de morir, *encara que Déu el matés*, Job encara confiava en el seu Déu per a la salvació. Si bé, a un cert nivell, és un contrast estrany, en altre, té una lògica perfecta. Després de tot, què és la salvació sinó l'alliberament de la mort? I, què és la mort pels salvats, sinó un breu moment de descans, un instant de son, seguit per la resurrecció a la vida eterna? No és aquesta confiança en la resurrecció i la vida eterna la gran esperança de tot el poble de Déu al llarg dels mil·lennis? Aquesta també va ser l'esperança de Job.

Llegeix 1 Corintis 15:11 al 20. Quina és l'esperança que se'ns presenta aquí? Sense això, per què no tindríem cap esperança?

Després de la seva sòlida afirmació sobre la salvació, Job diu que “*hanef* no vindrà davant Déu”. L'arrel d'aquest mot significa “profà”, “sense Déu”, una paraula hebrea amb connotacions molt negatives. Job sabia que la seva salvació es trobava només en Déu, en una vida entregada en fidel obediència a ell. Per això, l'home dolent i sense Déu, el *hanef*, no tenia esperança. És probable que Job estigués expressant allò que ell entenia com la seva “certesa de la salvació”. Tot i que Job oferia sacrificis animals pel pecat, no sabem massa sobre la manera de com entenia el seu significat. Abans de la Creu, els seguidors més fidels del Senyor (com és el cas de Job), segurament, no tenien una comprensió tan completa de la salvació com la que tenim els que vivim després de la Creu. Tot i això, Job entenia el suficient com per saber que la seva esperança de salvació estava només en Déu i que aquests sacrificis eren una expressió de la manera de trobar aquesta salvació.

Revifats per la seva Paraula: Avui, Esdres 6 – Durant la setmana: PP caps. 47, 48.

ESPERANÇA ABANS QUE COMENCÉS EL MÓN

Qui de nosaltres, havent experimentat el que va viure Job, podria fer una afirmació tan plena d'esperança? Les seves paraules són un testimoni de la seva fe i obediència.

Job tenia esperança perquè servia a un Déu d'esperança. Fins i tot enmig de totes les històries de pecaminositat humana, des de la caiguda d'Adam i d'Eva a l'Edèn (Gènesi 3) fins la caiguda de Babilònia a la fi del temps (Apocalipsi 14:8), la Bíblia és un llibre ple d'esperança, i presenta la visió de quelcom que està més enllà del que aquest món ofereix.

“El món ha estat confiat a Crist, i per ell ha fluït tota benedicció de Déu a l'especie caiguda. Era Redemptor abans de la seva encarnació tant com després. Tan aviat com hi va haver pecat, hi va haver un Salvador” (DTG 180, 181). I aquest Salvador és la gran Font de la nostra esperança.

De quina manera els següents textos afirmen aquesta esperança expressada a la cita d'Ellen G. White de la secció d'avui? Efeis 1:4; Titus 1:2; 2 Timoteu 2:8, 9; 1 Pere 1:18-20.

Aquests textos ensenyen la veritat que, en la seva presciència, Déu sabia, fins i tot abans de la creació del món, que la humanitat cauria en el pecat. El text grec, a 2 Timoteu 1:9, ens diu que ens va cridar una gràcia donada en Crist Jesús “abans dels temps dels segles” (SBT). Aquesta gràcia ens va ser donada “no pas segons les nostres obres” (com podria ser per les “nostres obres” si llavors encara no existíem?), sinó per mitjà de Jesús. Fins i tot abans que existíssim, Déu tenia un pla per oferir-nos l'esperança de la vida eterna. Aquest no va sorgir *després* que el necessitéssim, sinó que ja hi era *per quan el necessitéssim*.

Com a cristians, tenim molt que esperar. Existim en un univers creat per un Déu que ens estima (Joan 3:16), que ens va redimir (Titus 2:14), que escolta les nostres oracions (Mateu 6:6), que intercedeix per nosaltres (Hebreus 7:25), que promet no abandonar-nos mai (Hebreus 13:5), i que també promet aixecar els nostres cossos de la mort (Isaïes 26:19) i donar-nos vida eterna amb ell (Joan 14:2, 3).

“Què més podem dir, després d'això? Si Déu és a favor nostre, qui se'ns posarà en contra?” (Romans 8:31). Dq quina manera pots fer teva aquesta esperança, fins i tot enmig de qualsevol lluita que ara estiguis enfrontant-hi?

Revifats per la seva Paraula: Avui, Esdres 7 – Durant la setmana: PP caps. 47, 48.

IMATGES D'ESPERANÇA

Llegeix els següents textos. Quina esperança revela cada un d'ells?

Gènesi 3:15

Gènesi 22:8

Levític 17:11

Joan 1:29

Gàlates 2:16

Filipencs 1:6

1 Corintis 10:13

Daniel 7:22

Daniel 12:1, 2

Mateu 24:27

Daniel 2:44

Segueix la progressió del pensament presentat en aquests versicles. Així junts, què ens diuen respecte l'esperança que, com a cristians, podem tenir en Jesús?

Revifats per la seva Paraula: Avui, Esdres 8 – Durant la setmana: *PP* caps. 47, 48.

PER ESTUDIAR I MEDITAR: De principi a fi, la Bíblia és plena de meravelloses paraules d'esperança. “Us he dit això a fi que tingueu pau en mi. En el món trobareu tribulacions, però tingueu coratge, jo he vençut el món” (Joan 16:33). “Sapigueu que seré amb vosaltres cada dia, fins a la fi del món” (Mateu 28:20). “El Crist ens ha rescatat de la maledicció de la Llei assumint en lloc nostre la maledicció” (Gàlates 3:13). “Tant com és de llunyà l'orient de l'occident, ha allunyat de nosaltres les rebel·lies” (Salms 103:12). “Perquè estic segur que ni la mort ni la vida, ni àngels ni principats, ni el present ni el futur, ni poders, ni altures ni profunditats, ni cap altra cosa creada no podrà separar-nos de l'amor de Déu, manifestat en Crist Jesús, Senyor nostre” (Romans 8:38, 39). “Quan l'arc aparegui en els núvols, jo el veuré i em recordaré de l'aliança perpètua que hi ha entre Déu i tota criatura vivent, tota carn que existeix a la terra” (Gènesi 9:16). “Mireu quina prova d'amor tan gran ens ha donat el Pare: que siguem declarats fills de Déu. I ben cert que ho som! Per això el món no ens reconeix, perquè no l'ha reconegut a ell” (1 Joan 3:1). “Reconeixeu que Jehovà és Déu, ell ens ha creat i no pas nosaltres mateixos; som el seu poble i les ovelles de la seva pastura” (Salms 100:3).. Aquests textos són només una mostra dels que ens revelen, a la Paraula, com és el nostre Déu i que ens ofereix. Si no fos pel que se'ns va revelar a la Bíblia, quines raons hi hauria per tenir alguna esperança?

PREGUNTES PER DIALOGAR:

1. Quins altres textos bíblics ens parlen d'esperança? Quins són importants per a tu, i per què?
2. De totes les doctrines específiques de l'Església Adventista del Setè Dia, quines trobes especialment esperançadores?
3. Enmig de les proves personals i, a vegades, tragèdies i dificultats de la vida, de quina manera podem aprendre a alegrar-nos en l'esperança que se'ns presenta a la Bíblia? Per què és tan fàcil desanimar-nos per tot el que ens succeeix i el que esdevé en aquest món, fins i tot quan la Bíblia revela tanta esperança? Què podem fer, a un nivell pràctic, per mantenir sempre aquesta esperança davant nostre i *alegrar-nos* per ella?
4. “Parli amb Déu d'esperança, de fe i gratitud. Estigui sempre alegre i amb esperança en Crist. Exerciti's per lloar-lo. Això és un gran remei per a les malalties del cos i de l'ànima” (MCP 2:509). Per què la lloança és tan important per mantenir la nostra esperança en el Senyor?

Revifats per la seva Paraula: Avui, Esdres 9 – Durant la setmana: PP caps. 47, 48.

LA IRA D'ELIHÚ

Dissabte 26 de novembre

LLEGEIX PER L'ESTUDI D'AQUESTA SETMANA: Job 13:28; Job 28:28; Job 32:1-5; Job 34:10-15; Ezequiel 28:12-17; Job 1-2:10.

PER MEMORITZAR:

“Així com el cel és més elevat que la terra, així són més elevats els meus camins que els vostres camins, i els meus pensaments, més que els vostres pensaments” (Isaïes 55:9).

I així segueix la batalla verbal entre Job i aquests tres homes, amb paraules que, a vegades, són profundes, boniques, sòlides i vertaderes. Sovint les persones citen frases del llibre de Job, inclús dites d'Elifaz, de Bildad o de Sofar. I això és així perquè, com hem vist una i altra vegada, ells tenien moltes coses bones a dir. Només que no ho feien en el lloc oportú, en el moment precís, en les circumstàncies adequades. Això hauria d'ensenyar-nos la poderosa veritat d'aquest passatge de Proverbis 25:11 al 13:

“Pomes d'or en atuells de plata
és la paraula dita a temps.
Arracada d'or i ornament d'or fi
és el conseller savi per a l'orella atenta.
Com frescor de neu en temps de sega
és el missatger fidel per al qui l'ha enviat
perquè reconforta l'ànima del seu amo”.

Lamentablement, aquestes no van ser les paraules que Job va escoltar dels seus amics. De fet, el problema es va agreujar perquè, a més de ser només tres les persones que parlaven equivocadament, va aparèixer en escena una de nova.

Revifats per la seva Paraula: Avui, Esdres 10 – Per al proper dissabte: *PP* caps. 49, 50.

CONSOLADORS MISERABLES

Fins i tot després de la poderosa expressió de fe de Job (Job 13:15, 16), el combat verbal va continuar. En el transcurs de molts capítols, els homes van i venen, plantejant moltes preguntes profundes i importants sobre Déu, el pecat, la mort, la justícia, la maldat, la saviesa i la naturalesa efímera de la humanitat.

Quines veritats expressen els següents textos del llibre de Job?

13:28

15:14-16

19:25-27

28:28

Al llarg de tots aquests capítols, van seguir els arguments sense que ningú cedís en la seva posició. Elifaz, Bildad i Sofar, cadascú a la seva manera i amb la seva pròpia agenda, no van abandonar la seva conclusió que la gent, en la vida; rep allò que mereix; per tant, el que li va esdevenir a Job havia de ser el just càstig pels seus pecats. Mentrestant, Job seguia lamentant el que li havia succeït, estant segur que no era mereixedor d'aquest patiment. Van seguir discutint, cada “consolador” acusava a Job de pronunciar paraules buides i vanes, i Job els responia.

Al cap i a la fi, cap d'ells, inclús Job, va comprendre el que succeïa. Com podien entendre-ho? Parlaven des d'un punt de vista limitat, que compartim tots els humans. Si podem obtindre alguna lliçó del llibre de Job (una que a hores d'ara ja hauria de ser òbvia, després d'aquests discursos), és que, com a humans, necessitem humilitat al parlar de Déu i de la manera de com actua. Podem conèixer alguna veritat, o molta veritat, però a vegades –com veiem en aquests tres homes– no necessàriament sabem la millor manera d'aplicar les veritats que sabem.

Mira el món natural que t'envolta. Per què això només ens mostre com de limitats som en la nostra percepció d'allò que veiem, fins i tot en les coses més senzilles?

Revifats per la seva Paraula: Avui, Nehemies 1 – Durant la setmana: PP caps. 49, 50.

L'ENTRADA D'ELIHÚ

Des de Job 26 al 31, l'heroi tràgic d'aquesta història, Job, exposa el seu discurs final als tres homes. Tot i que sigui eloqüent i apassionat, bàsicament, repeteix l'argument que ha sostingut en tot moment: *Jo no em mereixo el que m'ha passat*. I punt.

Una altra vegada, Job representa a les moltes persones que pateixen allò que no mereixen. I la pregunta, en molts aspectes la més difícil de totes, és: Per què? En alguns casos, la resposta al patiment és relativament fàcil. La gent, clarament, carrega sobre les seves espatlles els problemes. Però molt sovint, i especialment en el cas de Job, això no és el que va ocórrer, i així la pregunta sobre el patiment segueix en peu.

Al concloure el capítol 31, Job ha estat parlant sobre la mena de vida que portava, on res del que havia fet justificava el que ara li estava passant. Per finalitzar, el últim versicle d'aquest capítol diu: “S'han acabat les paraules de Job” (Job 31:40, *SBT*).

Llegeix Job 32:1 al 5. Què passa aquí, i quina és l'acusació d'Elihú contra Job i els altres homes?

Aquí, per primera vegada, Elihú és anomenat en el llibre de Job. Òbviament, hauria escoltat algunes de les llargues discussions, encara que no se'ns diu en quin moment va aparèixer en escena. Hagué d'haver arribat més tard perquè no se'l nomena com acompanyant als altres tres quan van anar a veure a Job al principi. Però el que sabem és que no estava satisfet amb les respostes que va sentir durant la part dels discursos que va poder escoltar. De fet, en aquest cinc versicles, quatre vegades se'ns diu que “s'encengué la seva ira” [*BS*] pel que havia escoltat. Als següents sis capítols, llavors, aquest home, Elihú, va procurar donar la seva explicació sobre el que comprenia dels temes que tots aquests homes havien analitzat a causa de la calamitat que va caure damunt Job.

Job 32:2 diu que Elihú es va enutjar amb Job perquè aquest “pretenia ser més just que Déu” (*SBT*), una distorsió de la vertadera posició de Job. Què ens hauria de dir això respecte a com de curosos hem de ser en la manera d'interpretar les paraules dels altres? De quina manera podem aprendre a tractar d'oferir la millor interpretació en lloc de la pitjor sobre allò que diu la gent?

Revifats per la seva Paraula: Avui, Nehemies 2 – Durant la setmana: *PP* caps. 49, 50.

ELIHÚ DEFENSA A DÉU

S'han escrit molts comentaris al llarg dels segles sobre Elihú i el seu discurs; alguns en ell hi veuen un canvi important de direcció del diàleg. Però, realment, no és fàcil veure on Elihú afegeix quelcom de nou o de fonamental que canviï la dinàmica del diàleg. Més encara, en la seva major part, sembla que presenta els mateixos arguments que els altres tres havien donat en el seu intent de defensar el caràcter de Déu, en contra de l'acusació d'injustícia respecte als patiments de Job.

Llegeix Job 34:10 al 15. Quines veritats expressa aquí Elihú? De quina manera són paral·leles al que altres homes havien dit abans? I, encara que les seves paraules fossin certes, per què eren inadequades per aquesta situació en particular?

Tal vegada el que podem veure en Elihú, com en els altres homes, és temor: el temor de que Déu no sigui com ells creuen que és. Volen creure en la bondat, i la justícia i el poder de Déu; i per això, què pot fer Elihú, sinó dir veritats sobre la bondat, la justícia i el poder de Déu?

“Ell té els ulls sobre els camins de l'home, i observa tots els seus passos. No hi ha obscuritat ni tenebra, per densa que sigui, on es puguin amagar els autors de maldat” (Job 34:21, 22).

“Certament que Déu és gran i no fa menyspreu, és gran en la força de la seva intel·ligència; no deixa viure el malvat, ni fa justícia al desvalgut; no aparta els ulls dels rectes, i els fa seure amb els reis, en el seu setial, exalçats per sempre” (Job 36:5-7).

“És l'Omnipotent! No el podem abastar; és sublim en força i equitat, abundós en justícia: no oprimirà pas! Per tot això l'han de reverenciar els humans: no en mirarà cap que es tingui per savi!” (Job 37:23, 24).

Si tot això és veritat, llavors l'única conclusió lògica que hom pot obtenir és que Job està rebent el que es mereix. Quina altra cosa podria ser? Elihú, llavors, estava tractant de protegir la seva pròpia comprensió de Déu enfront al mal tan terrible que li havia sobrevingut a un home bo com Job.

Has afrontat alguna vegada una situació on et va succeir quelcom que t'hagi fet témer per la teva fe? Com vas respondre? Mirant enrere, què podries haver fet de manera diferent?

Revifats per la seva Paraula: Avui, Nehemies 3 – Durant la setmana: PP caps. 49, 50.

LA IRRACIONALITAT DEL MAL

Aquests quatre homes, creients en un Déu de justícia, es trobaven en un dilema: com explicar la situació de Job d'una manera racional i lògica, que fos consistent amb la seva comprensió del caràcter de Déu. Lamentablement, en el seu intent d'entendre el mal que va caure sobre Job, van acabar en una posició que va resultar ser equivocada.

En relació amb aquest tema, Ellen G. White ens ofereix un comentari: “És impossible explicar l'origen del pecat i donar raó de la seva existència. [...] El pecat és un intrús, i no hi ha cap raó que pugui explicar la seva presència. És quelcom misteriós i inexplicable; excusar-lo equivaldria a defensar-lo. Si es pugues trobar alguna excusa al seu favor o assenyalar la causa de la seva existència, deixaria de ser pecat” (CS 546).

Ellen G. White utilitza la paraula *pecat*, però suposem que la reemplacem per un altre mot amb un significat similar: *mal*. Llavors la cita diria: *És impossible explicar l'origen del mal i donar raó de la seva existència. [...] El mal és un intrús, i no hi ha cap raó que pugui explicar la seva presència. És quelcom misteriós i inexplicable; excusar-lo equivaldria a defensar-lo. Si es pugues trobar alguna excusa al seu favor o assenyalar la causa de la seva existència, deixaria de ser mal*.

Molt sovint, quan la tragèdia colpeja, la gent pensa: “No entenc això”. O també: “Això no té cap sentit”. Això era la queixa de Job durant tot el temps.

Hi ha una bona raó per la qual Job i els seus amics no trobaven el sentit a tot el que li estava succeint: el mal mateix no té cap sentit. Si poguéssim comprendre'l, si s'enquadres dins algun pla lògic i racional, llavors no seria tan dolent, perquè serviria a un propòsit racional.

Llegeix Ezequiel 28:12-17. Considera aquests versicles sobre la caiguda de Satanàs i l'origen del mal. Quin sentit té la seva caiguda?

Aquí hi ha un ésser perfecte, creat per un Déu perfecte, en un ambient perfecte. És exaltat, ple de saviesa, bell i abillat amb pedres precioses; és un “querubí protector”, que va estar “a la santa muntanya de Déu”. I no obstant això, havent rebut tant, aquest ésser es va corrompre i va permetre que el mal el dominés. Què podria haver estat més irracional i il·lògic que el mal que va venir a infectar al “querubí protector d'ales desplegadas”^{*}?

Quina ha estat la teva pròpia experiència amb la irracionalitat i manca d'explicació del mal?

^{*} A l'edició en espanyol: “¿Qué podría haber sido más irracional e ilógico que el mal que vino a infectar al *diablo*?”. (Nota del traductor; la cursiva és nostra).

Revifats per la seva Paraula: Avui, Nehemies 4 – Durant la setmana: PP caps. 49, 50.

EL DESAFIAMENT DE LA FE

Els personatges del llibre de Job, com mortals que veient “per un mirall, de manera borrosa” (1 Corintis 13:12, *SBT*), van actuar des d'un punt de vista molt limitat de la naturalesa del món físic i espiritual. És interessant que, en tots aquests debats sobre el mal que va afectar a Job, cap d'ells va analitzar el paper del diable: la causa directa de tots els seus mals. I encara que ells pensaven que estaven en el correcte, especialment Elihú (*veure* Job 36:1-4), els seus intents d'explicar el patiment de Job no van assolir el seu objectiu. Per descomptat, Job sabia que els seus intents fracassarien.

Coneixent fins i tot el marc còsmic de la història, de quina manera podem explicar el mal que va patir Job? Llegeix Job 1 a 2:10 una altra vegada. Fins i tot el que ens ha estat revelat, quines altres preguntes persisteixen?

Als capítols inicials de Job, tenim quelcom que ells no tenien. Però els temes segueixen sent difícils de comprendre. No era el seu mal allò que va produir en Job el seu patiment; sinó que la *bondat* de Job va fer que Déu l'assenyalés davant el diable. Llavors, la bondat de l'home i la seva fidelitat a Déu van causar el seu mal? Com s'entén això? I, encara que Job hagués sabut el que succeïa, no hauria clamat: “Si us plau, Déu, utilitza una altra persona. Torna'm els meus fills, la meua riquesa, les meves propietats”? Job no es va oferir com a voluntari per a ser provat. Qui ho faria? Això era just per a Job i la seva família? Tot i que Déu va vèncer en aquest desafiament amb el diable, sabem que el diable no va reconèixer la seva derrota (Apocalipsi 12:12). Qualsevol que hagi estat el bé que va resultar del que li va passar a Job, pagaven la pena la mort de totes aquestes persones i el patiment de Job? Si nosaltres tenim tantes preguntes, imagina't totes les que hauria d'haver tingut Job.

I aquí hi ha una de les lliçons més importants del llibre de Job: la de viure per fe, no per vista; confiar en Déu i romandre fidels a ell, fins i tot quan no podem explicar les coses que ens succeeixen. No vivim per fe quan tot està racionalment explicat. Vivim per fe quan confiem i obeïm a Déu, com Job, encara que no tingui cap sentit allò que succeeix al nostre voltant.

Quines són les coses per a les que has de confiar en Déu, tot i que no les entenguis? De quina manera pots seguir edificant aquesta confiança, tot i que no tinguis totes les respostes?

Revifats per la seva Paraula: Avui, Nehemies 5 – Durant la setmana: *PP* caps. 49, 50.

PER ESTUDIAR I MEDITAR: En una anàlisi respecte al tema de la fe i la raó, l'autor John Hedley Brooke va escriure sobre el filòsof alemany Immanuel Kant (1724-1804) i el seu intent d'entendre els límits del coneixement humà, especialment pel que fa a les accions de Déu. Per a Kant, “la qüestió de justificar els camins de Déu per l'home és assumpte de fe, pas de coneixement. Com exemple d'una posició autèntica davant l'adversitat, Kant va escollir Job, que havia perdut tot menys una consciència clara. Sometent-se davant un decret diví, va actuar bé al resistir el consell d'amics que van procurar racionalitzar la seva desgràcia. La fortalesa de la posició de Job consistia en saber ara el que abans no sabia: el que Déu va pensar que estava fent a l'acumular desgràcies sobre ell” (JOHN HEDLEY BROOKE, *Science and Religion*, pàgs. 207, 208). Aquest homes en el llibre de Job, inclús Elihú, van pensar que podien explicar el que succeïa a Job amb una senzilla relació de causa i efecte. La causa va ser el pecat de Job; l'efecte, els seus patiments. Què podria ser més clar, teològicament sòlid i racional que això? Però el seu raonament estava equivocat, un poderós exemple del fet que la realitat, i el Déu que va crear i sosté aquesta realitat, no necessàriament segueixen la nostra comprensió de com opera Déu i funciona el món que ell va crear.

PREGUNTES PER DIALOGAR:

1. Com hem vist, en els llargs discursos sobre la miserable situació de Job i la seva causa, no es va anomenar al diable ni una sola vegada. Per què va ser així? Què ens diu sobre com de limitats eren aquests homes en la seva comprensió, malgrat totes les veritats que coneixien? La seva ignorància, què podria ensenyar-nos sobre la nostra, malgrat totes les veritats que tenim?
2. “Quan nosaltres mateixos ens encarreguem de gestionar les coses que ens concerneixen, confiant en la nostra pròpia saviesa per sortir airosos, assumim una carrega que ell no ens ha donat, i tractem de portar-la sense el seu ajut. [...] Quan creiem realment que Déu ens estima i vol ajudar-nos, deixarem d'angoixar-nos pel futur. Confiarem en Déu com un infant confia en un pare amant. Llavors, desapareixeran tots els nostres turments i dificultats; perquè la nostra voluntat quedarà absorbida per la voluntat de Déu” (*DMJ* 85). De quina manera podem aprendre aquesta mena de confiança i fe? És a dir, quines decisions hem de prendre ara que faran que la nostra fe sigui més forta o més dèbil?

Revifats per la seva Paraula: Avui, Nehemies 6 – Durant la setmana: *PP* caps. 49, 50.

DES D'UNA TEMPESTA

Dissabte 3 de desembre

LLEGEIX PER L'ESTUDI D'AQUESTA SETMANA: Job 38, 39; Joan 1:29; Mateu 16:13; 1 Corintis 1:18-27; Job 40:1-4; 42:1-6; Lluc 5:1-8.

PER MEMORITZAR:

“¿On eres tu quan vaig fundar la terra? Fes-m’ho saber, si tens la intel·ligència” (Job 38:4, SBT).

Qualsevol que hagessin estat les seves diferències, els personatges del llibre de Job tenien una cosa en comú: cadascun tenia molt a dir sobre Déu, almenys, respecte a la seva comprensió de Déu. I, com hem vist, podríem estar d'acord amb moltes coses que li van dir. Després de tot, qui podria discutir això?: “Però, interroga les bèsties, que t'ho diguin! I els ocells del cel, que t'ho expliquin, o els rèptils de la terra, que t'ho ensenyin, i que t'ho contin els peixos de la mar! ¿Qui no reconeix, per mitjà de tots els éssers, que la mà del Senyor ha fet tot això? Ell, que té a la mà l'ànima de tota criatura, i l'esperit de tota carn humana” (Job 12:7-10). O això?: “¿Què potser Déu torça el dret? ¿L'Omnipotent perverteix la justícia?” (Job 8:3).

I, tot i que el context era el patiment de Job, el focus principal de la discussió era Déu. Amb l'excepció dels dos primers capítols, Déu va restar ocult, al rerefons, a mida que el llibre avança.

Però tot això estava per canviar. El mateix Déu –el tema de tanta discussió i debat al llibre de Job– parlarà ara per si mateix.

Revifats per la seva Paraula: Avui, Nehemies 7 – Per al proper dissabte: *PP* caps. 51, 52.

DES D'UNA TEMPESTA

Llegeix Job 38:1. Què succeeix aquí que és diferent de tot el demás, en els altres diàlegs?

De sobte i de manera inesperada, ara Déu apareix al llibre de Job, per primera vegada des de Job 2:6: “Llavors Jehovà digué a Satan: ‘Bé, doncs, el deixo a les teves mans, només que li respectis la vida’”.

En realitat res prepara al lector per aquesta sobtada aparició de Déu. Job 37 conclou amb el discurs d'Elihú, i el següent que sabem és: “Llavors Jehovà, d'enmig de la tempesta, va respondre a Job” (Job 38:1). En un instant només són Déu i Job, com si els altres homes fossin irrellevants, almenys en aquell moment.

La paraula *remolí** ve d'una paraula hebrea que significa “tempesta” o “tempestat”, i s'ha utilitzat en relació amb l'aparició de Déu als humans (*veure* Isaïes 29:6; Zacaries 9:14). També va ser la paraula que es va utilitzar en el context de l'ascensió d'Elies al cel: “I s'esdevingué, quan Jehovà volgué fer pujar al cel Elies en un remolí, que Elies i Eliseu sortiren de Guilgal” (2 Reis 2:1, *SBT*).

Encara que no se'ns dona cap detall físic sobre aquesta “teofania” (una manifestació visible de Déu a la humanitat), queda clar que Déu no està parlant a Job amb un “so suau i delicat” (1 Reis 19:12). En canvi, es va manifestar d'una manera poderosa, que certament va captar l'atenció de Job.

Per descomptat, aquesta no va ser la única vegada que Déu es revelava als humans caiguts. Una vegada rere l'altra, la Bíblia ens mostra la proximitat de Déu envers la humanitat.

Què ens ensenyen els següents textos sobre quan a prop és Déu de nosaltres? Gènesi 15:1-6; 32:24-32; Joan 1:29.

La Bíblia ens ensenya la gran i important veritat que el nostre Déu no és un Déu distant que va crear el nostre món i ens va deixar abandonats. Al contrari, ell és un Déu que interactua estretament amb nosaltres. No importa quines siguin les nostres tristors, les nostres afliccions, o allò que ens confronta en la vida, podem tenir la certesa que Déu està a la vora i que podem confiar en ell.

Una cosa és creure intel·lectualment el proper que està Déu de nosaltres; una altra de ben diferent és experimentar aquesta proximitat. De quina manera pots aprendre a apropar-te a Déu, i trobar esperança i consol en aquesta relació?

* A l'edició en espanyol s'ha utilitzat una versió Reina Valera, on el mot *torbellino* (“remolí”) es esmentat a Job 38:1. Aquest paràgraf, doncs, s'ha de contextualitzar prenent el text de les Reina Valera.

Revifats per la seva Paraula: Avui, Nehemies 8 – Durant la setmana: *PP* caps. 51, 52.

LES PREGUNTES DE DÉU

Després del que duria semblar-li a Job un silenci immensament llarg, finalment Déu li va parlar, tot i que el primer que va dir segurament no va ser el que Job desitjava escoltar.

Quina va ser la primera pregunta que Déu va fer a Job, i què implicava? Job 38:2.

Al llarg de tota la Bíblia, trobem que Déu fa preguntes als homes. Això no és perquè ell no sàpiga ja les respostes. En canvi, com sovint actua un bon mestre, Déu planteja preguntes perquè són una manera efectiva d'aconseguir que pensem en la nostra situació, de confrontar-nos a nosaltres mateixos, d'ajudar-nos a pensar en els problemes i arribar a establir adequades conclusions. Llavors, les preguntes que Déu planteja no són per ensenyar-li a Déu quelcom que encara no entén. Més aviat, sovint les fa per ajudar a les persones a aprendre coses que tal vegada necessitin comprendre millor. Les preguntes de Déu són recursos retòrics per ajudar a guanyar a les persones amb la veritat.

Llegeix les següents preguntes de Déu. Quin propòsit creus que tenia al fer-les? Quin aspecte estava aclarint? Gènesi 3:11; 4:9; 1 Reis 19:9; Fets 9:4; Mateu 16:13

Job tenia molt per a dir sobre Déu, i el Senyor òbviament volia que ell veies que, de fet, era molt el que no sabia o entenia sobre el seu Creador. De totes maneres, la pregunta inicial de Déu a Job és similar a algunes paraules que aquests homes també li havien dit (*veure* Job 8:1, 2; 11:1-3; 15:1-3).

Si Déu et fes ara mateix una pregunta sobre l'estat de la teva vida, què creus que et demanaria, i quina seria la teva resposta? Què t'ensenyen de tu mateix aquesta pregunta i la teva resposta?

Revifats per la seva Paraula: Avui, Nehemies 9 – Durant la setmana: PP caps. 51, 52.

DÉU COM A CREADOR

Llegeix Job 38:4 al 41. Quines preguntes li fa Déu a Job, i qui és el propòsit d'elles?

Si Job esperava alguna explicació de les seves calamitats, no la va obtindre. Ans al contrari, va rebre una sèrie de preguntes retòriques on Déu contrasta el seu poder creador amb la transitorietat i ignorància del malaurat Job.

“On eres tu, quan jo fundava la terra? Explica-ho, si en tens coneixement”, comença Déu (Job 38:4). Després de repetir algunes de les primeres imatges de Gènesi –per exemple, els orígens de la terra, el mar, la llum i les tenebres–, Déu ironitza dient-li a Job que ell ja sap totes aquestes coses, “Ho saps? Així, doncs, ja havies nascut per aquell temps, i comptes amb un gran nombre de dies!” (Job 38:21).

Després, Déu fa esment de les meravelles de la Creació, amb una altra sèrie de preguntes retòriques que abasten els fonaments de la Terra i els misteris del temps, i fins i tot de les mateixes estrelles. “¿Què pots tu lligar els llaços de les Plèiades, o desfer els lligams d'Orió?” (Job 38:31). Després assenyala a Job una altra vegada el que podia veure en la terra (Job 38:39-41), un tema que trobem exposat amb molts més detall al capítol 39 de Job. Si el llibre s'hagués escrit avui, Déu podria haver preguntat: “Qui lliga els quarks en protons i neutrons?” “On erets quan vaig mesurar la massa d'un Planck?” “És per la teva saviesa que la gravetat corba l'espai i el temps?”.

La resposta a aquestes preguntes és: *Per descomptat, que no*. Job allà no hi era, i sabia molt poc sobre els fenòmens que Déu va referir. Déu volia mostrar a Job que amb tota la seva saviesa, i tot i que parlés “rectament” (Job 42:7) sobre Déu, en contrast amb aquells homes, Job sabia molt poc. I aquesta manca de coneixement es va revelar per la seva gran ignorància del món creat.

Si Job coneixia tant poc sobre la Creació, quant podria comprendre respecte al Creador? Quin gran contrast entre el Creador i allò creat, entre Déu i la humanitat! Encara que Déu es va contrastar amb Job, n'hi hauria hagut prou amb qualsevol altre ésser humà (amb l'excepció de Jesús). Què som nosaltres en contrast amb Déu? I, no obstant això, mirem el que Déu va fer per salvar-nos i oferir-nos la comunió eterna amb ell.

Revifats per la seva Paraula: Avui, Nehemies 10 – Durant la setmana: PP caps. 51, 52.

LA SAVIESA DELS SABIS

Des de la nostra perspectiva actual, és fàcil considerar les preguntes que Déu va fer a Job i veure que ell, que va viure fa milers d'anys, poca cosa podia comprendre sobre el món creat. No va ser fins ben entrat el segle XVI, per exemple, que alguns humans, finalment, van comprendre que el moviment visible del sol era el resultat de la rotació de la Terra sobre el seu eix, i no que el sol girés al voltant de la Terra, cosa que avui la majoria dona com a fet fefaent.

Gràcies a la ciència moderna, avui vivim amb un coneixement del món natural que la gent en temps bíblics no podia comprendre. Però, fins i tot amb aquest coneixement adquirit, els humans encara estem molt limitats en comprendre el món natural i els seus orígens.

Repasa les preguntes que Déu va dirigir a Job als capítols 38 i 39. En quina mesura, avui, podrien els homes contestar-les millor?

La ciència ens ha revelat aspectes de la realitat que abans estaven ocults. Però encara hi ha molt per aprendre. I, lluny d'eliminar la majestat i el misteri de la Creació de Déu, la ciència ho fa encara més fascinant, revelant la profunditat i la complexitat del món natural, que generacions anteriors no coneixien en absolut.

“Les coses secretes pertanyen a Jehovà, el nostre Déu, però les revelades són per a nosaltres i per als nostres fills per sempre’ (Deuteronomi 29:29). Déu mai va revelar a l'home la manera precisa de com va realitzar l'obra de la Creació; la ciència humana no pot escodrinyar els secrets de l'Altíssim. El seu poder creador és tan incomprendible com la seva pròpia existència” (PP 105).

Quin advertiment hem d'acceptar respecte als límits del coneixement humà? Veure 1 Corintis 3:19; 1:18-27

Tot i el coneixement que hem acumulat en els darrers segles, la Creació segueix plena de meravelles i misteris que amb prou feines podem penetrar. Quant més aprenem sobre el món creat, tant més sorprenent i misteriós se'ns presenta. De quina manera el món creat fa que et meravellis davant el poder del nostre Déu?

Revifats per la seva Paraula: Avui, Nehemies 11 – Durant la setmana: PP caps. 51, 52.

PENEDIT SOBRE POLS I CENDRA

Llegeix Job 40:1 al 4; i 42:1 al 6. Quina va ser la resposta de Job a la revelació que va fer Déu d'ell mateix?

Òbviament, Job va quedar aclaparat pel que Déu li va mostrar. A Job 42:3, quan diu: “Qui és aquest que sense seny ofusca la Providència?”*, senzillament estava repetint la primera pregunta que Déu li va fer. Ara, Job sabia la resposta: era el mateix Job que parlava del que realment no sabia.

Fixa't, a Job 42:5, el que va dir Job. Tot i el que ell havia escoltat sobre Déu, ara que havia vist a Déu –és a dir, ara que tenia una millor visió de Déu–, ell es va veure com realment era. Per això va reaccionar menyspreant-se a si mateix i penedint-se sobre la pols i la cendra.

Llegeix Isaïes 6:1 al 5, i Lluc 5:1 al 8. De quina manera les reaccions aquí descrites són un paral·lel de les de Job?

El que veiem en tots aquests casos són manifestacions d'una veritat bíblica clau: la pecaminositat de la humanitat. Job era “íntegre i recte, i temia Déu i s'apartava del mal” (Job 1:1, *SBT*). I malgrat els intents de Satanàs d'enfrentar-lo a Déu, Job es va mantenir fidel en tot aquest temps. Ell era un creient sòlid i fidel del Senyor.

Com va succeir amb Isaïes i Pere, el tenir una besllum de la santedat i del poder de Déu va ser suficient perquè Job s'humilies, al reconèixer la seva pròpia pecaminositat i petitesa. Així som els éssers caiguts, deteriorats pel pecat, la naturalesa del qual ens posa en conflicte amb Déu. Per això ningú no es pot salvar a si mateix; ningú pot fer suficients bones obres per merèixer algun favor davant Déu. Per això tothom –fins i tot els “millors” d'entre nosaltres, els qui, com Job, són íntegres i rectes, i temen a Déu i s'aparten del mal– necessiten gràcia, necessiten un Salvador, necessiten a Algú que faci per ells el que mai podrien fer per si mateixos. Afortunadament tenim tot això, i més, en Jesús.

 Imagina't que ara mateix estàs davant Déu. Quina creus que seria la teva reacció?

* A *SBT*: “¿Qui és aquest que amaga el consell sense coneixement?”. (Nota del traductor).

Revifats per la seva Paraula: Avui, Nehemies 12 – Durant la setmana: *PP* caps. 51, 52.

PER ESTUDIAR I MEDITAR: “Déu ha permès que dolls de llum fossin vesats sobre el món, tant a les ciències com a les arts; però quan els anomenats homes de ciència tracten aquests assumptes des del punt de vista merament humà, arriben a conclusions errònies. [...] Els qui deixen a un costat la Paraula de Déu, i s'esforcen per explicar les obres creades d'acord amb els principis científics, suren sense carta de navegació, o sense brúixola, en un oceà ignot. Fins i tot els cervells més notables, si en les seves investigacions no són dirigits per la Paraula de Déu, es confonen en els seus esforços per delinear les relacions de la ciència i la Revelació. Degut a que el Creador i les seves obres els hi resulten tan incomprensibles que es veuen incapacitats per explicar-los mitjançant les lleis naturals, consideren la història bíblica com quelcom indigne de confiança. Els que dubten de la certesa dels relats de l'Antic Testament i del Nou seran induïts a donar un pas més enllà, i dubtar de l'existència de Déu; i llavors, havent perdut les seves ancores, es veuran entregats a la seva pròpia sort per embarrancar finalment a les roques de la incredulitat” (PP 105).

PREGUNTES PER DIALOGAR:

1. Segons l'anterior cita d'Ellen G. White, quina evidència tenim que allò que ella va advertir està passant actualment, principalment a les ciències? Quines són algunes coses que ensenya la ciència actual que contradiuen de forma evident la Paraula de Déu?
2. Alfred North Whitehead, un gran matemàtic i filosof que va viure al segle passat, va declarar: “Fa 57 anys, quan era jove, vaig entrar a la Universitat de Cambridge. Brillants homes em van ensenyar ciències i matemàtiques, i em va anar bé amb totes dues; des de finals de segle he viscut per veure que cadascuna de les suposicions bàsiques d'ambdues eren deixades de banda. [...] Però, davant d'això, els descobridors de les noves hipòtesis en la ciència declaren: ‘Ara, per fi, tenim certesa’” (*Dialogues of Alfred North Whitehead*). Què ens diu això sobre quan curosos hem de ser abans d'acceptar allò que els “homes brillants” del món ens ensenyen, quan allò que ensenyen contradiu la Paraula de Déu?
3. Quines són algunes de les meravelles de la Creació que la ciència moderna ens ha revelat, que la gent en temps de Job (o de fa només dos-cents anys) no podrien haver entès? De quina manera aquestes coses ens revelen el sorprenent poder creador del nostre Déu?

Revifats per la seva Paraula: Avui, Nehemies 13 – Durant la setmana: PP caps. 51, 52.

EL REDEMPTOR DE JOB

Dissabte 10 de desembre

LLEGEIX PER L'ESTUDI D'AQUESTA SETMANA: Job 19:25-27; Joan 1:1-14; Job 10:4, 5; Lluc 2:11; Gàlates 4:19; Lluc 9:22; Isaïes 53:1-6.

PER MEMORITZAR:

“Tanmateix, ell ha suportat les nostres sofrences, s’ha carregat els nostres dolors i nosaltres el teníem per un castigat, un colp de Déu i abatut” (Isaïes 53:4).

Amb la sobtada aparició del mateix Déu, al capítol 38, el llibre de Job arriba al seu moment culminant. Déu es va revelar a Job d'una manera poderosa i miraculosa, i això va resultar en la confessió i la contrició de Job. Déu, llavors, va reprendre als amics de Job per les seves paraules equivocades, i Job va pregar per ells. “I Jehovà restaurà la fortuna de Job, quan intercedia pels seus amics; i Jehovà donà a Job el doble de tot el que tenia abans” (Job 42:10, *SBT*), i Job va viure una llarga vida i plena de vitalitat.

Però hi ha quelcom d'insatisfactori a la història i en la manera com acaba. Déu i Satanàs, discutint al cel, batallen per la vida del pobre Job? Senzillament, no sembla just que Job hagués de carregar amb el terrible impacte d'aquesta controvèrsia entre Déu i Satanàs, mentre Déu seguia al cel i mirava el que succeïa.

Tanmateix, a la història hi ha més que això, i es va revelar molts segles després, en Jesús i la seva mort a la creu. Només en Jesús trobem sorprenents i consoladores respostes a les preguntes que el llibre de Job no va contestar completament.

Revifats per la seva Paraula: Avui, Ester 1 – Per al proper dissabte: *PP* cap. 53.

EL MEU REDEMPTOR VIU

Quan Déu, al capítol 38, s'apareix a Job, es revela a si mateix com el Creador, qui va obrir “canal al xàfec i camí a la torbonada tronadora” mi fa “ploure sobre una terra sense gent” (Job 38:25, 26). Però el nostre Déu no és només el Creador. Té també altres títols i funcions vitals.

Llegeix Job 19:25 al 27. Què revelen aquestes paraules sobre l'esperança de la salvació que tenia Job?

Amb aquests famosos versicles, Job mostra que ell té algun coneixement del Redemptor, coneixement que, encara que la gent morís, hauria esperança més enllà de la tomba, i aquesta esperança es trobava en el Redemptor, qui hauria de vindre a la Terra un dia.

Aquestes paraules de Job assenyalen la veritat més vital i important de la Bíblia: Déu com a nostre Redemptor. En un món caigut, en un món de pecadors destinats a morir eternament pels seus pecats, necessitem més que un Creador. Necessitem també un Redemptor. I el nostre Déu és precisament això: tant és el nostre Creador com el nostre Redemptor (*veure* Isaïes 48:13-17), i amb ell i les dues funcions tenim la gran esperança de vida eterna.

Llegeix Joan 1 al 14. En aquest passatge, de quina manera vincula Joan a Jesús com a Creador amb Jesús com al nostre Redemptor?

L'al·lusió a Gènesi 1:1, Déu com a Creador, és òbvia a Joan 1:1. I, per si això no fos prou, les paraules que va escriure més endavant –“era al món, i el món fou fet per ell [...] però a tots els qui el reberen, [...] als qui creuen en el seu Nom” (Joan 1:10, 12, *SBT*)– estableixen el vincle inseparable entre Jesús com a Creador i com a Redemptor. De fet, ell pot ser el nostre Redemptor només perquè és el Creador.

Si només existís un Creador però no un Redemptor, quina esperança tindríem? Què diu la teva resposta sobre per què Jesús com a Redemptor és tan important per a nosaltres?

Revifats per la seva Paraula: Avui, Ester 2 – Durant la setmana: *PP* cap. 53.

EL FILL DE L'HOME

Als primers capítols de Job, se'ns va donar una besllum de la realitat de la gran controvèrsia entre Crist i Satanàs. Com sabem, va ser una batalla que va començar al cel i, després, va arribar a la Terra (*veure* Apocalipsi 12:7-12); i en el llibre de Job apareix aquesta dinàmica: un conflicte al cel que arriba a la Terra. Tristament per a Job, aquesta controvèrsia específica sobre la Terra es va centrar en ell.

Llegeix Job 10:4 i 5. Quina va ser la queixa de Job? Creus que tenia part de raó?

Allò que plantejava Job era senzill: Tu ets Déu, el Sobirà de l'univers, el Creador. De quina manera pots saber què és un ésser humà, i patir les coses que nosaltres patim?

De quina manera els següents textos responen a la queixa de Job? Lluc 2:11; Joan 1:14; Lluc 19:10; Mateu 4:2; 1 Timoteu 2:5; Hebreus 4:15.

La queixa de Job que Déu no era humà i, per tant, no podia conèixer el dolor humà, va ser resposta completa i plenament amb la vinguda de Jesús a la Terra. Tot i que mai va perdre la seva divinitat, Jesús també va ser plenament humà, i en aquesta humanitat va saber el que era patir i lluitar, com ho fan Job i tots els humans. De fet, a tots els evangelis hi trobem la realitat de la humanitat de Crist i els patiments que va haver de suportar en la nostra humanitat. Jesús va contestar la queixa de Job.

“Crist no va prendre sobre si una humanitat només aparent. Va prendre la naturalesa humana i va viure la naturalesa humana. [...] No només va ser fet carn, sinó també va ser fet a semblança de carn de pecat” (“Comentarios de Elena G. de White” *CBA* 5:1.098).

Pensa en el què significa que Jesús hagi pres la humanitat. Què ens diu això sobre la manera en la que ell pot identificar-se amb tu en qualsevol de les lluites que ara estiguis enfrontant-hi?

Revifats per la seva Paraula: Avui, Ester 3 – Durant la setmana: *PP* cap. 53.

LA MORT DE CRIST

Què ens diuen els següents textos sobre Jesús i la manera que l'hem de considerar?

1 Joan 2:6

Gàlates 4:19

Sens cap dubte, Jesús és l'Home model. La seva vida –el seu caràcter– és l'exemple que tots els que el seguim hauríem de procurar d'imitar, per la gràcia de Déu. Jesús és l'*únic* exemple perfecte que tenim sobre com viure la mena de vida a la que Déu ens crida.

Però Jesús no va venir a aquesta Terra merament per donar-nos un exemple. La nostra condició de pecadors requeria quelcom més que el desenvolupament del caràcter, com si reformar els nostres caràcters i modelar-nos a la seva imatge fos tot el que es requeria en la seva obra com a Redemptor. Necessitem més que això; necessitem un Substitut. Algú que pagui la pena pels nostres pecats. Jesús també va venir per morir la mort que nosaltres mereixem, de manera que la seva vida perfecta se'ns pot acreditar com a pròpia.

Què ens ensenyen els següents textos sobre la necessitat de la mort de Crist per a nosaltres?
Marc 8:31; Lluc 9:22; 24:7; Gàlates 2:21.

Jesús havia de morir per nosaltres a causa de l'obediència a la Llei que, encara que és central per a la vida cristiana, no és el que salva als caiguts. “La llei, doncs, *¿va* contra les promeses de Déu? De cap manera! Perquè si hagués estat donada una llei capaç de vivificar, llavors certament la justícia vindria de la llei” (Gàlates 3:21, *SBT*). Si alguna llei pogués salvar al pecador, seria la de Déu, però inclús aquesta llei no ens salva. Només la perfecta vida del nostre Exemple perfecte, Jesús, podia salvar-nos, i per això Crist va venir per oferir “un sacrifici definitiu pels pecats” (Hebreus 10:12).

De quina manera el teu propi registre del compliment de la Llei et mostre la teva necessitat d'un Substitut?

Revifats per la seva Paraula: Avui, Ester 4 – Durant la setmana: *PP* cap. 53.

ELS PATIMENTS DEL FILL DE L'HOME

Llegeix Isaïes 53:1 al 6. Què ens diu sobre els patiments del Senyor a la Creu?

Jesús va carregar els nostres dolors i tristors (Isaïes 53;4). Això inclou els dolors i les tristors de Job i de tot el món. Jesús va morir a la Creu pel pecat de tots els éssers humans que alguna vegada van viure, que viuen i que viuran.

El llibre de Job pren la perspectiva correcta només en la Creu. El Déu que es va revelar a Job és qui ensenya l'àliga a volar, qui uneix els quarks i qui va patir més que cap ésser humà. Ell va assumir el dolor i l'angoixa que cadascun de nosaltres coneix; cap de nosaltres pot donar lliçons a Déu sobre el patiment, perquè en la seva humanitat va carregar sobre ell tot el dolor que el pecat ha escampat al voltant del Globus. Tot i que, entre els homes, només nosaltres coneixem els nostres propis dolors i tristors, Jesús, a la Creu, els va experimentar tots.

El Déu que va preguntar a Job: “¿Coneixes tu les lleis que regeixen el cel, o apliques el seu compliment a la terra?” (Job 38:33) és més increïble quan ens fixem que, si bé ell va crear les “lleis que regeixen el cel”, va prendre sobre ell la carn terrenal i, en ella, va morir per “reduir a la impotència per mitjà de la seva mort aquell qui tenia el domini de la mort, és a dir, el diable” (Hebreus 2:14).

Vist a través de la Creu, el llibre de Job té més sentit, perquè la Creu resolt moltes preguntes que aquest llibre deixa sense resposta. I la gran pregunta és com de just és Déu al cel mentre Job, a la Terra, pateix només per ajudar a refutar les acusacions de Satanàs. La Creu mostra que, per molt que Job o qualsevol altre ésser humà hagi patit, el nostre Senyor voluntàriament va patir molt més que cap altre, per a donar-nos l'esperança i la certesa de la salvació.

Job va veure Déu com el Creador. Després de la Creu, el veiem com el Creador que va arribar a ser el nostre Redemptor (Filipencs 2:6-8); i això hagué de patir a causa del pecat més que cap altre ésser humà, incloent-hi a Job. Com Job, què podem fer davant aquest panorama, sinó exclamar: “Per això me'n desdic i em penedixo, sobre la pols i la cendra” (Job 42:6)?

Revifats per la seva Paraula: Avui, Ester 5 – Durant la setmana: *PP* cap. 53.

SATANÀS DESEMMASCARAT

Llegeix Joan 12:30 al 32. Què diu Jesús sobre Satanàs dins el context de la Creu i la Gran Controvèrsia?

Després de parlar sobre la mort de Jesús a la Creu, Ellen G. White va escriure sobre l'impacte poderós que aquesta va tenir en el cel i en l'univers que mirava l'escena. “Els falsos càrrecs de Satanàs contra el caràcter del govern diví aparegueren amb la seva veritable llum. Ell havia acusat Déu de buscar només la seva pròpia exaltació amb les exigències de submissió i obediència per part de les seves criatures. Havia declarat que mentre que el Creador exigia que tots es neguessin a si mateixos ell mateix no practicava ni l'abnegació ni feia cap mena de sacrifici. Ara es pogué apreciar que, per salvar una raça caiguda i pecadora, el Legislador de l'univers havia fet el major sacrifici que l'amor pogués inspirar, ja que ‘Déu en Crist, reconciliava el món amb ell mateix’ (2 Corintis 5:19, *BCI*). Es veié també que mentre Llucifer havia obert la porta al pecat per causa de la seva set d'honors i supremacia, Crist, per destruir el pecat, s'havia humiliat i fet obedient fins la mort” (*GC* 300, 301 [556]).

Llegeix 2 Corintis 5:19. De quina manera la mort de Crist va reconciliar el món caigut amb Déu?

El món havia caigut en el pecat, s'havia obert a les estratagemes de Satanàs, com es veu tan clarament, per exemple, al llibre de Job. Però Jesús, al prendre sobre si mateix la humanitat –tot i que sense perdre la seva divinitat–, va formar un llaç indestructible entre el cel i la Terra i, amb la seva mort, va garantir la destrucció final del pecat i de Satanàs. A la Creu, Jesús va pagar la pena legal pel pecat i, d'aquesta manera, va reconciliar el món caigut amb Déu. Encara que siguem pecadors condemnats a mort, per fe podem tenir la promesa de vida eterna en Jesús.

No importa els pecats que vas cometre, Jesús va pagar a la Creu el preu total de la penalitat per ells. Per què aquesta sorprenent veritat hauria de canviar la teva vida i fer que desitgeassis viure en obediència a ell?

Revifats per la seva Paraula: Avui, Ester 6 – Durant la setmana: *PP* cap. 53.

PER ESTUDIAR I MEDITAR: “«Ara serà jutjat aquest món –va continuar Crist–; ara serà expulsat el príncep d'aquest món. I jo, quan m'alcin de la terra, atrauré tothom cap a mi mateix». Això ho deia per donar a entendre de quina manera havia de morir’*. Aquesta és la crisi del món. Si sóc fet propiciació pels pecats dels homes, el món serà il·luminat. El domini de Satanàs sobre les ànimes dels homes serà trencat. La imatge de Déu que va ser esborrada serà restaurada en la humanitat, i una família de sants creients heretarà, finalment, la Patria celestial. Vet aquí el resultat de la mort de Crist. El Salvador es perd en la contemplació de l'escena de triomf evocada davant d'ell. Veu la Creu, la cruel i ignominiosa Creu, amb tots els seus horrors, esplendorosa de glòria.

”Però l'obra de la redempció humana no és tot el que s'ha d'aconseguir mitjançant la Creu. L'amor de Déu es manifesta a l'univers. El príncep d'aquest món és fet fora. Les acusacions que Satanàs havia presentat contra Déu són refutades. L'oprobri que havia llançat contra el Cel queda per sempre eliminat. Els àngels tant com els homes són atrets al Redemptor” (DTG 579).

PREGUNTES PER DIALOGAR:

1. De quines altres maneres pots considerar com la vida i la mort de Jesús va respondre a les preguntes que el llibre de Job va deixar pendents?
2. Pensa una altra vegada el que la Creu ens revela sobre el caràcter de Déu, especialment quan percebem que Aquell que ens va crear va ser qui va morir per nosaltres a la Creu. Per què aquesta realitat ens dóna tanta esperança i consol, sense tenir en compte qualsevol prova que estiguem afrontant? De quina manera aquesta veritat sorprenent ens ensenya a confiar en Déu i en la seva bondat? (*veure* Romans 8:32).
3. Com hem vist, el llibre de Job ha mostrat, entre d'altres coses, que la Gran Controvèrsia és un problema còsmic, i que el conflicte entre Crist i Satanàs té una dimensió que va més enllà de la Terra mateixa. Imagina el que va suposar per les criatures celestials que només coneixien a Jesús en la seva glòria celestial, veure'l passar per tot el que li va ocórrer a la Creu. De quina manera meditar en aquesta idea sorprenent ens ajuda a apreciar més el que ens ha estat donat en Jesús?

* Joan 12:31-33. (Nota del traductor).

Revifats per la seva Paraula: Avui, Ester 7 – Durant la setmana: PP cap. 53.

EL CARÀCTER DE JOB

Dissabte 17 de desembre

LLEGEIX PER L'ESTUDI D'AQUESTA SETMANA: Job 1:1, 8; Job 29:8-17; Job 31:1-23; Èxode 20:17; Mateu 7:22-27; 5:16; Efesis 3:10.

PER MEMORITZAR:

“¿Veus com la fe va actuar conjuntament amb les seves obres, i com per mitjà de les obres la fe es feia completa?” (Jaume 2:22).

Enmig de tots els grans temes que es van tocar al llibre, no hem de perdre de vista un altre gran tema crucial: el del mateix Job. Qui era aquest home en qui Déu tant hi confiava al punt de desafiar al diable en relació a la seva fidelitat i integritat? Qui era aquest home que no entenia per què li estava passant tot allò, que sabia que el que li estava succeint no era just, que expressava enuig i frustració per tot plegat, però que es va mantenir fidel fins a la fi?

Tot i que l'essència del llibre de Job tracta de Job després que van caure sobre ell les calamitats, d'aquesta història podem obtenir informació sobre la seva vida anterior. I el que aprenem sobre el passat de Job i la mena d'home que era ens dóna una millor comprensió del per què Job es va mantenir fidel al Senyor, fins i tot enmig del terrible patiment, fins i tot enmig de tot el que Satanàs va fer per tractar d'apartar-lo de Déu.

Com era Job, i que podem aprendre de la seva manera de viure, que ens ajuda a ser seguidors més fidels del Senyor, mentre vivim la nostra pròpia vida?

Revifats per la seva Paraula: Avui, Ester 8 – Per al proper dissabte: *PP* caps. 54, 55.

L'HOME D'US

Llegeix Job 1:1 i 8. Què se'ns diu sobre el caràcter de Job?

Encara que a Job li van dir en tots els diàlegs que ell hauria d'haver fet alguna cosa malament per a que tots aquests mals haguessin caigut sobre ell, el cas era tot el contrari.

Quin nivell de bondat i fidelitat tenia Job? Primer, el text ens diu que era “perfecte”*. Aquesta paraula no té el significat de “sense pecat”, com s'escau en Jesús. En canvi, comporta la idea de ser complet, íntegre, sincer, però en un sentit relatiu. La persona que és “perfecta” a ulls de Déu és la persona que ha assolit el grau de desenvolupament que el Cel espera d'ell en qualsevol moment. La paraula hebrea per “perfecte”, *tam*, “equival al grec *téleios*, que sovint es tradueix com ‘perfecte’ al [Nou Testament], però que es tradueix millor com ‘completament crescut’ o ‘madur’” (CBA 3:499). L'experiència posterior de Job revela que no havia assolit la màxima perfecció de caràcter. Tot i que era fidel i recte, encara estava creixent.

Segon, el text diu que era “recte”. La paraula significa “dret”, “equilibrat”, “just”. Job vivia com el que podríem anomenar “un bon ciutadà”.

Tercer, el text diu que “temia Déu” (SBT). Encara que l'Antic Testament descriu la idea de “témer” a Déu com una característica de l'israelita fidel, la frase també es va utilitzar al Nou Testament pels gentils que servien fidelment al Déu d'Israel (*veure* Fets 10:2, 22).

Finalment, Job era “apartat del mal”, o evitava el mal. Déu mateix va caracteritzar a Job d'aquesta manera, quan li va dir a Satanàs: “¿T'has fixat en el meu servent Job, que no n'hi ha cap com ell a la terra, un home íntegre i recte, temorós de Déu, i que s'aparta del mal?” (Job 1:8, SBT).

En definitiva, Job era un home de Déu la fe del qual es revelava en la vida que portava; i d'aquesta manera, realment donava testimoni “als àngels i [...] als homes” (1 Corintis 4:9) sobre el que una persona pot ser en Crist.

Si el llibre de Job parlés de tu, què dirien les primeres línies? “A la regió de _____ hi havia _____ que s'anomenava _____. Era _____ i _____, _____ amb Déu i _____ del mal”.

* A l'edició *Reina-Valera 1960*. (Nota del traductor).

Revifats per la seva Paraula: Avui, Ester 9 – Durant la setmana: PP caps. 54, 55.

PEUS RENTATS AMB MANTEGA DE LLET

Mentre Job lluitava per entendre la calamitat que li va sobrevenir, pensava en la seva vida passada i com de bona li havia estat, i la manera com l'havia viscut. Parlant sobre els seus anteriors dies, Job –a 29:6– va dir que “rentava els meus peus amb mantega” (*SBT*), “xopava els peus en mantega de llet” (*BEC*), “em banyava els peus amb nata i bàlsam” (*BM*) o “banyar-me els peus amb llet” (*BCI*).

Per exemple, Job parla dels temps en què “el Totpoderós em guardava” (Job 29:2). La paraula hebrea per “guardar” o “protegir” (*BCI*) ve d'una paraula molt comuna utilitzada a tot l'Antic Testament per parlar sobre com de curós és Déu vers el seu poble (*veure* Salm 91:11; Nombres 6:24). És clar que Job tenia una bona vida. A més, allò important és que ell sabia que havia tingut una bona vida.

Llegeix Job 29:8 al 17. Què ens diuen aquests versicles sobre com veien els altres a Job, i de quina manera tractava als qui estaven lluitant?

Aquí podem veure com respectaven a Job. L'expressió “i posava el meu setial a la plaça” (Job 29:7) dóna idea d'alguna mena de govern local del que, òbviament, Job en formava part. Aquests seients generalment es donaven als membres més respectats i importants de la societat, i entre ells Job era altament estimat.

Però podem veure com fins i tot els membres “mes baixos” de l'escalafó social l'estimaven i respectaven. Els pobres, els cecs, les vidues, els orfes, els invàlids: Job ajudava i consolava als qui no havien estat beneïts com ell ho havia estat.

“Déu ha descrit en la seva Paraula a un home prosper, la vida del qual va ser un èxit en el sentit més vertader, home al qual el Cel i la Terra es complauen en honorar” (*Ed* 142).

Veiem com aquests i altres versicles ens mostren per què Job havia estat una persona de molt èxit en tots els aspectes, a ulls dels homes i de Déu.

És fàcil ser bondadós i respectuós amb els rics, els poderosos i els famosos. Però de quina manera tractes als que no tenen res per oferir-te?

Revifats per la seva Paraula: Avui, Ester 10 – Durant la setmana: *PP* caps. 54, 55.

COR I ULLS

A primer cop d'ull, en els textos que segueixen, podria semblar que Job es vantés, com si estigués exhibint la seva santedat i la seva bona conducta. Per descomptat, aquesta actitud és condemnada per la Bíblia (*veure* Mateu 23). Però això no és el que passa amb Job. Una altra vegada, és de vital importància recordar el context: li estan dient que la seva vida passada va ser molt malvada, i que aquesta és la causa del seu patiment. Job sap que això no és veritat, que ell no havia fet res per merèixer allò que li estava succeint. Ell es pren temps per explicar com havia viscut i la mena de persona que era.

Llegeix Job 31:1 al 23. Quina altra cosa diu Job sobre la seva vida abans de les calamitats?

Fixa't, també, que Job no només s'estava referint a les seves conductes exteriors. El text “el meu cor ha seguit rere els meus ulls” (Job 31:7) fa palès que Job entenia el significat més profund de la santedat, del bé i del mal, i de la llei de Déu. Job sabia que Déu s'interessa en el cor, en els pensaments, així com també en les accions (*veure* 1 Samuel 16:7; Èxode 20:17; Mateu 5:28). Job sabia que no era bo cobdiciar a una dona i no només cometre adulteri amb ella. (Quina poderosa evidència és que el coneixement del veritable Déu havia existit fins i tot abans que Déu cridés a la nació d'Israel per ser el seu poble i per donar testimoniatge d'ell!).

Llegeix, a Job 31:13 al 15, el que ell diu. Per què aquest missatge és tan important?

Aquí Job mostra una comprensió, gran per al seu temps (en realitat, per a qualsevol temps), sobre la igualtat de tots els éssers humans. Al món antic no s'entenien o seguien els conceptes dels drets i les lleis universals. Els grups de pobles pensaven que eren superiors i millors que els altres, i a vegades no els importava negar la dignitat i els drets bàsics als altres. Però aquí, Job mostra que comprenia els drets humans, i que aquests drets s'originaven en el Déu creador. En certa manera, Job era un avançat no només al seu temps, sinó també al nostre.

Revifats per la seva Paraula: Avui, Job 1 – Durant la setmana: PP caps. 54, 55.

UNA CASA SOBRE LA ROCA

Llegeix Job 31:24 al 34. Aquí, que aprenem sobre Job?

No és estrany que Déu hagués dit el que va dir sobre la vida i el caràcter de Job. Aquest és un home que clarament vivia la seva fe, un home les obres del qual revelaven la realitat de la seva relació amb Déu. Per suposat, això feia que la seva queixa fos encara més amarga: “Per què em succeeix a mi això?”. I, per suposat, feia que els arguments dels seus amics fossin tan mancats de fonament i buits com eren.

Però hi ha un missatge més profund i important que podem descobrir de la realitat de la vida fidel i obedient de Job. Fixa't com d'estretament la vida que va viure en el passat estava vinculada amb la manera en què va reaccionar davant les tragèdies que li van ocórrer més tard. No va ser per l'atzar, o la sort, o solament pel poder de la seva voluntat que Job va refusar complir el suggeriment de la seva esposa: “Maleeix Déu i more't d'una vegada!” (Job 2:9). No, sinó que va ser a causa de tots aquells anys de fidelitat i obediència, que li van donar la fe i el caràcter que el va capacitar per confiar en Déu, malgrat el que li succeiria.

Llegeix Mateu 7:22 al 27. Què trobes en aquests versicles que revela la raó per la que Job es va mantenir fidel?

La clau principal de la victòria de Job es troba en totes les “victòries” menors que va tenir abans (*veure també* Lluç 16:10). La seva fidel adhesió a la correcció, sense entrar en martingales, va fer de Job el que era. El que veiem en Job és un exemple del que l'epístola de Jaume diu respecte a les obres en una vida de fe: “¿Veus com la fe va actuar conjuntament amb les seves obres, i com per mitjà de les obres la fe es feia completa?” (Jaume 2:22). En aquest text es revela un principi molt important de la vida cristiana. A la història de Job veiem actuar aquest principi d'una manera poderosa. Job estava fet de la mateixa carn i ossos que nosaltres; però, per la gràcia de Déu i el seu propi esforç diligent, va viure una vida de fidel obediència a Déu.

Quines decisions necessites prendre per posar en ordre la teva vida tan fidelment com Job va fer?

Revifats per la seva Paraula: Avui, Job 2 – Durant la setmana: PP caps. 54, 55.

LA MULTIFORME SAVIESA DE DÉU

Enmig de les oscil·lacions dels personatges, Elifaz el temanita va dir a Job: “¿Té algun benefici el Totpoderós amb què tu siguis just, o li serveix d'alguna cosa la teva conducta íntegra?” (Job 22:3). Aquesta és una pre3gunta molt irònica, donat el que sabem respecte el que succeïa al cel darrera de l'escena. Sí, era un plaer per a Déu que Job fos just, i era un guany per a ell que Job visqués de forma perfecta. I això és cert no només amb Job; el mateix val per a tots els que diuen ser seguidors de Déu.

Llegeix Mateu 5:16. De quina manera aquestes paraules ajuden a respondre la pregunta que Elifaz va disparar sobre Job?

L'immediat problema al llibre de Job era: Seria Job fidel? Satanàs va dir que no; Déu va dir que sí. La fidelitat de Job llavors era decididament un avantatge per a Déu, almenys en aquesta batalla específica amb Satanàs.

Però aquesta història amb prou feines és un microcosmos de majors problemes. El missatge del primer àngel ens diu, en part, “doneu-li glòria” a Déu (Apocalipsi 14:7, *SBT*), i Jesús va explicar en Mateu 5:16 que per les nostres bones obres podem donar glòria a Déu. Això és el que va fer Job; i és el que nosaltres també podem fer.

Llegeix Efesis 3:10. De quina manera s'expressa aquí el principi revelat en el llibre de Job, però a més petita escala?

El que veiem en aquest text, i en el llibre de Job, són expressions indicant que Déu està actuant en la vida dels seus seguidors per transformar-les, per a glòria seva, a la seva pròpia imatge. “La mateixa imatge de Déu s'ha de reproduir en la humanitat. L'honor de Déu, l'honor de Crist, estan compromesos en la perfecció del caràcter del seu poble” (*DTG* 625). La vida de Job va ser un exemple de com els éssers humans poden revelar aquests principis, encara que Job hagi viscut fa molts milers d'anys. El poble de Déu a cada època té també el privilegi de viure la seva vida de la mateixa manera.

Què hi ha a la teva vida que porti glòria a Déu? Què diu la teva resposta sobre tu mateix, de com vius i de quins canvis potser necessites fer?

Revifats per la seva Paraula: Avui, Job 3 – Durant la setmana: *PP* caps. 54, 55.

PER ESTUDIAR I MEDITAR: La Reforma protestant va recuperar la gran veritat de la salvació per la fe, que en un principi va ser suggerida en el mateix Edèn (*veure* Gènesi 3:15). Després va ser expressada en forma més complerta en la vida d'Abram* (*veure* Gènesi 15:6; Romans 4:3), abans de ser successivament revelada a l'Escriptura fins Pau. Però la veritat de la salvació només per fe sempre va incloure l'obra de l'Esperit Sant en el creient, no com a mitjà de salvació, sinó com expressió d'ella. A la vida i al caràcter de Job hi trobem un exemple de com és aquesta obra. Els teòlegs a vegades anomenen a aquesta obra “santificació”, que bàsicament significa “santedat”. És tan important a l'Escriptura que se'ns diu: “Procureu [...] una vida santa; sense això ningú no veurà el Senyor” (Hebreus 12:14). El significat bàsic de santificació és “posar a part per a un ús sagrat”; aquesta idea es veu quan Déu va dir al seu poble del pacte: “Sereu sants, perquè jo, Jehovà, el vostre Déu, sóc sant” (Levític 19:2, *SBT*). Tot i que aquest concepte apareix tant a l'Antic Testament com al Nou Testament, és el que Déu produeix en nosaltres. És “un procés progressiu de canvi moral, fet possible pel poder de l'Esperit Sant en cooperació amb la voluntat humana” (*TTA* 336). Encara que aquesta obra és una cosa que Déu realitza en nosaltres, no ens força a la santificació ni a la justificació. Ens donem nosaltres mateixos a Déu, i Déu justifica per la fe; també ens santificarà, modelant-nos, com ho va fer en Job, a la imatge de Déu, tant com sigui possible d'aquest costat de l'eternitat. Pau escriu: “Fillets meus, per qui torno a passar dolors d'infantament fins que el Crist prengui forma en vosaltres” (Gàlates 4:19), i Ellen G. White escriu: “Crist és el nostre model, l'exemple perfecte i sant que ens ha donat per imitar-lo. Mai podrem igualar al Model, però podem imitar-lo i podem assemblar-nos a ell en conformitat amb la nostra habilitat” (*AFC* 267).

PREGUNTES PER DIALOGAR:

1. Quines decisions podem prendre que influiran per a que Déu pugui obrar en nosaltres? Només Déu pot canviar el cor, però hem de cooperar amb ell. Com és aquesta cooperació? De quina manera es manifesta?
2. “Per tant, tal com vau rebre el Crist-Jesús, el Senyor, camineu en ell” (Colossencs 2:6, *SBT*). De quina manera ens ajuden aquestes paraules a comprendre el que significa viure en fe i obediència?
3. De quina manera podem, com església i com individus, donar glòria a Déu davant els éssers humans i els àngels?

* A l'edició en espanyol, “Abraham”. (Nota del traductor).

Revifats per la seva Paraula: Avui, Job 4 – Durant la setmana: *PP* caps. 54, 55.

ALGUNES LLIÇONS DE JOB

Dissabte 24 de desembre

LLEGEIX PER L'ESTUDI D'AQUESTA SETMANA: 2 Corintis 5:7; Job 1-2:8; Mateu 4:10; 13:39; Joan 8:1-11; Hebreus 11:10; 4:15.

PER MEMORITZAR:

“Ja sabeu que tenim per benaurats els qui han sofert pacientment; heu sentit parlar de la paciència de Job, i ja heu vist el final que li va donar el Senyor; perquè el Senyor és molt misericordiós i compassiu” (Jaume 5:11).

Arribem al final de l'estudi de Job en aquest trimestre. Tot i que el llibre l'hem repassat molt, hem d'admetre que queda molt per cobrir i aprendre. Fins i tot en el món secular, tot el que aprenem i descobrim ens condueix a més coses per aprendre i descobrir. I si això passa amb els àtoms, els estels, les meduses i les equacions matemàtiques, què no ha de succeir amb la Paraula de Déu?

“No tenim motius per dubtar de la Paraula de Déu per causa que no podem comprendre els misteris de la seva providència. Al món natural, estem constantment rodejats de meravelles superiors a la nostra comprensió. Llavors, ens ha de sorprendre trobar també al món espiritual misteris que no podem sondejar? La dificultat resideix només en l'estretor i la debilitat de la ment humana” (*Ed* 170).

Hi ha misteris en un llibre com Job, on es plantegen preguntes difícils de la vida. Però considerarem algunes lliçons que obtenim i que poden ajudar-nos a ser fidels al Senyor enmig de les afliccions.

Revifats per la seva Paraula: Avui, Job 5 – Per al proper dissabte: *PP* caps. 56, 57.

PER FE I NO PER VISTA

Llegeix 2 Corintis 5:7 i 4:18. Quines veritats es revelen en aquests textos? De quina manera poden aquestes veritats ajudar-nos a ser fidels al Senyor?

El context immediat de 2 Corintis 4:18 és escatològic, parla de la fi dels temps, quan siguem vestits d'immortalitat, una gran promesa que hem d'acceptar per fe i no per veure-la, perquè encara no s'ha acomplert.

També al llibre de Job hi veiem que hi ha més realitats que les que puguem veure. Però aquest concepte no és molt difícil de captar per a persones que vivim en aquesta època, quan la ciència ha revelat l'existència de forces invisibles al nostre voltant.

Un predicador a una església d'una gran ciutat va demanar a la congregació que restés en silenci. Per uns pocs segons, no hi hagué cap só. Després va treure un aparell transistor de ràdio, el va encendre i amb el dial va recórrer els diferents canals. D'aquest aparell van sortir tota mena de sons.

—Permeti'm —va dir el predicador— preguntar-lis: D'on venien aquests sons? Es van originar al mateix aparell de ràdio? No, aquests sons estaven a l'aire que ens envolta, com ones de ràdio, i gràcies al transistor aquestes ones han esdevingut a la nostra percepció humana tan reals com ho es la meua veu en aquest moment. Però per com estan dissenyades, no hi tenim accés a elles. No podem veure-les, ni sentir-les o escoltar-les, però això no significa que no existeixin, veritat?

Quines altres coses reals no podem veure (com les radiacions o la gravetat) però sabem que existeixen al nostre voltant? Quines lliçons espirituals obtenim del fet que aquestes forces invisibles no només existeixen sinó també impacten les nostres vides?

Com hem vist al llibre de Job, cap de les persones involucrades va captar el que estava succeint. Creien en Déu i comprenien quelcom de Déu, del seu caràcter i del seu poder creador. Però més enllà del que podien veure —és a dir, les calamitats que patia Job—, no tenien la més mínima idea del que estava succeint darrera l'escena. Però, no estem a vegades sense cap indici sobre les realitats invisibles que ens envolten? El llibre de Job ens ensenya que necessitem aprendre a viure per fe, a tenir en compte la nostra debilitat, i que poc és el que veiem i coneixem.

Revifats per la seva Paraula: Avui, Job 6 – Durant la setmana: PP caps. 56, 57.

EL MAL

Una de les grans preguntes que han desafiat el pensament humà és respecte al mal. Tot i que alguns filòsofs i alguns devots fanàtics hagin negat l'existència del mal, la major part de les persones no estaria d'acord amb ells. El mal és real; és part d'aquest món. Encara que puguem discutir sobre què és o què no és el mal, la majoria de nosaltres “el coneixem quan el veiem”.

A vegades classifiquem el mal en dues amples categories: natural i moral. El mal natural és defineix com la mena de desastres naturals que produeixen patiment, com poden ser els terratrèmols, les inundacions o les pestes. El mal moral és resultat de les accions deliberades d'altres éssers humans, com poden ser homicidis o robatoris.

Moltes teories, antigues i modernes, intenten explicar l'existència del mal. Com adventistes del setè dia, creiem que la Bíblia ensenya que el mal es va originar amb la caiguda d'un ésser creat, Llucifer. La cultura popular, ajudada per especulacions filosòfiques materialistes, ha negat la idea de Satanàs. Però això només es pot fer al rebutjar les Escripures, que descriuen a Satanàs com un ser real que tracta de fer als humans tot el major mal possible.

Aquesta és una veritat revelada al llibre de Job.

Llegeix Job 1:1 fins Job 2:8. De quina manera aquests dos capítols ens ajuden a entendre l'actuació de Satanàs en el món?

En el cas de Job, Satanàs va ser el responsable pel mal, tant moral com natural, que li va sobrevenir. Però el que veiem al llibre de Job no significa que cada exemple de mal o de patiment sigui el resultat directe de l'activitat demoníaca. El fet és que, de la mateixa manera que els personatges del llibre de Job, no entenem totes les raons per les coses terribles que succeeixen. De fet, el nom de “Satanàs” mai va aparèixer als diàlegs respecte a les tragèdies de Job. Ells donaven les culpes a Déu i a Job, però mai al mateix Satanàs. Però el llibre de Job hauria de mostrar-nos qui és el responsable, en darrera instància, del mal que hi ha sobre la Terra.

Què ens mostren els següents textos sobre la realitat de Satanàs? Apocalipsi 12:12; Mateu 4:10; 13:39; Lluc 8:12; 13:16; 22:3, 31; Fets 5:3; 1 Pere 5:8. Però, més important encara és quins exemples tens de la influència de Satanàs a la teva vida. De quina manera pots protegir-te d'ell?

Revifats per la seva Paraula: Avui, Job 7 – Durant la setmana: PP caps. 56, 57.

AMB AMICS COM AQUESTS...

A tot el llibre de Job, els tres homes (i després, quatre) que van anar per parlar amb Job hio van fer amb bons motius. Havien escoltat el que havia passat, i van “anar-hi junts a condoldre's i consolar-lo” (Job 2:11). Però després que Job comencés a parlar, lamentant-se de les seves tragèdies, aparentment van veure que era més important posar a Job al seu lloc, i corregir la seva teologia, que animar-lo i aixecar l'esperit del seu amic sofrent.

Una vegada rere l'altra, tot ho fan fer malament. Suposem que hagueren actuat de manera correcta, que totes aquestes coses li vingueren a Job perquè les mereixia. Ells podrien estar teològicament dins la correcció, però necessitava Job una teologia correcta? O necessitava quelcom molt diferent?

Llegeix Joan 8:1 a l'11. Què va revelar aquí Jesús que els hi mancava molt a aquests homes?

En aquestes històries, hi ha una gran diferència entre la dona que havia estat sorpresa en adulteri i els seus acusadors per un costat, i Job i els seus acusadors, per l'altre. La dona era culpable. Encara que ella podria ser menys culpable que els seus acusadors, no hi havia cap dubte de la seva culpabilitat. Per contra, Job no era culpable, almenys en el sentit de culpa que els seus acusadors li tiraven en cara. Però fins i tot si ell hagués estat culpable com aquella dona, allò que Job necessitava era el mateix que aquella dona també necessitava, i que tota persona que pateix necessita: gràcia i perdó.

“En el seu acte de perdonar a aquesta dona i estimular-la a viure una millor vida, el caràcter de Jesús resplendeix amb la bellesa de la justícia perfecta. Encara que no va tolerar el pecat ni va reduir el sentit de la culpabilitat, no va tractar de condemnar sinó de salvar. El món tenia per aquesta dona pecadora només menyspreu i escarni; però Jesús li va dirigir paraules de consol i esperança” (DTG 427).

Allò que el llibre de Job ens ha d'ensenyar és que necessitem donar als altres allò que ens agradaria rebre si estiguéssim en el seu lloc. És clar que hi ha lloc per a reprensions, per a confrontacions, però abans de considerar realitzar aquestes accions, hem de recordar humilment i de manera dòcil que nosaltres mateixos som pecadors.

De quina manera podem aprendre a ser més compassius amb els que pateixen, encara que pateixin per les seves pròpies conductes equivocades?

Revifats per la seva Paraula: Avui, Job 8 – Durant la setmana: PP caps. 56, 57.

MÉS QUE ESPINES I CARDS

Com bé sabem, la vida és dura. Ja a l'Edèn, després de la Caiguda, van sorgir alguns indicis de la duresa de la vida, quan Déu va permetre que els nostres primers pares sabessin quins serien els resultats de la seva transgressió (Gènesi 3:16-24). Però aquests només eren indicis. Si els únics desafiaments que afrontéssim a la vida fossin “espines i cards”, l'existència humana seria molt diferent de la que és avui.

Mirem al voltant nostre, i veiem una gran quantitat de patiment, de malaltia, de pobresa, de guerres, de crims, de depressió, de contaminació i d'injustícia. L'antic historiador Heròdot va escriure sobre una cultura on la gent *estava de dol* quan naixia un nadó, perquè sabien de la inevitable tristor i patiments que aquest infant enfrontaria si arribés a ser adult. Sembla mòrbid, però qui pot refutar aquesta lògica?

Al llibre de Job hi ha un missatge per a nosaltres sobre la condició humana. Com hem vist, Job podria ser considerat un símbol de tota la humanitat, ja que tothom pateix, sota formes que no semblen justes o apropiades pels pecats que tots cometem. No era just per a Job, i tampoc és just per a nosaltres.

I no obstant això, allò que el llibre de Job pot dir-nos és que Déu està allà, Déu sap, i Déu promet que no tot és inútil.

Els escriptors seculars, ateus, lluiten per arribar a un acord amb el sense sentit d'una vida que acaba amb la mort. Lluiten cercant respostes, però res aconsegueixen, perquè aquesta vida, per si mateixa, no ofereix res. Hi ha una filosofia atea anomenada “nihilisme”, nom que prové de la paraula llatina *nihil*, que significa “res”. El nihilisme ensenya que el nostre món i les nostres vides al món no signifiquen res.

Però el llibre de Job ens assenyala una realitat transcendent més enllà del *nihil* que amenaça les nostres vides mortals. Ens assenyala a Déu i a un àmbit del qual podem obtenir esperança. Ens diu que tot el que ens succeeix no passa en un buit sinó que hi ha un Déu que sap tot el que està esdevenint, i que promet posar-ho tot en ordre un dia. Les grans preguntes que el llibre de Job deixa sense resposta només ens deixen a les mans les cendres de les nostres vides (*veure* Gènesi 3:19; Job 2:8). Tot i això, ens deixa amb l'esperança de quelcom més enllà del que veiem amb els nostres sentits.

Quins textos bíblics diuen explícitament que tenim una gran esperança que transcendeix qualsevol cosa que aquest món ofereix? (*Veure, per exemple*, Hebreus 11:10; Apocalipsi 21:2).

Revifats per la seva Paraula: Avui, Job 9 – Durant la setmana: PP caps. 56, 57.

JESÚS I JOB

Els estudiants de la Bíblia al llarg dels segles han procurat trobar similituds entre la història de Job i la de Jesús. I tot i que Job no és precisament un “tipus” de Jesús (com sí ho van ser els animals del sistema de sacrificis), existeixen algunes semblances. En ells podem trobar una altra lliçó de Job: la de quant va costar la nostra salvació pel Senyor.

Compara Job 1:1 amb 1 Joan 2:1; Jaume 5:6; i Fets 3:14. Quines similituds hi poden trobar aquí?

Llegeix Mateu 4:1 a l'11. Quines semblances existeixen aquí entre Jesús i Job?

Llegeix Mateu 26:61; Lluc 11:15 i 16; i Joan 18:30. De quina manera en aquests textos hi trobem similituds amb l'experiència de Job?

Compara Job 1:22 amb Hebreus 4:15. Quines semblances hi ha aquí?

Aquests textos revelen interessants similituds entre les experiències de Job i les de Jesús. Per descomptat, Job no era sense pecat, com ho va ser Jesús; malgrat això, ell va ser un home fidel i just, i la seva vida va portar glòria al Pare. Job va ser greument provat pel diable, igual que Jesús. A tot el llibre, Job va ser acusat falsament; Jesús també va afrontar falses acusacions.

Finalment, i potser el més important, malgrat tot el que li va succeir, Job es va mantenir fidel a Déu. Amb conseqüències molt majors per a tots nosaltres, Jesús també va restar fidel. Malgrat tot el que li va succeir, Jesús va viure una vida sense pecat, que personificava perfectament el caràcter de Déu. Jesús va ser “l'expressió exacta de la seva essència [la de Déu]” (Hebreus 1:3, *SBT*), i d'aquesta manera només ell tenia la justícia necessària per la salvació, “justícia que Déu concedeix per la fe en Jesucrist a tots els qui creuen. A tots sense distinció” (Romans 3:22).

Per impactant que hagi estat tot, el Job sofrent, fidel enmig del patiment, va ser un petit reflex, imperfecte, del que Jesús, el seu Redemptor, afrontaria en favor de Job i de nosaltres, i ell realment vindrà i “a la fi s'alçarà per damunt de la pols” (Job 19:25).

Revifats per la seva Paraula: Avui, Job 10 – Durant la setmana: *PP* caps. 56, 57.

PER ESTUDIAR I MEDITAR: Al llarg dels segles, el llibre de Job ha esgarriat, il·luminat i desafiat als lectors dins el judaisme, el cristianisme i fins i tot a l'Islam (que té la seva pròpia variant de l'informe bíblic). Diem *desafiat* perquè, com hem vist, en si mateix i per si mateix, el llibre deixa moltes preguntes sense respondre. En un cert nivell, això no ens ha de sorprendre. Després de tot, del Gènesi a l'Apocalipsi, quin llibre de la Bíblia no deixa qüestions sense resoldre? Fins i tot presa com un tot, la Bíblia no respon a cada problema que planteja. La caiguda de la humanitat i el pla de salvació són temes que estudiarem per tota l'eternitat (*veure* el llibre *La gran controvèrsia*, pàgs. 405, 406 [736, 737]); llavors, com podria un llibre finit, fins i tot un d'inspirat pel Senyor (2 Timoteu 3:16), respondre ara a totes les nostres preguntes?

El llibre de Job, però, no està sol. És part d'un quadre molt més gran revelat en la Paraula de Déu. I, com a part d'un gran mosaic espiritual i teològic, ens presenta un missatge poderós, amb apel·lació universal, a tots els seguidors de Déu. I aquest missatge és: Sigués fidel fins i tot en l'adversitat. Job és un exemple vivent de les paraules de Jesús: “Però el qui perseverarà fins a la fi, aquest serà salvat” (Mateu 24:13, *SBT*). Quin creient en Jesús, procurant fer el correcte, o ser fidel, no ha hagut d'enfrontar-se a mals inexplicables o fins i tot a desafiaments a la seva fe? O qui, volent trobar consol, no ha enfrontat acusacions? I no obstant això, el llibre de Job ens presenta l'exemple d'algú que, enfrontant tot això i molt més, va mantenir la seva fe i la seva integritat. I, com per fe i per gràcia confiem en aquell que va morir a la creu per Job i per nosaltres, el missatge per a nosaltres és. “Vés, i fes tu el mateix” (Lluc 10:37).

PREGUNTES PER DIALOGAR:

1. Posa't en la ment d'un jueu que, coneixent el llibre de Job, visqué abans de la vinguda de Jesús. Quines preguntes creus que podria tenir, que nosaltres avui, visquen després de Jesús, no tenim? És a dir, de quina manera la història de Jesús i el que va fer per nosaltres ens ajuda a comprendre millor el llibre de Job?
2. Si tinguessis l'oportunitat de trobar-te amb Job, quina seria la primera pregunta que li faries, i per què?
3. Quines són algunes de les preguntes i els problemes que van aparèixer al llibre de Job que no cobrim en aquest trimestre?
4. Quin ha estat el principal concepte espiritual que has obtingut de l'estudi del llibre de Job? Comparteix les teves respostes a la teva classe.

Revifats per la seva Paraula: Avui, Job 11 – Durant la setmana: *PP* caps. 56, 57.